
Candace
Camp
Crinul
înflorește
după ploaie
EDITURA MIRON

Bestseller

A jurat să iubească la bine şi la rău...

„Crinul înfloreşte după ploaie" este o poveste emoţionantă despre puterea magică a dragostei.

Rave Reviews

Lei 4200

Candace Camp

Crinul înflorește după ploaie

Traducere de Monica Melnic

Editura MIRON
București

Rain Lily

by Candace Camp

1

Maggie nu realizase că se apropia furtuna pînă cînd un tunet nu spulberă liniştea serii. Se sperie şi sări în picioare lovindu-se cu peria; tocmai se pieptăna. Aruncă peria şi se îndreptă spre fereastră, dînd la o parte perdeaua să poată privi afară. Nori cenuşii, ameninţători, umpluseră cerul, acoperind orice urmă de stele. Tună din nou; un fulger străpunse cerul iluminînd scurt curtea.

Fusese anunţată o primăvară grea, ploioasă, în Arkansas. Mai bine s-ar duce să vadă ce fac băieţii. Willy ura furtunile, trăsnetele. Îşi strînse rochia în jurul ei, luă felinarul şi străbătu holul spre camera de vizavi.

Ridică felinarul, deschizînd uşor uşa şi privi atent înăuntru. Will era ghemuit în patul lui îngust şi Maggie răsuflă uşurată că dormea liniştit.

În cealaltă parte a camerei, Ty era încă treaz, stînd în pat cu o carte în mînă, aplecat ca să poată prinde lumina slabă a lămpii de pe noptieră. Cînd ea intră, îşi ridică ochii şi zîmbi, ştiind ce avea să zică: „O să-ţi strici ochii citind la lumina asta."

Maggie îi surîse şi ea. Putea comunica cu fiul ei fără să-şi spună măcar un cuvînt. Fuseseră întotdeauna apropiaţi, semănînd nu numai la înfăţişare, cu acelaşi păr negru, des şi ochi mari, dar şi la temperament. Şi Maggie, de copil, fusese curioasă, plină de viaţă, chiar dacă nu atît de serioasă ca Ty. Dar ea n-a avut niciodată raţiunile lui de a fi.

Băiatul se dădu jos din pat şi străbătu camera spre ea.

– A adormit acum, şopti el, privind spre Will. Cred că o să-i fie bine.

Maggie dădu din cap.

– Mă duc jos să văd dacă toate ferestrele sînt închise.

– O să fiu aici dacă se trezeşte, o asigură Ty.

– Ştiu.

Îi zîmbi din nou. I-ar fi plăcut să se aplece şi să-l sărute pe obraji, dar crescuse destul de mare şi un astfel de gest l-ar fi jenat. Avea unsprezece ani şi deja începuse să devină bărbat, vocea-i era aproape ca de bariton. Maturitatea lui îi umplea inima de mîndrie, dar şi de regret, totodată. Se întoarse şi se îndreptă către scară.

Treptele de lemn erau abrupte, astfel că ea coborî uşor în lumina slabă a felinarului. După prima treaptă începu să se uite la ferestre şi la uşi, sperînd ca totul să fie bine închis. Nu-şi putea permite nici o stricăciune provocată de ploaie la perdele sau la mobilă. Erau toate mai „în vîrstă" decît Ty şi trebuiau să mai reziste încă mulţi ani.

Maggie nu fusese niciodată zgîrcită, dar din timpul războiului învăţase să economisească fiecare cent. Conflictul aparent fără sfîrşit ca şi pedepsirea prin măsurile de reconstrucţie impuse Sudului paralizaseră economia rurală pe care ea şi majoritatea cetăţenilor din Arkansas se bazau. Cu aproape toţi bărbaţii plecaţi la luptă, comerţul intrase în impas şi presupunea un efort chiar şi asigurarea hranei femeilor şi copiilor care rămîneau acasă. Maggie nu-şi putea aduce aminte cînd avusese ultima dată o rochie nouă, fără a mai vorbi de fonduri pentru altceva.

Ploua mai tare acum şi putea auzi vîntul biciuind ca nebun copacii. Fulgerele pîlpîiau şi în lumina lor slabă

putea vedea tufişurile legănîndu-se şi ploaia cum cădea în rafale puternice. Se grăbi către bucătărie şi văzu, spre spaima ei, că fereastra era deschisă cîţiva centimetri. Lăsă felinarul şi se aplecă să tragă fereastra. În acel moment, un alt fulger incendie cerul; la lumina lui orbitoare fu sigură că distinge silueta unui bărbat ce se furişa în hambar.

Inima începu să-i bată tare în piept şi preţ de cîteva clipe nu mai putu respira, nu mai putu gîndi. Dar panica nu ţinu mult. Maggie era singură deja de mult timp şi ştia să se descurce orice s-ar fi întîmplat. Fugi la uşa din spate, asigurîndu-se că era încuiată, apoi se duse în camera cu arme ce se afla de partea cealaltă a bucătăriei.

Tremurînd uşor, smulse carabina şi o încărcă. Apoi reveni în bucătărie, la fereastră. Cercetă din nou, atent, grădina, dar nu putu desluşi decît conturul ei vag şi vişinul bătut de vînt de alături.

Privi în noaptea întunecată şi ezită, gîndindu-se ce anume să facă. Nu putea să stea pur şi simplu în bucătărie, cu arma în mînă, aşteptînd ca hoţul să-i spargă casa. Cu mînie dar şi cu teamă, încercă să facă faţă neputinţei ei, dar descoperi o nepăsare nespecifică firii ei. Mai ales că siguranţa familiei putea fi în pericol. De altfel, străinul acela poate nu era chiar un hoţ. De ce să fi vrut să-i fure ultimele rămăşiţe de provizii chiar acum?!

O învinse teama. Simţi cum sîngele i se încălzeşte în vene. Se zbătuse mult să crească la fermă un catîr, o vacă şi o capră, în afară de cei cîţiva porci şi de preţioşii ei pui. Şi vaca tocmai fătase cu o lună în urmă!

Avea o faţă crispată; încercă să-şi alunge teama şi fugi din nou în hol.

– Ty! şopti ea. Ty!

Smuci repede arma de vînătoare de la locul ei din rastel.

Fiul ei apăru în capul scărilor, privind-o întrebător:

– Ce e? Mamă, ce faci?

– Vino aici, jos. Am nevoie de tine.

Fu într-o secundă alături de ea, cu o curiozitate din ce în ce mai mare.

– Ce s-a întîmplat? De ce-ai scos arma?

– E un străin în grădina noastră. L-am văzut alergînd pe-aici acum un minut.

Fără să mai piardă vremea, îi împinse arma de vînătoare.

– Ia asta și stai aici, la masă. Eu mă duc în curte.

– Vin cu tine.

– Nu, nu vii.

Cît pe ce să-i arunce o privire aspră, își refăcu repede planul de atac. Nu putea să-i spună că nu voia ca el să fie în pericol; asta nu putea decît să sporească teama băiatului.

– Am mai multă nevoie de tine aici decît afară. În caz că nu-l prind. În caz că intră în casă. Cineva trebuie să fie aici să supravecheze casa și pe Willy.

Se uită la el foarte serioasă.

– Faci asta pentru mine, Ty?

Ty își îndreptă umerii înguști, încuviință din cap și apucă plin de curaj arma de vînătoare.

– Încuie ușa după mine și nu lăsa pe nimeni înăuntru.

– Mamă... îngăimă el.

– Bine. Știu... știi ce să faci.

Maggie îi aruncă din nou un zîmbet, gîndindu-se, nu pentru prima dată, cît de norocoasă este să aibă un astfel de fiu.

– Uneori nu mă pot stăpîni să nu vorbesc ca o mamă.

Maggie străbătu bucătăria, trăgîndu-l după ea și pe Ty, și luă felinarul din cîrligul de pe ușă. Se întrebă dacă era bine să-l ia. Bărbatul ar fi putut s-o vadă. Mai rău, ar

fi putut fi o ţintă uşoară în întunericul nopţii. Pe de altă parte, să încerce să desluşească pe cineva noaptea, în hambar, i se părea imposibil. Una peste alta, se hotărî că n-are nici o şansă dacă nu-l ia.

Aprinse fitilul şi-i aruncă o ultimă privire fiului ei. Avea faţa încordată şi strîngea arma cu amîndouă mîinile. Îi surîse încă o dată, apoi deschise uşa din spate, ieşind în noaptea ameninţătoare.

Vîntul o trăgea ca şi cum ar fi alergat de-a lungul grădinii, iar ploaia îi biciuia cu răutate faţa şi trupul. Dar Maggie refuza să ţină seama de dificultăţi. Nu voia decît să poată sta faţă în faţă cu necunoscutul din hambarul ei.

Cînd ajunse la poarta greoaie a grădinii, îi apucă mînerul alunecos şi ud, luptîndu-se cu vîntul ca s-o poată deschide să intre în hambar.

Ştia că acolo era un răufăcător, era şocant să ştie că acest străin se ascundea de ea, acolo, în siguranţa căminului ei.

Bineînţeles că vuietul furtunii acoperise orice sunet din apropierea ei, chiar şi zgomotul enervant al porţii.

Bărbatul o privi pe furiş, dar apoi îngheţă cînd văzu carabina din mîna ei. Nu zise nimic, doar se holbă la ea.

Maggie puse cu grijă felinarul jos, fără să-l slăbească din ochi. Nu era un bărbat extraordinar de impunător. Maggie era înaltă în comparaţie cu el, înaltă ca toţi cei din familia Tyrrell. Avea părul închis, dat pe spate, şi mirosea a haine de lînă ude.

Era un străin şi Maggie nu avea deloc de gînd să-l slăbească din ochi. Vremurile erau tulburi şi ea învătase să fie prudentă.

– Mîinile sus, îi spuse ea cu îndrăzneală. Şi vino la lumină să te pot vedea. Încet.

El făcu cîţiva paşi în faţă şi ridică mîinile.

– Nu sînt înarmat.

Vocea-i era calmă şi rafinată, de sudist, dar, totuşi,

nu a unuia din împrejurimi.

– Atunci, îi replică Maggie, ar fi mai bine pentru dumneata să ţii seama că eu sînt.

Ridică arma să se vadă. Străinul era acum în lumină şi Maggie putea vedea că avea trăsături la fel de rafinate ca şi vocea. În ciuda părului încîlcit, era cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse vreodată, „salvat" de la perfecţiune doar de o gură puţin prea largă şi străbătută de riduri adînci. Avea înfăţişarea unui om calm, dar prudent, a unui om care văzuse multe.

În ciuda bărbii şi a hainelor ponosite, statura lui şi felul de a vorbi erau ale unui gentleman. Oricine ar fi fost, Maggie simţi că nu reprezenta nici un pericol pentru familia ei şi se mai linişti puţin.

În momentul în care sări în faţă, mîna lui atinse trăgaciul şi îndepărtă arma. Maggie încercă să o smulgă; se descărcă un glonţ, declanşînd un zgomot asurzitor. Maggie îşi pierdu răsuflarea. Bărbatul se încruntă la ea şi îşi atîrnă arma la spate.

– Dumnezeule, doamnă, aşa se întîmpină străinii pe aici? Puteai să-mi zbori capul!

– Păi, n-am nici un motiv să impresionez un răufăcător cu ospitalitatea mea.

Inima îi bătea cu putere, realizînd că arma putea să se îndrepte spre ea şi o cuprinse teama.

– Cine eşti? Ce cauţi în curtea mea? întrebă ea.

Pentru un moment el o privi indiferent. Apoi, zăpăcind-o şi mai tare, rîse pe înfundate şi clătină din cap.

– Am să-ţi spun un singur lucru, doamnă – ai fost „măreaţă".

Descărcă cu calm arma şi o îndreptă spre ea.

– În caz că n-ai observat, comentă el pe un ton sec, e o vreme neospitalieră. Am venit aici doar să mă adăpostesc de ploaie, asta-i tot. Te asigur că nu mă interesezi nici dumneata, nici proprietatea dumitale.

Maggie înşfăcă arma, o puse jos şi se uită lung la el.

Nu părea chiar periculos. Chiar dacă Granny Weatherly susţinuse întotdeauna că oamenii chipeşi sînt periculoşi. El era pur şi simplu ud, înfrigurat şi vizibil enervat.

Fără să vrea, îl apucă tremuratul şi Maggie simţi un junghi de compătimire pentru situaţia lui. Oricît ar fi deranjat-o venirea lui, cu greu ar fi putut să-l trimită din nou în ploaie. Pînă în oraş mai era o milă şi jumătate şi, de altfel, nimeni în Pine Creek nu s-ar fi încumetat să-l primească.

Cu mulţi ani în urmă erau bărbaţi ca acesta care cutreierau străzile; alţii, pur şi simplu, fără nici un căpătîi, îşi căutau un rost între Nord şi Sud. Maggie ştia destul de bine cum poate ruina războiul o persoană, chiar familia ei suferise mult din cauza asta.

În mod sigur bărbatul din faţa ei fusese o victimă a războiului. Cămaşa lui ponosită era din uniforma soldaţilor Confederaţiei. Cu siguranţă îşi petrecuse mai mult de o noapte sub cerul liber. Poate că-şi pierduse căminul sau poate chiar iubita. Sau poate era pur şi simplu unul dintre oamenii fără căpătîi purtaţi pe un drum greşit de valurile războiului – unul dintre aceia care după patru ani de luptă nu mai suportau să rămînă într-un loc sau să muncească pămîntul acasă.

Maggie se gîndi chiar la fratele ei, Hunter, şi speră ca undeva, în Vest, vreo femeie să-i ofere un adăpost şi ceva de mîncare, în caz că ar fi la strîmtoare. Maggie oftă.

– Bine. Cred că poţi să-ţi petreci noaptea aceasta în hambar.

– Mulţumesc.

Făcu un semn scurt cu capul, dar Maggie nu fu sigură dacă nu cumva o făcuse în bătaie de joc.

– Mamă?

Uşa scîrţîi; Maggie întoarse capul.

– Tyrrell Malcomb Whitcomb! Ce faci aici? Ţi-am spus să rămîi în casă.

– Mi s-a părut că aud o împuşcătură, răspunse Ty. Trebuia să mă asigur că n-ai păţit nimic.

Maggie se strîmbă. Nu voia ca acest străin să ştie că are un copil în grijă. Îi aruncă o privire bărbatului. Nu părea să reprezinte vreun pericol acum, dar noaptea se apropia şi se gîndi că ar putea fi o ţintă uşoară, singură în casă cu copiii.

El îi observă grimasa şi se grăbi să spună:

– Caut doar un loc unde să mă întind în noaptea asta. Nimic mai mult.

– Bine. Sper să ţii seama că am destule gloanţe pentru arma asta în casă.

– Da, doamnă. Aşa am să fac.

Părea vizibil iritat de ameninţarea ei. La drept vorbind chiar îl amuza şi Maggie văzu asta. Se strîmbă din nou. Dumnezeule! Nu era de mirare că era amuzat. Probabil cu greu se stăpînise să nu rîdă de înfăţişarea ei. Cordonul rochiei se desfăcuse din cauza vîntului şi făcea să se vadă pe dedesubt cămaşa lungă de noapte. Trebuie să fi arătat ca o femeie şleampătă, mai ales cu părul des, încîlcit peste umeri. Ţinea strîns o armă fără gloanţe, cu care nici măcar n-ar fi fost în stare să-l ţină la distanţă. Şi alături îl avea pe protectorul ei, un băieţel de unsprezece ani.

Bine, să rîdă cît o vrea, îşi spuse Maggie. La urma urmei el este cel care hoinăreşte pe drumuri, în timp ce ea a izbutit să protejeze casa şi familia de nenorocirile războiului şi urmările lui dureroase.

– Haide, Ty, să mergem acum, spuse ea luîndu-şi fiul de mînă.

– Dar stai! se smulse Ty. Cine e bărbatul ăsta? Ce face aici?

– L-a prins ploaia, aşa că o să petreacă noaptea la noi.

– Mă numesc Reid Prescott, spuse bărbatul şi dădu mîna cu Ty. Nu vreau să vă fac nici un rău. .

Ty era încîntat de felul cum îi vorbise străinul, ca de la bărbat la bărbat.

– Eu sînt Tyrrell Whitcomb.

– Încîntat de cunoştinţă, spuse grav Prescott.

Fulgeră şi tună din nou, atît de tare, încît toţi copacii trosniră.

– Willy! exclamă Maggie şi-i aruncă o privire lui Ty.

Dacă zgomotul l-ar fi trezit pe Willy, s-ar fi speriat, mai ales că ei nu erau în casă.

– Haide, dragule, să intrăm înăuntru.

Ty dădu din cap şi dispăru. Maggie ezită o clipă, după care se întoarse către Reid Prescott.

– Dacă doriţi felinarul, pot să vi-l las.

Bărbatul ridică indiferent din umeri, dar Maggie îl văzu zîmbind din nou. Îşi aduse deodată aminte de iritarea de mai devreme. Acest Reid Prescott era ud, înfrigurat şi înfometat. Era pur şi simplu prea mîndru ca să ceară ajutor.

Maggie îi înţelese mîndria. Era ceva ce ea şi familia ei cunoşteau foarte bine. Dacă ar fi fost un singur lucru pe care oamenii din Arkansas să-l aibă în comun, acela era faptul că erau prea mîndri ca să admită înfrîngerea. Maggie agăţă felinarul într-un cîrlig şi se grăbi după Ty.

Pînă să intre în casă se udaseră pînă la piele.

– Schimbă-te, îi spuse fiului ei.

Răspunsul lui Ty fu întrerupt de un plîns ce venea de sus.

– Ty! Mamă!

– Sîntem aici, Willy! îi răspunse Maggie cu inima strînsă.

Ty plecase deja, străbătînd bucătăria şi începînd să urce scările cîte două trepte.

– Venim!

Maggie îl urmă mai încet. Nu voia ca Will să se sperie, cum făcea de obicei în timpul furtunilor; era tot

ce i se putea întîmpla mai rău.

Prima dată cînd fusese o furtună, după ce-l adusese acasă, trebuise să stea tot timpul cu el. Tremura cînd vedea un fulger, îşi ţinea ochii bine închişi, iar faţa îi era cuprinsă de spaimă. Maggie ar fi vrut să-l lase şi să fugă plîngînd din camera aia, să se arunce în patul ei şi să-si ascundă capul sub cuvertură, ca un copil. Cum putea bărbatul ăla să fie Will? Will, care fusese întotdeauna eroul ei.

Will, care era bărbatul ei.

Maggie învăţase să-l ia aşa cum este. Era pentru el mai mult mamă decît soţie. Începuse chiar să-i spună din nou Willy, aşa cum i se spunea în copilărie. Prin urmare, îi era foarte greu să-l privească pe bărbatul impunător şi puternic cu care se căsătorise cum tremură de frica furtunii, cu privirea marcată de spaimă şi tulburare.

Maggie păşi în camera băieţilor. Will era ghemuit în patul lui, cu mîinile înţepenite pe lîngă picioarele strînse şi capul vîrît între genunchi. Tremura. Ty era lîngă el, încercînd să-l liniştească. Dar oricît l-ar fi iubit Willy pe Ty, Maggie ştia că acum n-avea nevoie decît de mîngîierea unei mame.

– Sînt aici, scumpule, îi spuse şi se aşeză pe pat lîngă el.

I se aruncă în braţe, cu capul în poala ei.

– Zgomot. Tot zgomotul ăsta rău.

– Ştiu, scumpule.

Cu o mînă îl apucă pe după umeri, iar cu cealaltă începu să-l mîngîie pe păr.

– Totul e în ordine acum. Eu şi Ty sîntem aici. N-o să ţi se întîmple nimic.

– Nu-mi place.

– Nu e decît un tunet, doar o furtună, îi şopti ea.

Avea impresia că zgomotul îl neliniştea pe Will pentru că-i reamintea de război. Din compania lui muriseră ju-

mătate din bărbaţi în bătălia în care fusese şi el rănit la un braţ şi la umăr. Rănile acelea se vindecaseră. Dar capul îi fusese rănit de un şrapnel al obuzelor care explodau; îi lăsase o urmă adîncă. Avea înăuntru bucăţele de metal care n-au putut fi scoase. Asta l-a făcut să devină copil, văzîndu-şi propriul fiu ca pe un frate mai mare, iar pe soţia sa ca pe o mamă.

– N-o să-ţi facă rău. Îţi promit.

Maggie continuă să-l mîngîie pînă ce se linişti.

În cele din urmă se îndepărtă din braţele ei şi-i zîmbi puţin confuz. Nu-i mai era teamă.

– Mi-e somn.

– Sigur că îţi este. E tîrziu şi trebuie să dormi.

Îşi privi fiul fix, ca şi cum ar fi spus: „Şi tu la fel".

– Ah, mamă....

– Ty, ştii că e deja ora să te culci.

– Dar voiam să-ţi vorbesc. Ştii, despre...

Se uită către Will.

– Ştiu, şopti Maggie.

Nici ea nu ştia dacă să-i pomenească lui Will despre străin. Probabil n-ar fi făcut altceva decît să-i incite curiozitatea despre vizitatorul lor nocturn. Pe de altă parte, prezenţa unui străin în apropiere ar fi putut să-l sperie din nou.

– O să-i spunem mîine dimineaţă. Acum sînt sigură că totul e în ordine.

– Bine, aprobă Ty. Dar nu crezi... e îngrozitor de frig şi de umed afară.

Maggie se gîndise la acelaşi lucru. Nu putea uita cum tremura Reid Prescott. Era ud din cap pînă-n picioare. Era inuman să-l lase aşa în condiţiile astea. Avea nevoie de lucruri uscate, de un prosop şi, în primul rînd, de o pătură.

Ar fi putut să-şi asume acest risc nebunesc şi să se întoarcă în hambar. Dar a doua zi ar putea să se trezească şi să vadă că fugise cu pătura şi cu hainele.

Sau, cu mult mai rău, ar putea să se trezească lovită-n cap, s-o lase în curte, iar el să răscolească toată casa, sau poate şi mai rău.

Oricare ar fi fost pericolul, nu-i stătea în fire să întoarcă spatele cuiva care avea nevoie de ajutor.

– Ai dreptate, îi spuse lui Ty.

Îl privi pe Willy. Avea ochii închişi. Dormea deja.

– O să-i duc domnului Prescott cîteva haine uscate. Dar tu rămîi aici şi culcă-te. Curînd se va crăpa de ziuă şi o să trebuiască să distribui ouăle, orice emoţii am fi avut noi aici, în noaptea asta.

– Da, mamă.

Maggie adună cîteva haine de-ale lui Will, un prosop şi o pătură. În trecere prin bucătărie, se opri şi luă un castron cu fasole şi o bucată de pîine. Mîncarea era probabil rece, dar se gîndi că străinului nu i-ar fi stricat să bage ceva în gură. Dacă vremurile erau aspre pentru cei care trăiau la ţară, ca familia ei, pentru cei care nu aveau casă şi slujbă trebuie să fi fost o situaţie disperată.

Ploaia se oprise şi Maggie străbătu încet grădina, ocolind băltoacele. Ajunse la poarta hambarului, o deschise şi rămase cu gura căscată.

Reid Prescott stătea cam la zece paşi de ea, în lumina felinarului, întinzîndu-şi hainele ude. N-avea nimic pe el!

Maggie îşi pierdu răsuflarea; Prescott încercă să se ascundă. Maggie se înroşi pînă în vîrful urechilor.

– Oh, oh...

Nu mai avea cuvinte. Se gîndi c-ar fi mai bine să se întoarcă, să nu-l mai vadă.

– Mă... mă scuzaţi, spuse Prescott.

Maggie ardea ca focul.

– Trebuia să fi făcut zgomot. Nu m-am gîndit.

Puse legătura pe care o avea în mînă pe balotul de paie de lîngă ea. Mîinile îi tremurau. Aşeză castronul cu

mîncare pe o ladă de lemn, apoi se întoarse şi trînti poarta. Şi nu se opri pînă nu ajunse în casă.

Reid se şterse cît putu de bine, îşi puse hainele pe care i le lăsase femeia şi îşi înfăşură în jurul lui pătura. În sfîrşit, pentru prima dată în seara aceea, începu să se simtă încălzit. Avea nevoie de hrană, aşa că se ridică şi luă mîncarea de pe ladă. Fasolea rece şi bucata de pîine erau ca o mană cerească pentru el; trecuse mai bine de o zi de cînd nu mîncase nimic. Se aşeză pe balotul de paie şi începu să înfulece mîncarea. Cînd termină, puse deoparte castronul; începuse să se simtă bine, fiind uscat, încălzit şi sătul. Nu-şi mai aducea aminte cînd îi fusese atît de bine ultima dată. Se gîndi că singurul lucru care ar mai trebui pentru ca totul să fie perfect ar fi un foc – şi poate o femeie alături de el.

Nu orice femeie, totuşi, se gîndi el.

Zîmbi, amintindu-şi expresia ei perplexă cînd îl văzuse gol puşcă. Şi el tresărise, dar văzuse aspectul comic al situaţiei.

Apoi un alt aspect al momentului intim neobişnuit îi trecu prin minte. Cel sexual.

Nu mai zîmbea. Închise ochii; o căldură puternică îi inundă spatele. La naiba. Era ultimul lucru la care se aşteptase în seara asta – se întîlnească o femeie care să-i trezească interesul, fie mental, fie fizic. Trecuse atîta timp de cînd nu-l mai interesase ceva sau cineva.

Dar femeia asta... era greu să n-o observi.

Îşi aminti cum intrase mai devreme în hambar, cu rochia stropită de noroi, cu cordonul desfăcut de vînt, cu cămaşa de noapte lipită de trup – şi cu arma îndreptată spre el.

La naiba, fusese curajoasă. Nu orice femeie ar fi

ieşit afară, în toiul nopţii, să înfrunte un răufăcător. Ar fi putut fi un hoţ sau un criminal, nu doar un trecător înfrigurat şi ud ce căuta să se adăpostească de ploaie. Chiar dacă avea o armă, putea fi riscant pentru ea să-l înfrunte.

Şi, la naiba, mai era şi frumoasă. Ochii ăia strălucind sub sprîncenele contrariate, părul des, închis, căzîndu-i pe umeri... Un păr în care orice bărbat ar fi vrut să se scufunde...

În ciuda apariţiei ei exotice, sălbatice, totuşi, fusese neobişnuit de calmă, de stăpînită, chiar şi după ce-i luase arma. Singurul moment care a tulburat-o a fost atunci cînd a intrat băiatul în hambar. Odată ce-a văzut că vizitatorul lor nu reprezenta nici un pericol, pentru ea sau fiul ei, devenise amabilă. Îi adusese mîncare, haine şi aşternuturi. Prin urmare, avea toate motivele să creadă că fuseseră mai mult decît generoşi, acordîndu-i un adăpost.

Reid se gîndi. Cu siguranţă că băiatul era al ei. Semănau ca două picături de apă şi Ty o strigase „mama". Părea că nu mai este nici un bărbat prin preajmă, altfel ar fi venit el să-l înfrunte, nu nevasta şi copilul.

Oare bărbatul ei să fi murit în război? Dac-ar fi aşa, înseamnă că a trebuit să se descurce de una singură de multă vreme, luptîndu-se cel puţin în ultimii patru ani să supravieţuiască şi să-şi crească băiatul. Ar fi fost greu pentru oricine în vremurile astea, cu atît mai mult pentru o văduvă cu un copil. Astfel, generozitatea ei părea şi mai mare.

Asta însemna că era singură în patul ei. Reid fu din nou surprins de interesul pe care i-l stîrnea numai acest gînd. Undeva, în mijlocul atîtor măceluri, îi dispăruse această dorinţă, odată cu majoritatea sentimentelor pe care le mai avea. Luptele, vărsările de sînge prin care trecuse îl lăsau indiferent acum. Trăia într-o amorţeală ce-i oferea deja de mult timp o anumită siguranţă.

Se gîndi din nou la generozitatea văduvei şi se întrebă cum ar putea să se revanşeze a doua zi. Ar putea vopsi gardul sau să spargă lemne. Pe de altă parte, ar putea să fie deja plecat înainte să răsară soarele. Aşa obişnuia să plece şi ar fi fost mai bine. Dacă te apropii de oameni încep să aştepte tot felul de lucruri de la tine. Şi Reid ştia că nu era bărbatul care să poată oferi ceva cuiva.

Totuşi, ar putea s-o ajute cu cîte ceva înainte să plece şi în felul ăsta să-şi plătească datoria faţă de această femeie. După aia putea chiar să uite că i-a cunoscut, pe ea şi pe copilul ei. Aşa ar fi cel mai bine.

2

Maggie se trezi în dimineaţa următoare cu o uşoară durere de gît. Nu era de mirare, se gîndi ea, ţinînd seama că alergase prin ploaie noaptea trecută. Nu era ea una care să se vaite, orice ar fi fost, aşa că se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi coborî să-şi înceapă treburile.

Tocmai se crăpase de ziuă cînd ieşi din casă. Se acoperi cu un şal care s-o apere de răcoarea dimineţii şi-şi luă un coş. O porni drept spre coteţul găinilor; nici măcar nu se uită spre hambar. Spera ca Reid Prescott să fi plecat deja. După întîlnirea de ieri noapte, nu era sigură că mai putea să-l privească în ochi fără să roşească, amintindu-şi cum arăta dezbrăcat. Nu se gîndise că nu ar putea rezista unui bărbat – mai ales acestuia. Cum se putea gîndi la aşa ceva?!

Intră în coteţ să adune ouăle; le aşeză uşor în coş, vorbind cu găinile într-un fel aprobator, parcă să le mulţumească pentru ce produseseră. Erau multe ouă în dimineaţa asta; s-ar fi putut chiar să-i rămînă cîteva după ce-şi servea clienţii obişnuiţi.

Reintrată în casă, numără ouăle pe care Ty trebuia să le ia în Pine Creek să le vîndă şi puse restul deoparte pentru micul dejun. Apoi, după ce-şi aranjă şorţul, pregăti plita şi aprinse surcelele. Începu să prepare micul dejun.

Ty apăru în spatele uşii cu o găleată de lapte. Dădu „bună dimineaţa", după care turnă cu grijă într-un ulcior din lichidul alb, spumos.

– L-ai văzut cumva pe vizitatorul nostru? zise Maggie

ca şi cum ar fi întrebat din întîmplare.

– Pe domnul Prescott? Sigur. Era în hambar, mort de somn. Cred că l-am trezit, dar mi-a spus că nu-i nimic. Cînd am plecat adusese nişte apă de la rezervor şi se spăla.

– Înţeleg. Crezi că se pregăteşte să plece?

Dădu din umeri şi zise:

– Crezi c-o să plece înainte de micul dejun? I-am spus c-o să mîncăm imediat ce termin de distribuit ouăle.

Maggie tresări fără să vrea, dar nu zise nimic. Nu-şi putea pedepsi fiul doar pentru că fusese amabil cu un străin, oricît de incomodă era situaţia pentru ea.

Îl privi blînd. Îşi luase o bucată de turtă şi îşi umpluse un pahar cu lapte; bău aproape jumătate din el dintr-o înghiţitură.

– Ty, mănîncă încet, îl certă ea.

– Da, mamă.

– Şi nu vorbi cu gura plină.

El aprobă din cap şi înghiţi ce apucase să bage în gură, după care spuse:

– Sper că ai destule ouă astăzi. Doamna Kendall era agitată ieri pentru că nu-mi mai rămăsese decît unul pentru ea şi ea cumpără de obicei trei.

– Ştiu. Îmi pare rău. Am pus două mai bune pentru ea. Nu-i lua banii pe ele.

– Mamă... zise Ty, aruncîndu-i o privire disperată.

– Ce e? îl privi ea punîndu-şi mîinile în şolduri. Ty, trebuie ca clienţii noştri să fie mulţumiţi. Dacă nu, n-o s-o mai avem clientă pe Alice Kendall; o să le spună tuturor că nu ne respectăm comenzile.

– Chiar dacă cumpără pe credit şi n-a plătit nimic de două luni?

– Ştiu, dragule, dar vremurile sînt atît de grele. Doamna Kendall n-o are decît pe fiica ei care poate s-o ajute şi numai Dumnezeu ştie cum se descurcă.

Ty dădu din cap şi îi zîmbi afectuos, spunîndu-i:

– Nu cred c-o să ne îmbogăţim vreodată.

Maggie surîse.

– Ai dreptate în privinţa asta.

Îl prinse pe după umeri şi-l sărută pe frunte.

– Dar noi nu avem nevoie să fim bogaţi, nu-i aşa? Sîntem mai norocoşi decît majoritatea oamenilor pentru că avem o familie. Şi unchiul tău, Gideon, ne ajută cît poate. De altfel, prefer să nu am bani decît să iau ultimul bănuţ de la cei care n-au îndeajuns.

– Ştiu. De fapt, mă bucur pentru asta.

Se auziră paşi pe scară şi Willy se ivi în cameră ursuz.

– Ty!

Imediat ce-l văzu pe băiat, expresia lui îngrijorată se schimbă într-un surîs radios.

– Cum de n-ai venit să mă trezeşti? Am crezut c-ai plecat!

– Tocmai mă pregăteam să plec, dacă vrei să vii.

Will dădu din cap.

– Sigur. Să pregătesc căruţa?

– Doar dacă nu goneşti cu ea cum ai făcut ieri, răspunse precaut Ty.

Privirea lui Will se întunecă.

– N-am s-o mai fac. Jur. N-am vrut să sparg ouăle.

După ce se gîndi o clipă, continuă:

– Mîn eu la întoarcere.

Ty se strîmbă, cu o privire copilărească neobişnuită pentru el.

– Bine. Haide.

Luă coşul cu ouă şi se îndreptă către uşa din spate.

– Pa, mamă.

– Pa, mamă, îl imită Will, făcînd cu mîna.

– La revedere, dragule.

Vocea ei şovăi puţin. Îşi adusese aminte cum obişnuia Will să-i facă semn cu ochiul cînd pleca de-acasă.

Avusese întotdeauna un zîmbet afurisit. Pe vremuri îi spunea „Mags".

Dar de cînd se întorsese acasă nu-i mai făcuse niciodată cu ochiul. Începuse să-i zică „mamă", la fel ca Ty. Maggie a înţeles că soţul ei iubit, bărbatul pe care-l văzuse plecînd la război, plecase pentru totdeauna.

Chiar şi chipul i se schimbase. Deşi cu aceleaşi trăsături, erau ca şi cum ar fi fost şterse, scoţînd la iveală chipul curat, deschis, inocent al unui copil.

Cînd îl adusese acasă în '65, Will era aşa de distrus, încît i-a aranjat special un pat la parter. După ce s-a refăcut îndeajuns încît să poată urca la etaj, s-a mutat din proprie iniţiativă în camera lui Ty. Părea că nu-i trece niciodată prin minte că locul lui este în dormitorul pe care-l împărţise odată cu Maggie. Era ca şi cum bărbatul matur din el fusese distrus de metalul care-i străpunsese creierul. De fiecare dată cînd o atingea sau o săruta, o făcea într-un fel indiferent faţă de relaţiile sexuale. Părea atît de copil, încît Maggie nu putea nici măcar să se mai imagineze făcînd dragoste cu el din nou; numai la acest gînd i se făcea puţin greaţă. Ar fi fost ca şi cum s-ar fi culcat cu un copil, împotriva voinţei lui.

Trecuseră deja patru ani şi Maggie învăţase să ia lucrurile aşa cum sînt. În cea mai mare parte a timpului se gîndea la Will ca la un al doilea fiu, mai tînăr şi mai puţin inteligent ca Ty. Nu ştia de ce în această dimineaţă se gîndise la el, aşa cum fusese înainte. Oare prezenţa străinului în hambarul lor îi adusese aminte că şi Will fusese odată matur şi bărbat ca el?

Cineva bătu la uşă şi Maggie tresări, revenindu-şi din visarea care o cuprinsese.

Trebuie să fi fost chiar Reid Prescott. Ezită, dar se auzi din nou un ciocănit, de data asta mai puternic. Adunîndu-şi puterile, Maggie se îndreptă spre uşă şi o deschise, încercînd să se prefacă indiferentă. Dar îndată ce-l văzu, sîngele începu să-i urce în obraji.

– Domnule Prescott.

– Doamnă Whitcomb.

Părea că nu observă cît de jenată este. Maggie văzu că se răsese şi chiar îşi aranjase părul. Hainele lui Will îi veneau bine, chiar dacă mînecile erau cam lungi. Una peste alta, arăta chiar mai bine decît observase ea cu o seară înainte. Părul închis îi strălucea, în razele soarelui de dimineaţă, iar ochii maron-deschis îi erau parcă acoperiţi cu aur.

Maggie rupse tăcerea.

– Ty a plecat în oraş să vîndă ouăle şi laptele. O să pun micul dejun imediat ce se întoarce. Nu durează mult. Poţi să stai, dar dacă te grăbeşti să pleci pot să-ţi împachetez ceva, zise ea în grabă, sperînd ca aluzia să nu fi fost prea grosolană, dar dori totuşi ca el s-o fi observat.

Dar el n-o observase.

– M-am gîndit c-aţi avea ceva treburi pe care le-aş putea face, zise el rece, de parcă nu şi-ar fi oferit serviciile.

– Nu-ţi face griji, spuse Maggie, aducîndu-şi aminte de întîlnirea penibilă din noaptea trecută.

– Mi-aţi făcut o favoare. Sînt obligat s-o returnez. Nu-mi place să rămîn dator.

– Oh.

Maggie îl înţelegea foarte bine. Dar era ceva rece şi distant în tonul lui Prescott, ca şi cum acceptase bunăvoinţa ei ca pe ceva neplăcut, ce-i compromitea mîndria.

– Bine, se gîndi ea, mi-ar mai trebui nişte surcele pentru foc.

Arătă spre un butuc pe care îl foloseau ca buturugă de spart lemne. Fratele ei, Gideon, tăiase de vreo două săptămîni un copac bătrîn şi-l tîrîse acolo. Ty tăiase cu fierăstrăul multe din crengile mai mici pentru sobă, dar crăcile groase nu putuse să le taie.

– Toporul e agăţat de gard, îi explică ea.

El dădu din cap.

– Altceva?

Maggie se uită primprejur. Erau atîtea de făcut... era dificil să descopere ceea ce era cel mai necesar. Nu putea pune omul să muncească toată ziua doar pentru că-i oferise pentru o noapte adăpost.

– Păi, să vedem... o şipcă de la gardul cocinei s-a crăpat; trebuie înlocuită.

Continua s-o privească. Dădu din cap şi porni afară.

Maggie conchise că Reid Prescott nu era unul din cei mai prietenoşi oameni. Chiar dacă îl ajutase noaptea trecută, era dornic mai degrabă să se elibereze de o datorie împovărătoare decît orice altceva.

Tulburată din nou de acest bărbat, Maggie se reîntoarse să pregătească micul dejun. Se rugă să nu i se facă rău; avea prea multe de făcut şi-apoi nu era nici un doctor prin apropiere.

Curînd începu să se audă zgomotul ritmic al toporului.

Într-un fel era plăcut să-l audă; după cîteva clipe, Maggie observă că nu era acelaşi sunet ca atunci cînd cioplea Ty crengile. N-avea puterea unui adult, nici ritmul sacadat dobîndit după ani de experienţă. Ty şi Will spărgeau lemnele la fel. Maggie se întrebă cum de nu observase această diferenţă înainte.

Aruncă în tigaie cîteva bucăţele de cîrnat tăiat rondele şi prepară un sos gras. Unse cîteva felii cu unt şi le puse la prăjit în cuptor. Aproape totul era gata, în afară de ouă, dar nu voia să le prăjească pînă nu veneau băieţii; se făceau destul de repede şi nu voia să se răcească pînă cînd nu veneau Ty şi Willy.

De obicei nu întîrziau – Ty era un băiat pe care se putea conta – dar clienţii făceau ca treaba să meargă mai încet. Oricum, astăzi era una din zilele cînd întîrziau. Maggie încercă să-şi umple timpul, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea şi întrebîndu-se ce i-o fi apucat. Zgomotul toporului încetă şi cîteva momente mai tîrziu domnul Pres-

cott apăru în uşă cu cîteva lemne în braţe. Maggie se grăbi să-i deschidă şi îngrămădi butucii într-o ladă goală de lîngă sobă. Plecă şi se întoarse cu încă o grămadă de lemne, umplînd lada.

Îşi îndreptă spatele, aranjîndu-şi mînecile suflecate. Maggie îi zîmbi în semn de scuză.

– Mă tem că băieţii vor întîrzia. Dar aş putea să vă pregătesc ouăle, dacă vreţi.

– Băieţii? întrebă el; nu văzuse decît un copil cu o seară înainte.

Chiar atunci se auzi căruţa.

– Ah, uite că vin.

Maggie puse din nou tigaia la încălzit şi începu să spargă ouăle într-un castron.

– Micul dejun va fi gata într-un minut.

– Pot să mă spăl puţin? întrebă el.

La aprobarea ei, păşi către lavoar şi turnă puţină apă. În timp ce-şi freca mîinile cu o bucată mare de săpun, uşa din spate se deschise şi Ty intră înăuntru, cîntînd, fericit că reuşise să-şi golească tot coşul.

– Scuze pentru întîrziere. Bună, domnule Prescott.

– Bună, Ty.

Reid se şterse pe mîini şi se întoarse spre băiat. Apoi privirea îi zbură către uşă; Will, cu capul în jos, intră calm în casă. Reid îngheţă, vizibil surprins.

– Willy s-a speriat iar de cîinele familiei Coverman, îi spuse Ty maică-sii pentru a justifica privirea stranie a lui Will.

Maggie oftă plină de compătimire. Se îndreptă spre Will.

– Îmi pare rău că s-a întîmplat asta, dragule, îi şopti ea.

Îi trecu mîna prin păr şi îi ridică capul ca să-l poată privi în ochi.

– Dar totul e-n regulă acum, nu-i aşa? îl asigură ea.

Se vedea clar că Will plînsese. Avea ochii roşii,

speriaţi şi ruşinaţi.

– Nu-mi place cîinele ăla, accentuă el. N-are nici un fulg.

– Fulgi?

Asta o uluise şi pe Maggie; se uită la el năucită.

– Vrea să spună blană, mamă, explică Ty, vădit jenat faţă de Reid. Ştii, cîinele familiei Coverman are părul foarte scurt.

– A, bine.

Maggie se îndreptă uşor către Will şi-l strînse la piept, mîngîindu-l.

– Ştii, iubitule, unele animale pur şi simplu nu au prea mult păr, ca Blackie, îi explică ea, referindu-se la boul pe care-l avuseseră odată. Asta nu înseamnă că sînt răi.

– Dar ăsta e mare. Şi are mulţi dinţi.

– Willy s-a căţărat în stejarul familiei Coverman şi de-abia l-am făcut să coboare de-acolo, zise Ty plictisit, trîntind coşul pe tejghea. Pînă la urmă, doamna Coverman a trebuit să iasă afară să lege cîinele de gard ca să putem pleca.

– Înseamnă că totul s-a terminat cu bine, nu-i aşa? Nu s-a întîmplat nimic rău. Acum cred că sînteţi lihniţi de foame. Sînteţi gata pentru micul dejun?

Ty şi Will dădură din cap.

– Să ne spălăm pe mîini, Ty, zise Will.

Will se întoarse către lavoar, dar se opri brusc cînd îl văzu pe străinul din faţa lui. Se holbă la Reid; nu era, însă, deloc surprins. Întotdeauna, în lumea lui Will, lucrurile se întîmplau fără vreo logică sau vreo consecinţă.

– El cine este? întrebă Will, arătînd spre domnul Prescott.

Maggie se strîmbă către el. Cu toate că era uimit, nu rămăsese cu gura căscată la Will, nici măcar nu se ferise de el, cum ar fi făcut oricine. Pur şi simplu se uita

la el cu aceeaşi detaşare pe care o arătase mai devreme faţă de Maggie.

– Sînt Reid Prescott.

Păşi înainte şi îi întinse mîna. Will surîse. Nu se întîmpla prea des să-i strîngă cineva mîna, aşa că o luă ca pe o onoare.

– Eu sînt Will, zise el şi dădu mîna cu străinul.

– Will Whitcomb, adăugă Maggie. Soţul meu.

Prescott făcu ochii mari, dar nu făcu nici un comentariu asupra situaţiei ridicole.

Maggie se îndreptă către plită să pună omleta în farfurii. Ar fi vrut mulţi să aibă abilitatea ei. O uimea felul cum o întreba lumea, fără menajamente, ce se întîmplă cu Will; cîteodată chiar în faţa lui, de parcă el n-ar fi fost prezent sau n-ar fi avut nici un fel de simţire.

Pînă la urmă se aşezară toţi la masă, dar Maggie nu putu să mănînce prea mult. Nu putea să înghită, se simţea stingherită de această situaţie nouă pentru ea. De atîta timp fusese singurul adult în casă, iar oaspeţii pe care îi aveau erau de obicei fratele ei, Gideon, mama ei, văduva fratelui său Shelby, Tess, o rudă, dar niciodată străini.

Pe Ty şi pe Will părea că nu-i deranjează prezenţa bărbatului; erau vizibil mulţumiţi de Reid Prescott.

Ty începu imediat să-l bombardeze cu întrebări.

– De unde sînteţi, domnule Prescott?

Un zîmbet trecător îi încolţi în colţul gurii şi asta o făcu pe Maggie să creadă că nu-i prea stătea în fire să zîmbească.

– Puţin de peste tot, răspunse el.

Will privi mirat şi-l întrebă pe Ty.

– Cum adică?

– Înseamnă că a stat în mai multe locuri, îi explică Ty.

– Eu n-am fost niciodată în altă parte, preciză grav Will către vizitator. Cel puţin nu-mi amintesc.

– Şi eu la fel, admise Ty. Aţi fost în Texas?

– Da.

Ty se lumină.

– Adevărat? Unchiul meu locuieşte în Texas. Vreau să zic unul din unchii mei. Hunter Tyrrell.

– Îl ştii pe Hunter? întrebă Will.

Cuvintele lui Will făcură să-i scape din nou un zîmbet uşor.

– Nu, mă tem că nu l-am întîlnit niciodată.

– Ah...

Chipul lui Will se întristă.

– Texas-ul este foarte mare, Willy, îi spuse Maggie cu căldură. Acolo sînt prea mulţi oameni ca domnul Prescott să-i fi putut întîlni pe toţi.

– Aş fi vrut să-l cunoşti, îi spuse Will lui Prescott. Mie îmi place de Hunter. Aş fi vrut să nu plece în Texas.

– O să se întoarcă într-o zi, îi spuse Maggie.

Fratele ei era unul dintre aceia care nu erau în stare să se dedice războiului. Aşa cum presupunea ea c-ar fi făcut domnul Prescott.

Hunter fusese trecut mort pe liste după prima bătălie de la Manassas, din iulie '61. După cîteva luni s-a auzit că nu fusese ucis, ci rănit şi luat prizonier la Bull Run. La sfîrşitul războiului, eliberat din închisoare, s-a întors, în sfîrşit acasă; a aflat că logodnica sa, frumoasa Linette Sanders, se măritase cu altul, şi asta numai la cîteva săptămîni după ce el fusese raportat ucis.

Hunter părăsise imediat oraşul Pine Creek şi de atunci a tot hoinărit prin Vest. A încercat o dată să se întoarcă, dar a plecat iar după o săptămînă.

– Dar unde te-ai născut? îl întrebă Ty pe Prescott, revenind la prima întrebare.

Pentru o clipă Maggie crezu că bărbatul n-o să răspundă. Dar el zise:

– Savannah.

– A, Georgia, spuse Ty. Avem nişte veri acolo, nu-i

aşa, mamă?

– Da, dragule. Veri de gradul doi. Dar mă îndoiesc că asta l-ar putea interesa pe domnul Prescott. Şi-apoi, îmi închipui că a obosit să-ţi tot răspundă la întrebări, aşa că de ce nu-l laşi în pace?

Ty îl privi dezumflat.

– Mă scuzaţi, domnule Prescott.

– Nu-i nimic, zise el, dar Maggie observă că nu mai avea chef să dea informaţii despre el. Oricum, am să termin ce am de făcut şi o să plec.

– Cum? sări Ty.

Will privi mîhnit.

– Nu mai stai? întrebă şi el.

– Nu.

– Unde te duci?

Prescott ridică din umeri.

– Undeva. Oriunde.

– Dar de ce călătoreşti dacă nu ştii unde te duci? îl întrebă Ty.

Ridică din nou din umeri.

– Cred că sînt ceea ce se numeşte un rătăcitor.

– Faci asta de cînd s-a terminat războiul? sugeră Maggie.

O privi indiferent.

– Da. De la război.

– Dar nu vrei să te duci la tine acasă? insistă Ty.

– Eu... nu am un cămin unde să merg.

– N-ai casă? întrebă Will, vizibil şocat. Tu n-ai o mamă sau un tată?

– Au murit amîndoi, din păcate.

– Poţi să rămîi aici, se oferi Will, luminîndu-se deodată. Aici ar putea să fie căminul tău.

Prescott îşi arcui sprîncenele de mirare.

– Păi... mulţumesc, Will, eşti foarte drăguţ. Dar eu... cred că n-am fost obişnuit să mă stabilesc undeva.

Se uită cu neîncredere la cei trei care se uitau miraţi la el. Cu siguranţă că ei n-ar concepe să trăiască aşa, fără rădăcini. Sigur, el şi familia asta erau aşa de departe unii de alţii, precum cerul şi pămîntul.

Se întoarse şi se îndreptă către uşă.

– Putem să venim cu tine? îl întrebă Ty. Vreau să zic, să te-ajutăm.

Prescott ezită.

– Nu-l agasaţi pe domnul, băieţi, zise Maggie, încercînd să-l scutească de vorbăria lor.

– Of, mamă.... se plînse Ty, dezamăgit.

Dar Prescott spuse:

– Nu m-ar deranja. Ar putea să-mi arate ce mai e de făcut.

Ty şi Will dădură din cap şi-l urmară fericiţi în grădină.

Maggie se întoarse la treburile ei. Dar nu putea nici măcar să strîngă masa. Se simţea neobişnuit de obosită, gîtul îi era ţeapăn, capul începu să-i vîjîie. Se forţă, totuşi, să spele vasele, apoi se întoarse la treburile pe care le făcea de obicei miercurea. Mai întîi întinse carpetele împletite pe funia de rufe din mijlocul curţii, le bătu de praf şi le lăsă puţin la aer.

Era mîndră de carpetele ei. Cea mare din salonaş fusese a bunicii şi venise cu ea din Georgia. Celelalte două, mai mici, din dormitor, erau făcute chiar de ea şi de maică-sa în zilele acelea fericite de după căsătoria cu Willy. Maggie nu mai fusese niciodată atît de fericită ca în lunile de logodnă, pline de emoţie şi dragoste.

Dar astăzi, cum se mişca prin casă, măturînd şi spălînd podelele, Maggie era frîntă de oboseală. Făcu o pauză să-şi tragă sufletul şi privi pe fereastră să vadă ce fac băieţii. Se uitau la domnul Prescott cum repara o şipcă la cocină. Apoi, băgară înăuntru porcii, mulseră vaca şi închiseră în ţarc viţelul şi catîrul. Maggie se întrebă dacă Ty îl convinsese pe săracul om să cureţe

şi grajdul vitelor şi să le aştearnă fîn; lui nu-i plăcea deloc să facă toate astea.

Maggie îşi dădu seama că domnul Prescott stătea mai mult decît se aşteptase. Curînd avea să fie masa de prînz.

Puse într-o cratiţă nişte mazăre, apoi nişte carne de porc sărată, le lăsă să fiarbă la foc mic şi plecă să-şi termine treaba. Se întoarse mai tîrziu în bucătărie să bage nişte roşii la cuptor. Apoi, stătu pur şi simplu la masă pînă se făcu ora de mîncare şi-i chemă pe băieţi şi pe domnul Prescott.

Nimeni nu-i răspundea la chemare, aşa că ieşi afară şi străbătu grădina să vadă ce se-ntîmplă. Nu se vedea nimeni. Se îndreptă către partea cealaltă a grajdului şi-i găsi acolo pe toţi trei. Ty şi Will îl priveau atenţi pe domnul Prescott cum curăţa potcoavele catîrului pline de noroi şi pietricele. Stătea ghemuit lîngă animalul legat de un par al gardului. Se întoarse către ea şi-şi puse mîinile streaşină la ochi.

– Doamnă Whitcomb, salută el.

– Bună, mamă, zise Ty şi Will, amîndoi odată.

– S-a făcut ora prînzului, le spuse ea. Turta e gata în cîteva minute.

– Ai scos şi miere? întrebă Will.

Maggie îi zîmbi.

– Da, dar e ultimul borcan; înseamnă că în curînd o să trebuiască să mergeţi să mai luaţi.

Ty şi Will dădură aprobator din cap. Domnul Prescott termină şi se ridică, îndreptîndu-şi spatele.

– Am impresia că aţi făcut mai mult decît ne înţeleseserăm, observă Maggie.

– Erau atîtea de făcut, spuse el sec.

– Da, dar nu trebuia să le faci pe toate ca să-mi mulţumeşti că te-am lăsat să dormi aici.

– Mi-ai dat şi mîncare, sublinie el. Mi-ai dat haine uscate. Mi se pare normal să fac toate astea în schimb.

– Bine... mulţumesc mult. Sînteţi foarte amabil. Sper, totuşi, că Ty nu v-a pus să faceţi prea multe.

Maggie se uită suspicios la fiul ei.

– De exemplu, era treaba lui să cureţe grajdurile.

– Dar l-am ajutat şi eu! protestă Ty.

Prescott ridică din umeri.

– Nu m-a deranjat deloc să fac asta. Consider că are sarcini destul de grele pentru un băiat de vîrsta lui.

Maggie întări cele spuse mai înainte.

– Mă tem că nu prea avem de ales. De cînd cu războiul... Will nu mai poate să le facă pe toate.

– Dar am forţă. Mai multă decît Ty, zise tare Will.

– Ştiu că ai, dragule. Dar nimeni nu poate să le facă pe toate, îi spuse Maggie cu blîndeţe.

Avea şi el dreptate. Avea forţa unui bărbat în toată firea şi, chiar dacă era stîngaci în tot ce făcea, se putea conta pe el la cărat şi ridicat; putea să facă şi lucruri grele, atîta timp cît nu erau complicate şi dacă cineva îi explica exact ce avea de făcut.

– Nu pot să fac tot ce-mi spune Ty, continuă el.

– Ne eşti de mare ajutor, aprobă Maggie.

Singura problemă era că orice îi putea distrage atentia şi cineva trebuia întotdeauna să-l urmărească, să se asigure că nu se întrerupea din lucru ca să alerge după vreun fluture sau după cine ştie ce altceva. Cînd era vreo treabă care necesita putere şi îndemînare, se pierdea; nu era în stare să facă un lucru dificil.

Will, mulţumit că-şi spusese punctul de vedere, se cufundă în linişte.

– Doamnă Whitcomb, parc-aţi lua foc, observă Reid.

Îşi încrucişă braţele şi privi spre ea.

– Cînd am spus că Ty are o sarcină destul de grea, n-am vrut să vă critic. Am vrut să spun pur şi simplu că mi-a făcut plăcere să fiu de ajutor. Să nu puteţi îngădui cuiva să vă ajute? Cred că mai degrabă ăsta-i motivul

– Nu fi ridicol.

Începuse să se enerveze. Capul îi vuia și o durea gîtlejul; bărbatul ăsta avea neobrăzarea să se poarte ca și cum ea ar fi fost vinovată că n-a vrut să plece.

– N-am vrut să fiu așa, răspunse el.

Maggie clipi. Ar fi vrut să-l atace dar nu știa ce-ar trebui să spună. Că fusese încrezut și enervant? După ce tocmai făcuse pentru ea aproape jumătate din treburile casei?

– Turta o să se ardă. Mă duc s-o scot, fu tot ce putu să spună; se întoarse și porni spre casă. Veniți? întrebă peste umăr.

Ty și Prescott o urmară, cu Will în urma lor.

Prînzul se dovedi a fi liniștit. Chiar și Ty fu neobișnuit de tăcut. Dar spre sfîrșitul mesei o trînti:

– Poate domnul Prescott ar mai putea să stea! Avem atîtea de făcut pe-aici la care ne-ar putea ajuta.

Maggie își înălță capul.

– A, nu, sînt sigură că domnul Prescott are alte locuri unde ar vrea să meargă, alte lucruri de făcut.

– Dar nu trebuie să mergeți undeva anume chiar acum, nu-i așa, domnule Prescott? nu se lăsă Ty. Vreau să spun că ați putea locui aici pentru un timp, cum ați făcut noaptea trecută.

Cuvintele lui Ty îi sporiră lui Will emoția.

– O să locuiești cu noi? zise el, aplecîndu-se peste masă și privindu-l drept în ochi.

– Ty, Willy, nu e... nu e așa de simplu, protestă Maggie. Îmi pare rău, domnule Prescott, nu vor să vă preseze, sînt sigură. Pur și simplu vă simpatizează.

– Dar de ce nu? întrebă Ty cu părere de rău. De ce n-ar putea să stea? Chiar tu ai spus zilele trecute că nu le poți face pe toate. Ai zis că nu putem depinde la nesfîrșit de unchiul Gideon.

– Știu, dragule, știu. Sînt multe de făcut și sînt sigură că ar fi minunat să-l avem aici pe domnul Prescott ca să le facă. Dar nu înțelegi? Orice om este plătit pentru o

astfel de muncă, iar noi nu avem bani pentru aşa ceva.

– Nu stau nicăieri prea mult, spuse categoric Reid, dar privirea i se mai înmuie puţin cînd se uită la Ty. Îmi pare rău, Ty. Aşa stau lucrurile. Uite, o să mai muncesc puţin şi o să mai stau în hambarul vostru încă o noapte, dacă mama ta este de acord, dar mîine dimineaţă am să plec.

Maggie dădu din cap către domnul Prescott, apoi se uită cu tristeţe la fiul ei. Săracul, avea nevoie de un bărbat pe lîngă el. Nu doar de Will, ci de cineva care să gîndească, să vorbească şi să se comporte ca un bărbat, care ar putea să-i vorbească ca de la bărbat la copil, care să-i explice, să-l înveţe şi să-l ajute. Avea nevoie de un tată; Will nu mai putea fi un tată pentru el. Fratele ei, Gideon, încercase dar principalul lor contact cu el era doar o dată pe săptămînă, duminica, cînd mîncau în familie. Era o situaţie nefericită, dar asta nu însemna că un trecător străin îi putea oferi lui Ty ceea ce avea nevoie.

Se putea vedea dezamăgirea pe chipul lui Ty.

Maggie se ridică şi începu să strîngă masa.

3

Maggie se simţea din ce în ce mai rău. Începu să tuşească şi să strănute şi pînă la ora cinci îşi dădu deja seama că răcise. Servi masa, dar mîncă doar foarte puţin.

– Mamă, ai păţit ceva? întrebă Ty îngrijorat.

– Am o gripă uşoară, îi răspunse Maggie. Nimic serios. Sînt sigură c-o să mă simt mult mai bine pînă mîine dimineaţă.

Zîmbi către Will, care o privea speriat.

– Te ajut la vase, se oferi el.

Maggie zîmbi din nou.

– Mulţumesc, dragule. Drăguţ din partea ta, zise ea încet.

Ştia că o să-i ia de două ori mai mult să termine treaba, dar n-ar fi vrut să-l rănească pentru nimic în lume.

Reid Prescott nu zicea nimic. O privi pentru o clipă şi Maggie crezu că voia să-i spună ceva, dar după un moment se uită în altă parte, fără să deschidă gura.

După ce termină vasele, Maggie urcă scările către camera ei. Era atît de obosită, încît se întinse direct pe cuverturi, îmbrăcată, cu gîndul se rămînă puţin aşa înainte să se pregătească de culcare. Oricum, ultimul lucru pe care şi-l amintea, era că deschisese ochii şi...

Simţea o căldură stranie şi plapuma de sub ea era aproape udă de transpiraţie. Se ridică uşor, dar i se păru că patul se învîrteşte cu ea. Camera, la fel, parcă

se-nclina într-o parte şi-n alta. Draperiile nu erau încă trase şi putu să vadă cerul şi stelele ce străluceau. Realiză, dezorientată, că era încă îmbrăcată. Îşi trase un picior şi începu să-şi desfacă pantoful. I se păru prea obositor şi cînd apucă să termine, căzu cu capul pe pernă. Să se dezbrace era prea greu; o să doarmă în hainele de zi.

Maggie petrecu tot restul nopţii într-un somn convulsiv, cu vise stranii. Se sculă a doua zi de dimineaţă tremurînd, gîndindu-se că niciodată, în viaţa ei, nu-i fusese atît de frig. Se înfăşură imediat în cuverturi şi-şi scoase rochia pe care o purta deja de o zi. Ştia că trebuie să se scoale şi să pregătească imediat micul dejun, altfel băieţii ar fi început să se îngrijoreze.

Reuşi, în sfîrşit, să se dea jos din pat, dar îi era greu să se ţină pe picioare. O durea capul şi parcă avea nisip în ochi. Îşi puse pantofii şi i se păru c-a făcut un efort enorm. Ştia că-i trebuie o putere fantastică să gătească, dar îşi promisese să se întoarcă în pat şi să se odihnească după ce va termina.

Refuză cu încăpăţînare să se supună stomacului extrem de delicat sau capului ce-i vuia din ce în ce mai tare. Încearcă să coboare, strîngînd cu putere balustrada; se simţea neobişnuit de slăbită. Cînd intră-n bucătărie, se aruncă pe un scaun şi-şi puse capul pe masă.

Aşa au găsit-o Ty, Will şi Reid Prescott.

– Mamă? se auzi vocea speriată a lui Ty. Mamă, ai păţit ceva?

Fu imediat lîngă ea, în timp ce Will se făcu mic în spatele uşii, holbîndu-se la ea.

Maggie îşi înălţă capul şi se uită la ei, clipind tulburată.

– Oh, mă scuzaţi. Cred... cred c-am adormit.

– Mamă, eşti roşie toată.

– Mi-e puţin cald, admise ea.

Prescott se apropie şi-i puse mîna pe frunte. Simţi o căldură minunată în palmă.

– Frigi.

Îi ridică bărbia, s-o poată privi în faţă.

– Ai febră. Ar trebui să fii în pat.

– Cineva trebuie să pregătească micul dejun, spuse Maggie încet şi se ridică în picioare.

Nu făcuse bine. Camera începuse să se învîrtă cu ea şi simţi că n-o mai ţin picioarele.

– Mamă!

– La naiba! zise Reid şi o prinse pe Maggie; leşinase.

O luă în braţe şi se întoarse către Ty.

– Unde e patul ei?

– Sus, îţi arăt eu.

Ochii îi trădau frica, era alb ca varul; fugi pe scări ca să-i arate drumul.

Reid observă că Maggie Whitcomb era uşoară în braţele lui, aproape fragilă, în ciuda aparenţei ei robuste. Probabil firea ei o făcuse să pară mai mare şi mai puternică. Dar acum, cu capul pe umărul lui, nu părea deloc puternică, ci doar foarte vulnerabilă.

Ty îl conduse în camera ei. Reid privi în jur, măsurînd cu privirea păturile de pe pat şi fereastra deschisă.

– Închide geamul ăla, ordonă el, apoi se întoarse lîngă pat.

Ty se grăbi să facă aşa cum spusese şi Reid o întinse pe Maggie uşor pe pat, înfăşurînd-o bine în pături. Turnă puţină apă într-un lighean şi udă un prosop. Apoi, se întoarse lîngă pat şi puse prosopul rece pe fruntea lui Maggie.

Ty se retrăsese către piciorul patului, privindu-şi nesigur mama şi Reid observă că Will rămăsese înţepenit în spatele uşii; era speriat, gura îi tremura.

– O să moară? întrebă el cu o voce tremurîndă.

– Nu, răspunse brusc Ried, privind către soţia lui Will.

Părul ei negru, bogat, era împrăştiat pe pernă.

Tenul îi era umbrit de o culoare întunecată, dar

obrajii îi erau încă roşii. Reid nu se putu abţine să nu observe că, în alte condiţii, ar fi putut fi un tablou senzual, seducător.

Deveni dintr-odată iritat din cauza problemelor pe care şi le făceau cei doi.

– N-o să moară, zise el cu asprime, de parcă vocea lui i-ar fi putut comanda destinul.

Evident, tonul lui autoritar fusese oarecum convingător şi, pentru o secundă, Ty şi Will se mai liniştiră.

– Are febră, continuă el, şi are nevoie să stea întinsă şi să se odihnească, aşa că voi amîndoi o să trebuiască să vă purtaţi singuri de grijă astăzi.

– Putem face asta, spuse Ty. Eu pot să adun ouăle. Iar la micul dejun putem mînca turtele de aseară.

– Bine gîndit.

Reid luă din nou prosopul, îngrijorat de fierbinţeala femeii şi îl înmuie iar în apă. Ştia că modul cel mai rapid de a-i reduce febra ar fi fost să-i scoată hainele şi s-o îmbăieze cu apă rece, dar această simplă procedură părea prea... intimă. A ales pînă la urmă să-i desfacă gulerul de la rochie şi să-i ude gîtul pînă la obraji.

Maggie clipi, apoi deschise ochii şi privi dezorientată prin cameră.

– Ce...

– Ai leşinat. Eşti bolnavă. Trebuie să stai în pat, spuse Reid mai aspru decît ar fi vrut.

– Domnul Prescott te-a adus în braţe pînă aici, adăugă Ty emoţionat, liniştit acum că mama lui îşi recăpătase cunoştinţa.

Maggie vru să-şi umezească buzele şi Reid îi turnă un pahar cu apă din ulcior. O apucă pe după gît şi o ridică să poată bea.

– Ia înghiţituri mici, spuse el răstit căci începuse să înghită lacomă.

– Dar mi-e atît de sete...

– Asta pentru că ai febră. Dar nu trebuie să te îmbol-

năveşti şi mai rău. De-aia ai nevoie să stai întinsă, să dormi şi-o să bei mai multă apă cînd o să te scoli.

– Nu pot să stau în pat, spuse Maggie iritată, dînd la o parte pătura ca să se ridice. Trebuie să prepar micul dejun.

– O să mă ocup eu de asta, spuse Reid, mirat şi el c-a putut spune aşa ceva.

Maggie începu să se îngrijoreze la gîndul că este neajutorată şi bolnavă în pat.

– Băieţii... cineva trebuie să aibă grijă de băieţi.

– O, mamă... interveni Ty mîndru de el, uitînd de teama ce-l cuprinsese cu puţin timp în urmă. Pot să-mi port singur de grijă.

Imaginaţia înfierbîntată a lui Maggie fu străfulgerată de gînduri negre. Dacă vreunul din băieţi se arde la cuptor ori se taie cu cuţitul? Sau dacă...

Reid văzu panica din ochii ei şi dădu din cap.

– Nu-ţi face griji. O să am eu grijă.

Ezită, apoi continuă:

– Rămîn eu să am grijă de ei.

– Vrei? îi atinse Maggie mîna cu recunoştinţă.

Era un străin pentru ei, dar cel puţin era un adult. Se simţea prea slăbită şi prea bolnavă ca să se mai gîndească dincolo de asta.

– Îţi mulţumesc, spuse ea cu lacrimi în ochi.

Reid se dădu înapoi şi preocuparea pe care o arătase cu puţin înainte fu înlocuită cu reţinerea lui rece obişnuită.

– Culcă-te, insistă el. O să vin mai tîrziu să văd cum te simţi.

Maggie dădu din cap, deja aproape adormită.

Reid coborî scările, îndreptîndu-se spre bucătărie. Se uită nervos în jur, după care conchise:

– Sincer, n-am nici cea mai vagă idee cu ce să încep.

Urmă o tăcere mormîntală. Apoi intrară Ty şi Will,

care-i aruncară cîte un zîmbet larg, prietenos. Şi, în timp ce cu puţin înainte Reid se simţea atît de dezorientat, acum tensiunea dispăruse.

– Mai întîi trebuie să dai drumu' la cuptor, se oferi Will fericit.

Reid zîmbi.

– Asta pot să-mi imaginez. Apoi, dacă mă ajuţi să găsesc o tigaie, aş putea să prăjesc nişte ouă.

– Mă duc să mulg vaca şi să închid porcii, spuse Ty, iar apoi pot să adun ouăle.

– Will şi cu mine am putea face asta, dacă Will o să-mi arate cuibarele, sugeră Reid după ce aprinse focul la cuptor.

– Sigur, spuse Will, luminîndu-se la gîndul că poate fi de ajutor, şi mai ales că-i poate arăta unui adult unde să meargă şi ce să facă.

Se duse în cămară şi luă un coş mare.

– În ăsta pune mama ouăle, zise el.

Îl luă şi ieşi, cu Reid, îndreptîndu-se prin grădină, către coteţ.

Will îi întinse jenat coşul lui Reid.

– Mai bine strîngi tu ouăle, spuse el încet. Eu le sparg cîteodată.

Reid îşi arcui sprîncenele; se apropie cu grijă de cel mai apropiat cuibar. Îşi aminti, din copilărie, cum strîngea ouăle servitoarea lor Eulalie; el se uita la găini dar foarte rar era în stare s-o ajute. Şi el, ca şi Will, spărgea cîteodată ouăle.

Will îl văzu că ezită.

– Trebuie să bagi mîna înăuntru şi apoi în jos. Uite aşa.

Vîrî mîna între găină şi cuibar. Pasărea începu să cotcodăcească şi ieşi din cuibar dînd din aripi. Will îl privi pe Reid, dar începu să rîdă cînd îi văzu privirea stingherită.

– Mama face asta mult mai bine ca mine, îl încre-

dinţă el.

– Sînt sigur că se descurcă mult mai bine decît noi amîndoi, aprobă Reid.

Începu din nou să adune ouă. Imitîndu-l pe Will, îşi strecură mîna sub o altă pasăre. Reid se întoarse către Will, neobişnuit de vesel, arătîndu-i triumfător oul pe care-l găsise. Will zîmbi şi încercă să repete operaţiunea în cuibarul următor; terminară împreună de strîns toate ouăle, fără să spargă vreunul.

În timp ce se îndreptau spre casă, Will se uită la Reid şi-i spuse sincer:

– Îmi place de tine.

Reid nu ştiu pur şi simplu ce să-i răspundă. Îl luase prin surprindere. Îi zîmbi numai. Oare boala asta a creierului să-i fi fost cauzată de vreo rană din război? se întrebă el.

Pentru prima dată după mulţi ani ar fi vrut să aibă din nou cîteva din cărţile lui vechi. Încet-încet Will îi stîrnise curiozitatea, mintea lui de copil conştiincios...

Apoi se gîndi la Maggie Whitcomb. Era drăguţă, îţi făcea bine s-o priveşti; era acel tip de femeie ai cărei ochi te făceau să-ţi pierzi cumpătul. N-avea o frumuseţe clasică. Dar tăria caracterului i se putea citi în ochi şi îi lumina chipul cu o vitalitate şi o frumuseţe pe care puţine femei le aveau. Îi plăcuse cum se uita cînd vorbea cu Will, blîndă şi răbdătoare, cu un fel de dragoste tristă în privire. Îi plăcea cum rîdea, dezvelindu-şi dinţii albi, strălucitori. Îi plăceau ochii ei. Era o femeie puternică, deosebit de curajoasă.

Trebuia să fie aşa ca să poată duce în spate o fermă ca asta, avînd doar un băiat şi un bărbat cu minte de copil care s-o ajute. Trebuie să fi fost şi momente cînd s-a întrebat de unde o să facă rost de mîncare, momente cînd a fost speriată de moarte. Pînă acum, cu siguranţă, a trecut cu bine prin toate şi a făcut o treabă al naibii de bună crescîndu-şi fiul atît de bine.

Dintr-odată, Reid îşi aminti cît de fragilă fusese cînd a purtat-o în braţe, pe scări, cît de panicată era la gîndul că era atît de bolnavă şi nu putea să aibă grijă de băieţi.

– Îmi placi mult, continuă fericit Will. Îmi placi mai mult decît oricine – în afară de mama şi de Ty, adăugă el. Îmi placi mai mult decît Ginny sau Tess. Sau Gideon.

– Cine sînt?

– Ginny este o... verişoară şi mama ei, Tess, este... sora mamei. Nu, nu-i aşa. Cam pe-aici. Gideon este fratele mamei. Locuieşte la o fermă mare, dar vine cîteodată pe-aici să ne vadă. Gideon era odată prietenul meu. Aşa spune mama, zise el trist. Dar nu sînt sigur. Nu cred că mă place.

– A spus el asta? întrebă Reid cu blîndeţe.

– Nu. Doar că uneori se uită la mine atît de... supărat.

Will suspină.

– Nu ştiu... el e...

Apoi ridică din umeri.

– Mama spune că e aşa pentru că mă cunoştea şi înainte, pentru că-şi aminteşte cum eram atunci. Înţelegi?

– Cred că da. Uneori ne e dor... de ce ştiam înainte.

Will dădu trist din cap.

– Nu înţeleg, zise el, apoi se uită curios către Reid. Şi ţie îţi place de mine?

– Da, îmi placi, Will, răspunse Reid.

Chipul lui Will fu inundat de un zîmbet larg. Îl luă de gît pe Reid şi îl îmbrăţişă.

Reid era uimit. Rămase pentru un moment nemişcat. Era atît de ciudat să fie îmbrăţişat, mai ales de un bărbat în toată firea. Îl îmbrăţişă şi el, convins că imediat va reveni la normal, punînd o distanţă protectoare între el si această familie care se arătase atît de sensibilă faţă de el.

Odată reîntors în casă, Reid se mai înmuie la vederea chipurilor flămînde ale lui Ty şi Will. Făcuse tot ce putuse ca să prepare micul dejun; încălzise turtele

care rămăseseră de seara şi preparase o omletă. Nici nu se putea compara cu ceea ce făcea Maggie, dar măcar îşi puteau potoli foamea.

După micul dejun, Ty şi Will se grăbiră să plece în Pine Creek să vîndă ouăle şi laptele, iar Reid realiză că nu-l întrebase încă pe Ty cum poate să ia legătura cu rudele lor. Nu-i nimic, va afla mai tîrziu. Deocamdată, se gîndi c-ar fi mai bine să meargă să vadă ce face Maggie.

Dormea în răstimpuri; cînd intră el în cameră, clipea. Reid se aplecă să-i şteargă faţa şi gîtul cu o cîrpă moale. Îi mai dădu puţină apă să bea, ajutînd-o din nou să se ridice. Cînd se întinse la loc, adormi aproape imediat, dar Reid răsuflă uşurat căci îi revenise culoarea în obraji.

Neobişnuit de iritat, Reid coborî scările şi ieşi în curte, căutînd ceva cu care să-şi ocupe timpul. Nu era fermier şi nici măcar nu ştia ce era nevoie să facă, dar socoti că e destul de îndemînatic ca să fie în stare să facă mici reparaţii prin curte. N-avea nici un sens să stea fără să facă nimic.

Aşa că începu să lucreze şi se gîndi să repare mai întîi şipcile gardului. Chiar cînd se gîndea c-ar trebui să meargă din nou să vadă ce face Maggie Whitcomb, auzi apropiindu-se căruţa lui Ty.

– Doamna Diggs ne-a dat nişte supă, îi strigă el. Cînd i-am spus că mama e bolnavă, a insistat să iau supa asta de pui, explică el.

– Bine, spuse Reid cu un fel de iritare şi regret în voce că fiul lui Meggie a şi cerut ajutor cuiva. Ia într-un castron şi du-te sus să vezi dacă poţi să-i dai să mănînce puţin.

– Bine. Apoi mă duc să-mi fac lecţiile. Dacă nu, mama o să se supere.

Will intră cu Ty în casă, dar după puţin timp ieşi din nou să-l ajute pe Reid la reparaţii. Will rămăsese tot restul dimineţii în umbra lui Reid, urmărindu-l peste tot, fericit să-l ajute cînd putea sau, în aceeaşi măsură,

mulţumit să stea şi să-l privească cînd nu putea să-i ajute.

Aproape spre prînz, Reid intră în casă şi luă un borcan de fasole, mulţumindu-i în gînd lui Maggie că mai păstrase de la prînzul de ieri. Ty amestecă fasolea cu nişte jumări din afumătoare şi Reid prepară repede prînzul, care cel puţin fu bun de mîncat şi îndestulător.

Cînd terminară de mîncat, Reid arătă către cartea de pe tejghea. Cînd venise cu Will să pregătească cina, Ty stătea la masă şi citea din ea.

– Studiezi istoria Angliei, Ty?

Ty ridică din umeri, după care zise:

– Mama mă pune să învăţ tot ceea ce ea şi fratele ei au învăţat la şcoală. Uneori e greu, pentru că nu avem cărţile potrivite sau mama nu-şi mai poate aminti ce-a învăţat. Asta e cartea unchiului Gideon. Mi-a împrumutat-o.

– Deci nu mergi la şcoală?

– Nu mai e nici un profesor în Pine Creek. Cel care era înainte a plecat la război şi nu s-a mai întors. Şi acum oraşul nu-şi mai poate permite să angajeze un profesor, aşa că trebuie să învăţăm singuri.

– Dar tu pari că faci o treabă bună.

Ty dădu din cap.

– Aşa zic şi eu. Dar mama nu prea are timp să mă înveţe şi, apoi, nici ea n-a făcut mai mult de şase clase. Bunica şi bunicul ziceau că nu-i bine pentru o fată să facă prea multă şcoală. Dar mie îmi place să învăţ, se confesă el zîmbind. Bineînţeles, cîteodată sînt lucruri pe care nu le înţeleg. Şi ştiu că trebuie să fie o grămadă pe care nu le ştiu încă.

Reid îşi aduse aminte de educaţia pe care o primise el, în şcoala mică de lîngă casă şi apoi la o academie privată pentru băieţi.

– Poate aş putea să te ajut, spuse el fără să gîndească.

– Crezi c-ai putea? se lumină Ty. Ştii, ce nu înţeleg

prea bine este în privința Tudorilor şi a Stuarzilor. Nu înţeleg de ce Mary, regina Scoţiei, a ameninţat-o pe Elizabeth. Cum putea să-i ia tronul? Şi apoi fiul ei l-a luat după ce a murit Elizabeth, nu-i aşa?

– Aşa e. Nu este un descendent direct. Cum Elizabeth nu avea copii, trebuie să'te întorci mai întîi la fraţii şi la surorile ei – toţi morţi, fără descendenţi – apoi la fraţii tatălui ei şi apoi...

– Stai puţin, îl întrerupse Ty. Poate-mi arăţi mai bine.

Sări, luă o carte mare din raft şi o deschise la arborele genealogic al familiei regale.

– Bine. Uite...

Şi Reid urmă cu arătătorul arborele, ca să-i arate linia descendenţilor.

– Înţeleg, dar de ce-au vrut s-o pună pe Mary pe tron, atîta timp cît Elizabeth era încă în viaţă?

Reid începu să-i explice poziţia englezilor catolici şi a protestanţilor; curiozitatea băiatului îl încînta şi-l făcu să-şi aducă aminte că şi el era la fel în tinereţe.

După un timp observă că trecuse deja mai bine de o oră cu lecţia lor.

– Măi, să fie, se întoarse el către Ty. Uite ce tîrziu s-a făcut. Mai bine am merge să vedem ce face mama ta.

– Vai de mine!?

Ty se simţea vinovat; se ridică şi se grăbi să urce scările, în timp ce Reid începu să spele vasele.

Ty se întoarse imediat cu „raportul".

– Nu cred că-i mai este rău. A mai băut nişte apă, dar zicea că nu-i e foame.

– Aşa e cînd ai febră. O să mai încercăm cu nişte supă mai tîrziu.

– Domnule Prescott...

– Da? îşi ridică Reid privirea.

– Crezi c-am mai putea vorbi? Mai am o grămadă de întrebări şi nu numai despre istorie. Am probleme cu aritmetica. Şi mama nu se pricepe prea bine la cifre;

doar la numărat ouăle. Iar unchiul Gideon n-a mai venit pe la noi în ultimul timp.

Unchiul Gideon. Era o şansă să plaseze sarcinile pe care şi le asumase cuiva din familie. Dar după aceea se gîndi de ce nu le-ar face el, dacă tot era acolo?

Sigur. Nu m-ar deranja să mai vorbim, spuse Reid.

Ty se cufundă din nou în cărţile lui, punîndu-i din cînd în cînd întrebări lui Reid, care încerca să termine treburile prin bucătărie.

Cînd termină, Reid decise că nu mai trebuia să amîne să se ducă el însuşi la Maggie.

Era trează, avea ochii luminoşi. Era îmbujorată, dar lui i se păru totuşi că i-ar fi frig. Deşi era încă stîngaci cu această sarcină intimă, era totuşi în stare s-o ridice şi s-o oblige să mănînce cîteva linguri de supă, înainte ca ea să apuce să refuze.

– Ce face Willy? întrebă ea stinsă, obosită.

– E bine. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el.

Maggie îl privi întrebătoare şi, în ciuda febrei pe care o avea, Reid putu să simtă intensitatea surîsului de pe buzele ei. Era ca şi cum ar fi putut să-şi arate sufletul prin ochii ăştia mari, sinceri. Ceea ce a văzut pe chipul lui trebuie s-o fi satisfăcut pe Maggie, pentru că dădu din cap şi zise încet:

– Îţi mulţumesc.

– Pentru ce?

– Pentru tot. Pentru c-ai stat aici. Pentru că ai încercat să m-ajuţi să mă simt mai bine. Pentru c-ai avut grijă de băieţi.

– Mi-a făcut plăcere.

Destul de ciudat, dar îşi dădu seama că într-adevăr îi făcuse plăcere. Continuă:

– A fost... reconfortant.

Ea părea c-ar fi vrut să spună mai multe, dar era şi foarte extenuată. Parcă împotriva voinţei ei, ochii i se închiseră şi căzu din nou într-un somn adînc.

Reid mai rămase un timp s-o mai privească şi simţi din nou o senzaţie ciudată înăuntru, unde încetase de mult timp să mai simtă ceva. Îndrăznise chiar să-i pună un diagnostic. Credea c-ar fi malarie şi scarlatină, dar Maggie nu avea figurile ciclice ale malariei, nici erupţia evidentă a scarlatinei. Pneumonia îngrijora mai tare ca orice altceva. Dar, cu noroc şi îngrijire atentă, nici n-ar trebui să-şi facă probleme.

Coborî scările şi ieşi afară să mai lucreze, lăsîndu-l pe Ty în casă cu Maggie. Will fu încîntat să-l vadă; se ţinu scai după el, punîndu-i obişnuitele lui întrebări stîngace. Deşi era un subiect despre care nu prea avea chef să vorbească, totuşi, Reid începu să sporovăiască despre Savannah, New Orleans şi celelalte locuri prin care hoinărise după terminarea războiului.

Ty coborî în curte după ce-şi termină ce avea de studiat; terminară toţi trei treburile din gospodărie şi apoi pregătiră masa de seară, o altă treabă, mai grea cu toate celelalte.

– Ştiţi ceva, se adresă Reid lui Ty şi Will, dacă mama voastră se va simţi destul de bine mîine, putem să mergem la pescuit. Ştiu foarte bine să curăţ un peşte şi să-l frig.

– Eu ştiu să fac ciorbă de peşte, se oferi Ty. M-a învăţat unchiul Hunter.

– Înseamnă că vom fi în stare să facem o adevărată masă festivă, nu-i aşa? zîmbi Reid, după care se apucă să strîngă masa.

Înainte să să se ducă în hambar, unde-şi petrecea noaptea, urcă să vadă cum se simte Maggie. Era mai îmbujorată ca oricînd şi faţa îi ardea. La naiba. Avea temperatura şi mai ridicată. Reid încercă să-i şteargă faţa cu un prosop rece, dar după aceea decise că nu mai era nimic de făcut decît să-i scoată hainele şi s-o spele bine. Văzu că-i tremurau mîinile. Îi desfăcu gulerul şi-i puse cîrpe ude peste tot.

Se aşeză apoi lîngă balansoarul de lîngă pat. Maggie

se zvîrcolea şi se răsucea, murmurînd ceva de neînţeles. Reid aşteptă, schimbîndu-i alte prosoape ude, reci, la fiecare cîteva minute, sfătuind-o în minutele de luciditate să soarbă puţină apă. Transpira mult.

Chiar cînd Reid aproape se convinsese că făcuse pneumonie, se opri din zvîrcolit şi încetară suspinele şi bolboroselile. Reid o aşeză bine în pat şi îi puse mîna pe frunte. Era mai rece; febra îi scăzuse. Răsuflă uşurat şi se aruncă înapoi în scaun.

Reid avusese dreptate. Pînă în dimineaţa următoare febra îi trecuse. Se ridică în pat şi bău puţin din supa de pasăre pe care i-o dăduseră Reid şi Ty. Will, ca de obicei, zăbovi în hol, vizibil speriat cînd o văzu pe Maggie stînd în pat.

Reid îl luă pe Will jos să-l ajute cu micul dejun; îl lăsă pe Ty lîngă mama lui.

– Reid o să ne ia la o partidă de pescuit, îi spuse băiatul lui Maggie. A zis c-o să facem asta dacă tu te simţi mai bine. Crezi c-o să poţi sta singură toată dimineaţa?

– O, da, mă simt mult mai bine. M-a lăsat durerea din gît şi mă simt mai puţin obosită. Oricum, o să dorm.

– Pot să stau cu tine dacă ai nevoie de mine, spuse Ty.

Maggie zîmbi şi dădu din cap.

– Eşti drăguţ, dar nu-i nevoie.

– Îmi place Reid.

– Domnul Prescott, îl corectă Maggie imediat.

– Dar mi-a zis că pot să-i spun Reid.

Maggie se încruntă, dar îl lăsă în pace.

– M-a ajutat la lecţii ieri, continuă Ty. Ştie o mulţime de lucruri. Cred că mai multe decît unchiul Gideon. A

putut să-mi explice tot felul de lucruri – despre plante, istorie, matematică!

Ty deveni dintr-odată gînditor şi continuă:

– Mi-aş dori să stea aici tot timpul. Aş putea să învăţ multe de la el.

Încă o dată Maggie se întrebă de ce un bărbat bine educat ca el cutreiera lumea. Ar fi putut să aibă o slujbă. O preocupa persoana lui.

Cînd îi văzu privirea dezaprobatoare, Ty privi dezamăgit.

– Cred că... poate ar putea să mai stea o vreme; m-ar ajuta şi la lecţii.

– Dar cum o să-l plătim? protestă din nou Maggie, speriată într-un fel de cît de încîntată era şi ea de această propunere.

– Ne-a spus ieri că uneori lucrează doar pentru hrană şi un adăpost. Poate ar vrea să facă la fel şi la noi. Sînt convins că găteşti mult mai bine decît cei la care a mai stat.

Maggie îl privi şovăielnic. Putea vedea cît de mult ar vrea Ty ca Reid să stea; lipsită de vlagă cum era acum, ar fi fost o idee bună să aibă pe cineva prin preajmă care s-o ajute. Erau atîtea de făcut; fratele său o mai ajuta uneori. Dar Gideon avea propria lui fermă de care trebuia să se îngrijească şi o mai ajuta şi pe Tess.

Dar Maggie nu prea avea chef să-i ceară lui Reid Prescott să rămînă. Nu-i plăcea să ceară favoruri cuiva şi apoi era ceva cu acest bărbat care o făcea nesigură.

– El nu e... ca noi, dragule, îi spuse încet lui Ty. Ştii, ieri a spus că nu vrea să stea pe loc. Îi place să călătorească.

– Nu ştii pînă nu întrebi, insistă Ty. Te rog, mamă. Şi Will îl place cu adevărat. Reid se poartă frumos cu el. Îi vorbeşte şi-l lasă să stea cu el cînd munceşte. Will crede c-ar putea să prindă şi luna.

– Lasă-mă să mă gîndesc la asta, admise Maggie,

prea obosită ca să-l poată contrazice.

– Bine. Dar promite-mi că *într-adevăr* o să te gîndeşti.

Fiul său o cunoştea prea bine, Maggie nu lua o hotărîre la prima mînă.

– Bine, promit.

Cuvintele ei îl făcură pe Ty atît de fericit, încît începu să ţopăie prin cameră.

În următoarea dimineaţă Maggie se simţi destul de bine, încît se îmbrăcă şi coborî în bucătărie.

Aici îl găsi pe Reid Prescott care tocmai aprindea cuptorul. Pe masă, coşul era deja plin cu ouă.

– Doamnă Whitcomb! Sînteţi sigură că vă simţiţi îndeajuns de bine ca să vă daţi jos din pat?

– Sînt bine. Vă asigur. Pur şi simplu nu mai putea sta în pat nici o zi în plus.

– Dar poate nu v-aţi restabilit *complet,* accentuă el.

– Nu mai pot continua să las pe altcineva să-mi facă treaba.

Reid ridică din umeri şi privi în jur.

– Păi atunci... cred că pot să plec.

Oare dezgust fusese ceea ce simţise în vocea lui? se întrebă Maggie. Nu, spera ea, la gîndul că trebuia să-şi onoreze promisiunea făcută lui Ty. Se pregătea deja să iasă cînd Maggie zise:

– Domnule Prescott...

Se întoarse şi o privi întrebător.

– Aţi vrea...este... mă întrebam dacă aţi vrea să rămîneţi. Vreau să spun că am mai putea folosi două mîini pe-aici şi Ty mi-a spus cum l-aţi ajutat cu învăţatul. Aş... aş putea să vă plătesc; nu încă, dar aş putea să vă dau o cameră şi hrană. Vreţi să vă gîndiţi la asta?

O privi într-un fel straniu.

– Eu... e o ofertă amabilă, doamnă, dar...

Maggie dădu imediat din cap, destul de jenată; el spusese deja cu cîteva zile în urmă că trebuie să se mişte, că nu poate sta pe loc.

– E-n regulă. Înţeleg, zise Maggie.

– Mai bine mă duc în hambar să-mi adun lucrurile. Trebuie să-mi iau rămas bun de la Will şi Ty.

– Vă sîntem recunoscători pentru ajutorul dat. Băieţii vă iubesc foarte mult.

Maggie avu impresia că l-a văzut roşind, dar se convinse că se înşelase în momentul cînd el replică:

– Şi eu îi iubesc. Nu... nu are nici o legătură cu ei. Pur şi simplu îmi place să călătoresc.

Maggie dădu din cap, vădit jenată, iar el se îndreptă către uşă, cu ochii plecaţi, ca şi cînd ar fi căutat ceva pe jos. Maggie luă o tigaie şi o puse pe foc.

Reid Prescott deschise uşa să iasă. Maggie îl urmări cu privirea şi-i văzu pe Ty şi pe Will venind din curte, cărînd fiecare cîte o găleată cu lapte. Se uită după el, dar nu reuşi să citească nimic pe chipul lui.

În final ca şi cum ar fi scos vorbele cu cleştele, spuse:

– Ştiţi... cred că aş mai putea sta o vreme. Pînă cînd termin ce mai e de făcut pe aici.

Maggie simţi o bucurie imensă crescînd în ea, dar nu lăsă să se vadă. Doar scutură din cap.

– O, mulţumesc, domnule Prescott. Sînteţi foarte drăguţ. Mie... băieţilor o să le facă plăcere, sînt sigură.

4

Sîmbătă de dimineaţă, în timp ce-şi făcea treburile prin bucătărie, după micul dejun, Maggie auzi zgomotul unei căruţe în curte. Zîmbi, ghicind cine era. Chiar cînd se pregătea să deschidă uşa din spate să-şi întîmpine vizitatorii, aceasta se deschise brusc şi Josephine Tyrrell dădu năvală înăuntru.

Mama lui Maggie fusese în tinereţe o femeie energică; o dungă albă îi brăzda acum părul negru-închis. Jo, cum îi spuneau prietenii, oricum mai era încă o femeie puternică. Maggie îi moştenise forţa, chiar trăsăturile, şi ştia că atunci cînd se uită la mama ei, se vede pe ea peste treizeci de ani.

– Bună, draga mea, o salută Jo cu căldură, îndreptîndu-se s-o sărute.

– Bună, mamă.

Apăru şi fratele ei.

– Bună, surioară.

– Gideon!

Deşi Maggie era destul de înaltă pentru o femeie, era totuşi nevoită să meargă pe vîrfuri ca să-şi sărute fratele. Gideon era cel mai mare dintre bărbaţii Tyrrell şi nici unul nu putea fi considerat mic de statură. Avea umerii laţi, pieptul şi braţele puternice; mîinile îi erau bătătorite după atîţia ani de muncă. Părul de culoarea grîului îi era ciufulit cum fusese întotdeauna, din cauza obiceiului de a-şi trece mîinile prin el. Într-un contrast total cu tenul închis, bronzat, ochii îi erau de un al-

bastru-deschis.

Gideon avea acum treizeci şi cinci de ani, fiind cel mai mare dintre copiii Tyrrell; necazurile, grijile şi vremea îi săpaseră cute adînci pe faţă. Tatăl lor murise nu cu mult înainte să înceapă războiul şi Gideon trebuise să-şi asume toate responsabilităţile capului de familie fără să crîcnească. Nu s-a căsătorit niciodată şi a continuat să trăiască şi să muncească la ferma familiei, pe care a părăsit-o doar cînd a plecat la război. Spre deosebire de Shelby şi Hunter, el nu se certa şi nu intra într-o încăierare decît după ce se gîndea îndelung şi atent. Gideon făcea rareori ceva din impuls.

Se auziră paşi pe scară; Ty şi Will veneau alergînd în bucătărie.

– Bunico! Unchiule Gideon!

Jo se aplecă să-şi îmbrăţişeze nepotul.

– Ty! Ce mai faci, scumpule? Doamne, ce-ai mai crescut de cînd te-am văzut ultima oară.

– Ah, bunico... spuse Ty, mîndru de el.

– Şi Will.

Jo îl sărută şi pe el. Se părea că nu avusese nici cea mai mică dificultate să se acomodeze cu noul Will, poate pentru că el crescuse chiar alături de Gideon al ei. Amîndoi părinţii lui muriseră cînd încă era tînăr; ca să scape de timiditatea lui petrecuse foarte mult timp lîngă casa exuberantei familii Tyrrell. Ca rezultat, era uşor pentru Jo să se întoarcă la imaginea lui de copil, pe care-l ştia aproape dintotdeauna.

Will o îmbrăţişă şi el cu putere.

– Bună, bunico. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, dragule.

Jo îl sărută pe obraji.

Gideon ciufuli în joacă părul lui Ty. Cu ani în urmă se jucau altfel; Ty trebuia să fugă spre unchiul lui şi să-l împingă, dar acum îmbătrînise deja ca să se mai poată juca aşa.

– Hei, Ty. Will, zise Gideon voios.

– Ce vă aduce pe-aici astăzi? întrebă Maggie după ce toată familia se strînsese în jurul mesei. Mergeţi în oraş?

– Da. Trebuie să mai cumpăr nişte zahăr şi nişte făină. Vrei să vii şi tu? Gideon vrea să meargă şi la Tess să-i repare gardul, spuse Jo.

Tess era văduvă şi avea un fiu; toţi cei din familia Tyrrell încercau să o ajute. Mai ales în vremurile astea cumplite, era greu pentru o femeie să se descurce singură.

– Ultima dată cînd am fost la ea am observat că era foarte obosită, adăugă Jo.

– Înţeleg, dădu Maggie din cap către fratele ei.

O vreme după moartea lui Shelby sperase să se înfiripe ceva între Gideon şi Tess. Erau amîndoi atît de buni; meritau să fie fericiţi, dar fiecare trăia în parte o viaţă singuratică. Dar Gideon şi Tess rămăseseră doar prieteni şi Maggie a decis în final că erau pur şi simplu prea diferiţi ca să se îndrepte într-o direcţie romantică. Gideon era tăcut, aproape ruşinos, un om învăţat să muncească din greu, pe cînd Tess era vioaie, plină de viaţă, vorbăreaţă, gata oricînd să rîdă şi o mare amatoare de petreceri şi baluri.

– Te rog, mamă! imploră Ty. Putem merge şi noi în oraş?

– Am putea, îl corectă Maggie. Oh, cred că da. Ar fi bine să mai ieşim puţin.

– Bine, zîmbi Jo, apoi o privi cercetător pe fiica ei. Trebuia neapărat să mă opresc la voi ca să mă asigur că n-ai păţit nimic. M-am gîndit că nu-i în regulă ceva cînd am văzut că n-ai venit duminică ia biserică şi nici la cină.

– Am avut febră vreo zi-două, admise Maggie, dar mă simt bine acum.

– Eşti sigură? zise Jo privindu-i faţa. Pari cam palidă.

– Mamă, a fost doar o răceală.

– De ce nu l-ai trimis pe Ty să mă cheme? Aş fi venit să am grijă de tine şi de băieţi.

– N-a fost nevoie, şovăi Maggie.

– A fost Reid aici, zise Ty din spatele lor.

Maggie încremeni.

– Ce-ai spus, dragule? Ceva despre trestii[1]?

Ty o corectă.

– Nu, bunico, am spus Reid. Reid Prescott a avut grijă de noi cît a fost mama bolnavă. De-aia n-a trimis după tine.

– Cine-i Reid Prescott? se întoarse Jo uimită către fiica ei. Maggie, ce tot spune băiatul ăsta?

– Reid o să stea cu noi, intervenii Will, mîndru că putea da şi el o informaţie.

– Ce? se holbară Jo şi Gideon la Maggie.

– Domnul Prescott este noua noastră mînă de lucru, explică iute Maggie.

– Mînă de lucru! Ai angajat un bărbat să lucreze pentru tine? se încruntă Gideon.

– Păi... da. Asta e, nu ştiu dacă se poate numi angajat dacă nu-i plăteşti salariu, dar domnul Prescott a acceptat să stea un timp să muncească în schimbul unui adăpost şi pentru mîncare.

Jo o privi şocată.

– Stă aici, cu tine?

– Nu în casă, mamă. În hambar şi am aranjat acolo un pat şi un dulap pentru el. Acolo stă.

– Dar, Maggie, ştii că dacă ai fi avut nevoie să fac ceva, aş fi venit imediat, protestă Gideon.

– Ştiu şi eşti foarte drăguţ. Dar nu-mi place să fiu o povară în plus pentru tine. Ai atîtea de făcut acasă. De

---

1 Reeds – trestii

ce te deranjează? Aşa ai scăpat de o grămadă de treabă. Şi apoi, vrei să mă ajuţi şi pe mine şi pe Tess; ne repari lucrurile, ne îngrijeşti grădinile de legume, faci totul. E prea mult pentru tine.

– Nu, nu este. Mă bucur să pot ajuta, replică Gideon pe un ton grav. Nu vreau ca tu să fii nevoită să te bizui pe un străin.

– Da' cine este bărbatul ăsta? se interesă Jo. Este din Pine Creek?

– Nu, mamă, este din Savannah.

– Şi ce face tocmai aici?

– Cred... Călătoreşte mult.

– Un vagabond, interpretă Jo. Margaret Anne Tyrrell Whitcomb, ce te-a apucat să angajezi un bărbat complet străin, un terchea-berchea? Singură în curtea asta! Le ce ţi-e capul?

– M-am gîndit la toate cîte trebuie făcute pe lîngă fermă, ripostă Maggie.

Jo Tyrrell îşi fixă fiica cu o privire uimită; nu o văzuse de multe ori aşa.

– Asta nu înseamnă că trebuie să fii obraznică.

Maggie oftă.

– Scuză-mă, mamă. N-am vrut să fiu aşa. Dar sînt o femeie în toată firea, în stare să iau o decizie fără ca mama şi fratele meu mai mare să mă interogheze atîta.

– Ah, Maggie....

Gideon suferea şi el întotdeauna cînd sora lui era supărată.

– Nu e chiar aşa, continuă el. Ştii, mama şi cu mine ştim foarte bine că eşti perfect capabilă să-ţi rezolvi problemele.

– Eram doar îngrijoraţi, pentru siguranţa ta, inverveni Jo. Şi nu văd nici un motiv să ne cerem scuze pentru asta. Eu sînt deja o femeie în toată firea de mulţi, mulţi ani, şi-mi face plăcere să ştiu că tu şi Gideon vă faceţi încă griji pentru mine.

– Dar ce zici de unchiul John? Sau cînd mătuşa Cecy a insistat să te duci în oraş să stai cu familia ei cît Gideon era la război?

Jo se încruntă la fiica ei, strîngîndu-şi buzele.

– Asta-i cu totul altceva. John mă mai consideră încă fetiţa care obişnuia să se ţină după el, iar Cecy a încercat întotdeauna să dirijeze întreaga familie.

Maggie îşi luă obrajii în palme şi se uită fix la mama ei. Gideon rîdea pe înfundate în spatele lui Jo.

– Oh, nu mai rîde, zise Jo, dîndu-i una peste mînă, după care zîmbi şi ea, dînd din cap. Bine. Bine, recunosc. Îmi vîr nasul în treburile tale. Dar eşti singura mea fiică şi nu ştiu ce-ar trebui să facă o mamă dacă nu să-şi facă griji pentru propria fată.

Jo arăta atît de copleşită de durere, încît pe Maggie o pufni rîsul. Se îndoia că Josephine Tyrrell, cea mai puternică femeie pe care o ştia, ar putea fi în încurcătură, neştiind ce să facă – în legătură cu propria fiică sau cu orice altceva. Se certase cu Jo de multe ori de-a lungul anilor, dar niciodată nu şi-au purtat ranchiună mult timp. Era uşor s-o ierte pentru tot ce făcea, atîta timp cît ştia că o face doar din dragoste.

– Ştii, spuse Gideon gînditor, ar fi o idee bună dacă m-aş duce pe-afară să am o mică discuţie cu acest bărbat cît vă pregătiţi voi de plecare.

– Sincer, Gideon! i se adresă Maggie, exasperată. Nu sînt o şcolăriţă pe care tu s-o aperi de scandalurile de la şcoală.

Maggie ridică din umeri, dar ştia că nu-i un argument. Întotdeauna Gideon fusese săritor, dar, cînd era în pericol siguranţa familiei, nimic nu-i stătea în cale.

– Of, bine, spuse ea bombănind. Dar să nu-l sperii. Este întotdeauna mult mai uşor dacă ai pe cineva prin preajmă care să aibă grijă de treburi.

– Drept ce mă iei, un căpcăun? zise Gideon, în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Te duc eu, unchiule Gideon, şi te prezint, se oferi Ty, sărind în urma lui.

– A, nu. Tu şi Will vă duceţi imediat sus, vă spălaţi şi vă îmbrăcaţi ca lumea, zise Maggie.

– Of, mamă...

Maggie se uită fix la el.

– N-o să te iau cu mine în oraş aşa cum arăţi, ca un coate-goale.

Ty se strîmbă, dar se supuse.

Gideon ieşi imediat din casă. Oricît şi-ar fi iubit nepotul, nu voia să-l aibă prin preajmă în timp ce discuta cu acest „angajat". Nu avea de gînd să se certe cu el – doar dacă celălalt voia, bineînţeles – dar i-ar fi venit mult mai uşor să discute ca de la bărbat la bărbat dacă ar fi fost singuri.

Îl găsi pe Reid Prescott în curte, ungînd hamurile. Bărbatul îşi ridică privirea la auzul paşilor; fu surprins.

– Am auzit că Maggie te-a luat să lucrezi pe-aici, spuse Gideon dintr-odată, fără nici o introducere.

– Aşa este. Dar cine sînteţi?

– Sînt fratele lui Maggie, uite cine sînt. Şi vreau să ştiu ce planuri ai.

– Planuri? se miră Reid. Doamna Whitcomb nu v-a spus că m-a angajat să fac nişte treburi pe-aici şi să-l învăţ cîte ceva pe Ty?

– Cît ai de gînd să stai?

Reid se încruntă.

– Unde vreţi s-ajungeţi?

– Socotesc că ai gîndit că sora mea este o femeie singură cînd ai venit aici. Că este lipsită de ajutor, de protecţie. Vreau să te asigur că nu-i aşa.

Reid îşi ridică o sprînceană.

– Aşa sînteţi toţi pe-aici, suspicioşi cînd întîlniţi un străin, sau aşa e doar familia voastră? Cînd am venit nu m-am gîndit prea mult la cine locuieşte aici, cum arată... Singurul lucru care m-a interesat a fost să mă adăpos-

tesc de furtună. Apoi doamna Whitcomb m-a întîmpinat cu o armă în mînă. Că este neajutorată ar fi fost ultimul lucru la care m-aş fi gîndit.

Gideon dădu din cap. Era în regulă, aşa era Maggie. Fără îndoială că avusese dreptate cînd spusese că n-are nevoie de nimeni să-i poarte de grijă. De altfel, bărbatul ăsta părea unul serios. Acum se simţea puţin vinovat. Continuă:

– Să nu uiţi, dacă ai vreun gînd să furi de la ea sau s-o răneşti cumva, că ştiu de tine. Şi dacă aud că i-ai făcut vreun rău, te omor.

– Foarte impresionant, comentă Prescott. Dar pot să vă asigur că nu reprezint nici un pericol pentru doamna Whictomb şi familia ei. Am de gînd să lucrez pe aici poate cîteva săptămîni şi apoi să plec.

– Bine, zîmbi Gideon, dînd din cap şi îndreptîndu-se spre casă, mulţumit pentru moment că sora lui era în siguranţă.

Acum putea să meargă s-o vadă pe Tess. Inima începuse să-i bată tare în piept; încercă să-şi stăpînească emoţia. Ultimul lucru pe lume pe care l-ar fi vrut era ca familia lui să ştie ce sentimente are pentru văduva fratelui său.

Cînd Shelby se însurase cu Tess, Gideon o găsise foarte drăguţă, dar nimic mai mult. Îl mulţumea faptul că fratele lui era fericit cu ea, dar nu era tipul de femeie pe care şi-ar fi putut-o imagina pentru el. Dar de-a lungul anilor Gideon descoperise că simţea pentru Tess mai mult decît şi-ar fi imaginat. Ea trecuse cu tărie şi maturitate peste moartea lui Shelby şi peste celelalte dezastre din timpul războiului. Şi, pe undeva, în timp, Gideon se îndrăgostise de ea.

Nu dintr-odată. Dar, treptat, a observat că aştepta cu nerăbdare duminicile cînd Tess o aducea pe Ginny la fermă sau cînd avea cîte ceva de făcut la ea acasă. Se gîndea la ea, îşi făcea griji pentru ea, se întreba dacă

are mîncare îndeajuns sau dacă-i e bine.

Apoi, începuse să se gîndească la lucruri mai intime, ceea ce-l făcea să se simtă vinovat şi lipsit de respect. După ce se întorsese din război încercase să stea cu o altă văduvă, din cealaltă parte a lui Pine Creek, dar nu îi stîrnea nici un interes, aşa că încetase s-o mai vadă. Cînd maică-sa l-a chestionat în legătură cu ea, a ridicat din umeri şi i-a spus că nu era nimic în neregulă. Dar că nu era... potrivită.

Într-un tîrziu a admis că nici o femeie nu va fi potrivită pentru că nu va fi ca Tess.

Dar i se părea că greşeşte, că păcătuieşte dacă rîvneşte la soţia fratelui său, chiar dacă Shelby era mort. Deşi teoretic era liber să o iubească pe Tess, chiar s-o ia în căsătorie, totusi Gideon nu se simţea liber. I se părea c-ar fi întinat memoria fratelui său; îi era teamă că uneori, înlăuntrul său, poate ar fi vrut ca Shelby să moară pentru ca el s-o poată avea pe femeia lui.

Îl iubise mult pe Shelby. Doar cu un an mai mare ca el, fuseseră întotdeauna alături unul de altul. Shelby ocupa un loc special în sufletul lui Gideon, un loc pe care nu-l cîştigase nici măcar cel mai bun prieten al său, Will Whitcomb. Dar orice-ar fi simţit faţă de Shelby, acum Gideon suferea povara acestei dorinţe secrete pentru soţia fratelui său. Bineînţeles că greşea. În mintea unui Tyrrell cel mai mare păcat era lipsa de loialitate faţă de un membru al familiei.

Oricît de vinovat se simţea, oricît de imposibile îi erau visurile, Gideon nu putea înceta să-şi dorească s-o vadă pe Tess de fiecare dată cînd avea această şansă.

Aşa că-şi scoase familia din bucătăria lui Maggie, îi duse la căruţă şi-şi conduse atelajul cît putu de repede. Nu era decît o milă şi jumătate pînă în oraş, dar călătoria asta i se părea cu mult mai lungă. Cînd ajunseră, Gideon coborî femeile şi băieţii în faţa magazinului universal şi porni cît mai repede către Tess. Îşi priponi

repede catîrul la stîlp şi porni pe cărarea care ducea spre uşa ei.

Casa familiei Caldwell era mare, impunătoare, cea mai frumoasă casă din Pine Creek. Tatăl lui Tess, proprietar al unei imense plantaţii de bumbac în afara oraşului, fusese cel mai bogat bărbat din ţinut înainte să moară. George Caldwell construise casa în oraş pentru soţia lui adorată, care ura viaţa singuratică de la ţară; dragostea excesivă pentru ea se vădea în fiecare trăsătură a acestui cămin nemaipomenit. Era o construcţie măreaţă cu două etaje, cu o verandă imensă în faţă, încadrată de şase coloane maiestuoase.

În timp ce Gideon mergea pe potecă, văzu că se-ndreaptă spre el ca un taifun o mogîldeaţă blondă. Îi sări în braţe.

– Unchiule Gideon!

Gideon zîmbi şi-o luă în braţe, sărutînd-o. Era ca un fulg. De cîte ori era cu nepoata lui, trăia momente ameţitoare de încîntare. Ginny îi era aşa de dragă, ca şi cum ar fi fost a lui, dar de fiecare dată cînd o privea îl vedea pe Shelby în ochii mari, luminoşi.

– Ce este asta? întrebă el glumind. Este o fetiţă sau o pisică sălbatică din Arkansas?

– O pisică sălbatică, replică Ginny imediat, încercînd să rînjească la Gideon. Bunica aşa spune.

Tess, care era în spatele ei, murmură dezaprobatoare:

– Ginny...

Ginny o privi nevinovată.

– Dar e adevărat, mamă. Aşa a spus.

– Da, dar mă îndoiesc că ar vrea ca tu să repeţi asta, continuă Tess.

Ginny arboră un surîs larg.

– De-asta bunica vrea mereu ca eu să fiu o lady. Îmi place mai mult la fermă. Pot să vin să stau cu tine, unchiule Gideon?

Gideon se înroşi şi îi zîmbi lui Tess.

– Păi, ştii că mi-ar plăcea, dovlecel, dar socotesc că mama ta s-ar întrista tare dacă ai părăsi-o.

– Putem veni amîndouă, se oferi Ginny.

– Ginny, încetează. Nu-l mai sîcîi pe unchiul Gideon, spuse Tess şi coborî scările să-l întîmpine. Nu-i da atenţie, Gideon. Ce mai faci?

Îi strînse mîna, zîmbind, apoi continuă:

– Nu mă aşteptam să te văd azi.

Gideon îi luă mîna gingaşă într-a lui şi o privi drept în ochi. Era convins că se holba ca un idiot, dar nu se putea abţine. Tess era atît de încîntătoare; era tot ce putea să facă pentru a nu-şi descoperi dragostea pentru ea.

Blondă şi bine legată, Tess era o femeie drăguţă, vioaie. Avea un ten de căpşună şi ochi mari, albaştri; dacă nu ar fi fost atît de vioaie, ar fi putut s-o vadă ca pe o păpuşă de porţelan. De fiecare dată cînd zîmbea i se vedeau gropiţele adînci din obraji şi asta se întîmpla foarte des.

Fiind fiica răsfăţată a unui aristocrat din Sud, n-a avut nici o grijă înainte de război. Dar tatăl ei, loial Confederaţiei, a investit din belşug în bonuri ale acesteia, acum fără nici o valoare. Şi pentru că nu fuseseră în stare să expedieze bumbacul în porturile New Orleans-ului controlate de Uniune, plantaţia lui a fost lăsată în părăsire pe tot timpul războiului. Pînă la urmă, finanţele familiei Caldwell se făcură scrum, împreună cu cele ale Confederaţiei. Cu tatăl şi Shelby morţi şi aproape toţi servitorii plecaţi, Tess şi mama ei au fost nevoite să vîndă plantaţia la numai o parte din adevărata ei valoare unui vîntură-lume din Nord. Mai aveau acum doar o servitoare în casă, o femeie bătrînă care nu avea unde să se ducă.

Tess n-a disperat după această schimbare dezastruoasă din viaţa ei. Dimpotrivă, şi-a asumat răspun-

derea de a conduce casa, făcînd chiar majoritatea treburilor: curăţat, gătit, chiar cărat apă şi grădinărit. Tess i-a uimit pe toţi, chiar şi pe ea însăşi, făcînd toate astea. În ciuda aparenţei ei delicate, avea rezistenţă la oboseală şi, după o perioadă îngrozitoare de învăţare şi acomodare cu treburile ce necesitau mult efort fizic, descoperi că putea să-şi ţină casa şi familia. Şi niciodată nu şi-a pierdut simţul umorului sau buna dispoziţie.

Stînd aşa şi privind-o, Gideon era atît de copleşit de iubirea pe care i-o purta, încît pentru un moment uită de ce venise.

– A... eu... mama spunea că trebuie reparat gardul.

Tess zîmbi.

– Şi eu care credeam că nici n-a văzut. Am încercat să împing puţin şipcile ca să nu se vadă mai rău.

Gideon dădu din cap.

– E greu să ascunzi ceva de Jo Tyrrell. Crede-mă, am încercat.

– Sînt sigură c-ai încercat.

Avea o intonaţie ca şi cum ar fi cochetat; Gideon ar fi vrut să creadă că simte ceva pentru el. Dar ştia că acesta este pur şi simplu felul ei de a vorbi cu oricine – bărbat, femeie sau copil.

– Mama mă lasă să fac prăjituri! se băgă Ginny, necăjită că nu mai era luată în seamă.

– Prăjituri! E-adevărat? se miră Gideon. Sper că ai salvat cîteva şi pentru mine.

– N-am ştiut că o să vii! protestă ea. Dar o să-ţi opresc. O să-ţi dau tot ce vrei.

– Mmm... şi de-abia-s scoase din cuptor. Nu mai am răbdare, se smiorcăi el ca un copil. Cred că le simt deja mirosul.

Ginny chicoti.

– Tocmai le-am băgat la cuptor, blegule!

Îl apucă de mînă şi-l tîrî pînă-n casă, în hol şi apoi în

bucătărie.

– Sper că nu te deranjează dacă stai aici, spuse Tess. Trebuie să aştept să se coacă prăjiturile lui Ginny.

– Ferească Dumnezeu. Doar sîntem rude.

Gideon se aşeză la masa imensă, plină de urme după atîţia ani de muncit pe ea. Adevărul e că se simţea mult mai bine aici decît în salonaşul ei împodobit. În afară de asta, era ceva intim să stea aici cu ea, aproape ca şi cum ar fi fost soţ şi soţie.

Incerca să nu arate pe faţă ceea ce gîndea, ştiind că astfel sentimentele n-ar fi binevenite, ci doar ar jena-o pe cumnata lui. Nu era bărbatul ideal pentru ea şi nici nu îndrăznise să creadă c-ar fi. Tess îl iubise mult pe Shelby şi nu fuseseră fraţi mai apropiaţi ca el şi Shelby.

Shelby fusese adoratul familiei, frumos şi suplu, fermecător şi tăcut. Iubea caii şi-i plăcea să danseze; muncea doar pentru că era nevoit s-o facă. Era specialist în a conduce plantaţia familiei lui Tess şi în a duce o viaţă socială extravagantă de om bogat, de plantator influent. Oricine îl întîlnea pe Shelby rămînea pe loc încîntat. Fusese o partidă perfectă pentru Tess.

Gideon era cu totul diferit şi ştia asta. Tăcut, vorbea încet, era nepăsător, nu avea nimic din şarmul şi veselia lui Shelby. În preajma lui Tess, Gideon se simţea ca un uriaş grosolan şi era sigur că ea nu l-ar fi plăcut niciodată, mai ales ca posibil soţ.

În afară de asta, Tess mai era încă îndrăgostită de Shelby. Îl plîngea încă şi n-avea nici un gînd să se recăsătorească. Gideon o auzise cînd îi spunea asta mamei lui.

– Vrei să mănînci ceva? întrebă Tess. Sau bei o cafea?

– Ar fi bună o cafea. Dar trebuie să păstrez loc pentru prăjiturile lui Ginny, zîmbi Gideon către nepoata lui.

Tess turnă două ceşti de cafea şi le puse pe masă aşezîndu-se în faţa lui. Ginny se apropie de el şi îi zîmbi. Gideon o luă pe după umeri şi o lovi uşor pe spate.

– Mă ajuţi să reparăm gardul ăsta vechi?

Fetiţa îi răspunse:

– Sigur!

O privi întrebătoare pe mama ei.

– Îmi dai voie, mamă?

Tess se gîndi o clipă, uitîndu-se cînd la chipul fiicei ei, cînd la cel al lui Gideon.

– Cred că poţi. Dar fugi sus şi pune-ţi una din rochiile vechi.

– Toate rochiile mele sînt vechi, îi reaminti Ginny.

– Voiam să spun una care este prea ponosită ca să mai poţi merge undeva cu ea, una cu care nu mai poţi decît să lucrezi în grădină.

– Bine, zise Ginny, împingînd scaunul şi pornind spre camera ei.

Se opri în uşa bucătăriei şi se întoarse.

– Să nu ieşi afară fără mine, îl instrui pe unchiul lui.

Gideon zise solemn:

– N-am să ies. Promit.

Ginny îi aruncă un zîmbet şi o zbughi pe uşă. După cîteva secunde îi auziră deja paşii la etajul de sus.

Fură un moment tăcuţi, după care Tess zise:

– Ştii, în trecut n-aş fi lăsat-o pe Ginny să se joace de-a ajutorul de tîmplar. Nu este chiar o purtare de domnişoară. Nici nu vreau să mă gîndesc la ce-ar fi zis mama dacă eu i-aş fi cerut să repar un gard, zise ea, zîmbind melancolic. Nici măcar n-aş fi îndrăznit să-i cer aşa ceva. Dar acum cred că nu contează atît de mult dacă o femeie îşi strică mîinile cu zgîrieturi şi bătături.

Îşi privi propriile ei mîini şi continuă:

– Cu greu le mai recunosc pe ale mele. Îmi aduc aminte cînd obişnuiam să mă dau permanent cu creme ca să-mi păstrez mîinile fine. Nu ieşeam niciodată afară

fără mănuşi şi dacă eram nebună să uit, îmi puneam după aceea o cremă de castravete ca să le feresc de riduri.

Dădu din cap şi zise încet:

– Lucrurile sînt atît de diferite acum.

Gideon o privi întristat.

– Ştiu. Îmi pare rău că a trebuit să suferi.

– Să nu-ţi pară rău. Doar nu e vina ta. Şi-apoi nu mă afectează prea mult. Într-un fel a fost chiar... nu ştiu, aproape eliberator, cred.

Gideon voia să-i spună că ar putea avea grijă de ea, că ar veghea să nu i se întîmple nimic rău. Voia s-o ia în braţe şi s-o legene, s-o ferească de lume. Voia s-o sărute.

Se întorcea întotdeauna la asta; dorinţa trupească pentru Tess. Nu avea nici o cale de scăpare; nici onoarea, nici obligaţiile sau loialitatea faţă de familie nu-i puteau sublima iubirea în ceva nobil şi dezinteresat. Pofta trupească era acolo, va fi mereu.

Cîteodată se gîndea c-ar putea să înceteze să mai treacă pe la ea, s-o rupă definitiv cu Tess. Cu siguranţă că în timp durerea i s-ar estompa, dorinţa i-ar pieri şi-ar muri dragostea lui pentru ea. Dar acesta era singurul lucru pe care Gideon era sigur că nu-l va face niciodată. Oricît de amăgitor era să fie în preajma lui Tess, ştiind că n-o s-o aibă niciodată, totuşi nu se putea compara cu dezastrul de a fi fără ea.

– Sînt gata! năvăli pe uşă Ginny.

Gideon zîmbi cînd o văzu. Arăta ca un drac de copil cu rochia ponosită, prea scurtă pentru ea, cu cusăturile deşirate; dar nu-i tăie entuziasmul.

– Ia să te vedem, comentă el. Deci, să mergem. Ar fi mai bine să ieşim.

Se ridică şi o luă de mînă.

– Voi doi, fugiţi la joacă, îi hărţui Tess.

Gideon zîmbi, dar în sufletul lui suferea. Ar fi dat

orice ca ele să însemne adevărata lui familie: fetiţa– fiica lui, iar femeia-nevasta.

Dar nu va fi niciodată aşa. Chiar şi cu Shelby în mormînt, Tess şi Ginny vor fi întotdeauna doar nişte rude din partea fratelui său. Şi el nu va fi niciodată altceva decît protectorul lor.

5

Maggie şi maică-sa porniseră pe aleea cu magazine, hotărîte să cerceteze toate articolele. Willy şi Ty îşi croiau drum cu greu. Dar pentru cele două femei era o încîntare să facă tîrguieli, chiar dacă nici una din ele nu avea bani prea mulţi de cheltuit. În timpul războiului erau atît de puţine lucruri în magazine! De altfel, plimbarea asta le dădea ocazia să schimbe impresii cu oamenii din oraş, pe care-i vedeau atît de rar.

Tocmai treceau pe lîngă o vitrină cu stambă, aşa că intrară înăuntru, făcînd să sune clopoţelul de la uşă. Dădură cu ochii de Benton Conway, un chel între două vîrste ale cărui haine foarte scumpe nu-i puteau masca burta proeminentă. Avea o faţă grasă, dominată de paloare, ochi aproape fără culoare şi un mers voit arogant, fără să privească în jur, ca şi cum ar fi aşteptat ca toate obstacolele să-i piară din cale de la sine.

Alături era fiica lui, Rosemary, o fetiţă subţirică, cu părul închis la culoare, cu ochii aproape ascunşi de o pereche de ochelari cu rame metalice, ca şi cum ar fi privit ruşinoasă în jur.

Rosemary era complet ştearsă, nesemnificativă alături de cel de-al treilea personaj din încăpere, un chip îmbujorat, uimitor de frumos. Ochii femeii erau de un albastru intens, tenul rozaliu; un chip aproape perfect modelat. Rochia albastră era croită după ultima modă, nu o rochie veche cum avea Maggie sau celelalte femei, şi era frumos brodată. Pălăria, poşeta şi mănuşile ară-

tau că este o femeie bogată; avea pantofi din piele suplă, fină. Era a doua soţie a lui Benton Conway, Linette, femeia care fusese cîndva logodită cu Hunter, fratele lui Maggie.

Buzele lui Jo Tyrrell se strînseră la vederea acestei familii, dar nu zise nimic. Nu era ea aceea care să-şi dea aere, dar Maggie ştia cît îi dispreţuia pe oamenii ăştia.

Jo fusese într-o vreme foarte apropiată de Linette; fata părea o partidă perfectă pentru Hunter, care l-ar fi făcut să se stabilească într-un loc. Dar cînd Hunter a fost dat din greşeală pe lista de morţi, Linette s-a măritat cu Benton Conway cu o grabă exagerată, lipsită de bună cuviinţă, punîndu-şi într-o umbră dubioasă şi caracterul şi dragostea ei pentru Hunter. Cînd, pînă la urmă, s-a întors, Hunter a fost distrus să audă că femeia pe care o iubea s-a măritat aşa de uşor cu altul; de atunci se schimbase foarte mult. A părăsit oraşul şi a plecat în Vest; Jo nu-i va ierta niciodată pe Benton şi pe Linette pentru răul pe care îl făcuseră lui Hunter şi familiei lui.

Familia Tyrrell nu era, oricum, singura din Pine Creek care-i dispreţuia. Benton Conway era unul din grupul de sudişti numiţi în mod batjocoritor „animale nedezvoltate"; după război, i-au ajutat pe yankeii victorioşi şi pe toţi vîntură-lume care s-au năpustit spre Sud, profitînd de înfrîngerea lui. Conway făcuse bani frumoşi în domeniul modei, dar pe cît i se mărea averea, pe atît îşi pierdea respectul faţă de ceilalţi. Dacă ar fi fost un singur lucru pe care oamenii din Arkansas l-ar fi putut admira, acela ar fi fost loialitatea – faţă de familie, faţă de cămin şi faţă de stat.

Într-adevăr, sentimentul secesionist a umbrit loialitatea oamenilor, făcîndu-i să plece la război. Unul după altul, cu orice preţ. De aceea era cu adevărat dispreţuit unul ca Benton Conway, care întorsese spatele pro-

priului popor şi se asociase cu duşmanul doar ca să facă bani.

Le observă deja pe doamna Tyrrell şi pe Maggie; se opri şi zîmbi.

– Bună ziua, doamnă Tyrrell. Doamnă Whitcomb. Mă bucur să vă văd.

Maggie îl privi cu răceală în timp ce Jo doar dădu din cap şi-i spuse sec:

– Domnule Conway. Doamnă Conway.

O privi rece pe Linette, dar zîmbi către fiica lui Benton, adresîndu-i-se:

– Bună ziua, Rosemary.

– Ziua bună, doamnă Tyrrell, răspunse ea, uitîndu-se ca un iepuraş speriat.

Linette era mai rece şi mai rezervată ca niciodată. Maggie nu înţelesese ce se întîmplase cu fata vioaie, surîzătoare, pe care o iubise Hunter. Linette Sanders fusese odată cea mai bună prietenă a lui Maggie, dar după căsătorie a rupt-o cu ea, retrăgîndu-se în această izolare; rareori participa la viaţa socială din Pine Creek. Maggie se întreba dacă o cunoscuse cineva vreodată pe adevărata Linette, sau poate că juca pur şi simplu un rol, interesată doar să cocheteze cu bărbaţii. Era greu de imaginat că ar putea juca teatru, dar la fel de greu era de admis că s-a transformat atît de abrupt într-o persoană complet diferită.

Cei doi Conway străbătură încăperea, oprindu-se lîngă un cuplu. Bărbatul dădu mîna cu Benton şi începu să-i vorbească. Soţia acestuia se uita prin magazin.

– Fără îndoială că bărbatul ăla îi datorează bani lui Conway, comentă Jo răutăcioasă. Bănuiesc că Benton împrumută bani oamenilor doar pentru sadica plăcere de a-i îndatora.

În acel moment, un alt client apăru în uşa din faţă. Cînd dădu cu ochii de Conway se opri, începînd să se încrunte. Toţi cei din magazin se întoarseră să-l pri-

vească cu ochii măriţi de uimire, cum mergea împleticindu-se către cei doi Conway.

Îl chema Robert Bowlin şi înainte de război fusese proprietarul companiei de cărăuşie şi al unui magazin mare din Pine Creek. Dar fiindcă dăduse faliment, îi vînduse totul lui Benton Conway cu doi ani în urmă. De atunci a tot încercat să muncească în alte profesii, dar nu fusese în stare să facă nici o afacere; nevastă-sa începuse să se ocupe de croitorie. Maggie auzise chiar că el încetase să mai încerce să lucreze şi că începuse să bea şi să hoinărească pe străzi bombănind pe oricine pentru nefericirea lui. Judecînd după mersul lui clătinat, Maggie fu aproape sigură că acum e într-o stare avansată de ebrietate.

Soţia lui, Samanta, care se uita la raionul cu nasturi cînd acesta intră în magazin, îşi pierdu răsuflarea cînd realiză starea soţului ei şi ceea ce intenţiona să facă.

Se duse repede lîngă el.

– Robert, te rog...

– Naiba să te ia, urlă Bowlin, trăgîndu-l de mînecă pe Conway.

Jo şi Maggie se priviră şocate. Era scandaloasă o astfel de comportare în public, atît de scandaloasă, încît toţi îngheţară, neştiind ce să facă.

Conway rînji batjocoritor către Bowlin.

– Eşti băut, Robert.

– Cel puţin nu sînt un mincinos, un escroc nenorocit ca tine! ţipă Bowlin.

Samanta Bowlin încremeni, cu mîna la gură.

– Tată... sări Rosemary în braţele tatălui său, cu ochii măriţi şi chipul alb ca hîrtia.

– Să mergem, spuse calmă Linette, dar palidă la faţă.

– Nici gînd, răspunse Conway, care îşi înfrunta duşmanul cu faţa roşie de mînie. N-o să fug de un rahat care umblă tot timpul beat.

– Nemernicule! şuieră Bowlin.

În acel moment, proprietarul magazinului dădu perdeaua la o parte şi se uită atent afară. Era cumplit de nervos şi dădu să iasă.

– Robert! zise el brusc, uitîndu-se spre vînzătorul lui după ajutor. Ajunge!

Dar Robert Bowlin era prea plin de mînie ca să-l audă şi continuă să urle către Conway:

– Mi-ai furat afacerea! Jumătate din banii pe care-i ai i-ai furat. Te-ai aliat ca un nenorocit cu duşmanul – eşti mai redus decît un nenorocit de yankeu! Mai redus decît un şarpe care se tîrăşte pe pîntece!

Domnul Macklin ajunse lîngă cei doi bărbaţi şi-l încleştă pe Bowlin.

– Robert, spuse el printre dinţi, uiţi că sînt doamne aici. Hai, hai să te duc afară.

– Ia-ţi mîinile de pe mine, încercă Robert să-l împingă pe Macklin, dar vînzătorul îi apucă acum şi celălalt braţ.

Cei doi bărbaţi îl împinseră spre uşă, dar Bowlin încercă să se împotrivească şi se opri, strigînd către ceilalţi clienţi:

– Îi înşeală pe toţi cei cu care face înţelegeri! Mi-a împrumutat bani. Mi-a spus: „Uite, ia-i, Robert. Ştiu că o să mi-i dai tu înapoi". Şi apoi mi-a furat afacerea! Mi-a luat tot ce agonisisem atîta amar de vreme. La fel şi cu bătrînul Geoff Carter – i-a furat ferma; prietenii lui yankei i-au mărit impozitele pînă cînd n-a mai putut să le plătească şi apoi i-au luat pămîntul. I-au dat mai nimic pe el! E un mincinos, un hoţ şi nu ştie ce-nseamnă adevărul! Nu sînt singurul pe care l-a ruinat! Îi place să facă asta. Priviţi-l!

Toţi cei din magazin îl priveau şocaţi, într-un fel mulţumiţi, în timp ce Bowlin fu aruncat în şosea şi uşa se închise, întrerupîndu-i tirada. Maggie nu se putu abţine să nu-i arunce o privire lui Conway. Expresia lui îngîmfată sugera exactitatea celor spuse de Bowlin. Îi ob-

servă surîsul, zîmbi şi el şi-şi plecă privirea; avea nişte ochi atît de reci, că Maggie aproape se cutremură.

Jo se întoarse către fiica lui, ignorîndu-l vizibil pe Benton, care nici măcar nu se uita la fetiţa speriată, jenată.

– Rosemary, eşti bine? o întrebă doamna Tyrrell.

– Da.

Rosemary avea ochii plini de lacrimi, ceea ce contrazicea răspunsul ei.

– Sînt bine. Mă scuzaţi.

– N-are sens, spuse Jo. N-ai făcut nimic rău.

– Tată, te rog, hai să plecăm, şopti Rosemary.

– Nu fi absurdă, spuse Benton cu dispreţ. Robert Bowlin e doar un beţiv împuţit. Nu te gîndi la el şi fă-ţi în continuare cumpărăturile, fetiţo.

Era evident că Rosemary suferea că este obiectul atenţiei atîtor priviri, aşa că Maggie şi mama ei îi zîmbiră liniştitor, după care se întoarseră, uitîndu-se în altă parte a magazinului şi prefăcîndu-se că sînt interesate de nişte bucăţi de stambă.

– Săraca fată, şopti Jo indignată. Trebuie să aibă o viaţă foarte grea cu acest bărbat şi cu ea.

Maggie dădu din cap.

– Crezi că e adevărat ce-a spus domnul Bowlin?

Jo răspunse furioasă:

– Îmi imaginez că Robert nici măcar n-a spus totul. Scena asta mi-a tăiat toată pofta de a privi prin magazin. Hai să mergem la Tess pînă nu termină Gideon ce are de făcut.

– Bine.

Maggie zîmbi către familia Conway şi se îndreptă să iasă. Domnul Macklin se întorsese şi se scuza insistent la Benton, care era vizibil mulţumit de efuziunea bărbatului. Rosemary arăta de parcă ar fi vrut să intre-n pămînt. Mama ei vitregă se retrăsese într-o parte.

Linette îşi ridică ochii, ca şi cum ar fi simţit privirea

lui Maggie îndreptată către ea şi pentru o clipă ochii i se umplură de mîhnire. Apoi, brusc, ochii femeii se luminară din nou, durerea dispăru şi Maggie se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase doar.

Linette se întoarse iar la ţesături. Maggie ezită, după care ieşi afară din magazin, urmînd-o pe mama ei.

Will fredona fals, în timp ce bălăngănea un butoiaş de unt în sus şi-n jos. Maggie se uită la el şi zîmbi. Una din treburile preferate ale lui Will era să bată untul; i se părea pufos şi bun. Era ceva ce putea să facă mai bine şi mai repede decît Ty sau Maggie, oferindu-i rara plăcere de a excela în ceva.

Se uită la Maggie şi o imploră:

– Cîntă!

Cînd o văzu că se încruntă, adăugă repede:

– Te rog.

Maggie zîmbi.

– Bine.

Lui Will îi plăcea s-o audă cîntînd, nu conta prea mult ce. Cîntecele pentru copii, imnuri, balade – orice îl încînta.

Maggie începu o melodie săltăreaţă a lui Stephen Foster. Will o acompania; n-avea o voce deosebit de bună, dar fredona entuziasmat cuvintele, bătînd tactul cu piciorul şi cu butoiaşul. Lui Maggie îi plăcea să cînte cînd muncea. Şi lui Ty îi plăcuse, cînd era mic. Dar acum probabil i se părea prea copilăros să mai facă asta.

Maggie se uită la Will şi zîmbi cînd văzu expresia pe care o avea. Era aprins la faţă şi se bălăngănea încet pe scăunel. Spre deosebire de Ty, Will era întotdeauna un copil, stînd după fusta ei, iubind-o cu o devoţiune inima-

ginabilă. Acest gînd o impresionă profund, melancolic. Se îndreptă spre el şi-l sărută pe frunte, ciufulindu-l un pic în joacă. El o privi şi zîmbi.

Maggie se trezi dintr-odată studiindu-i chipul ca să descopere vreun semn din vechiul Will, vreo fărîmă de inteligenţă, memorie sau chiar vătămare. Dar nu avea nimic de adult în ochi, nu se observa nici o experienţă. Maggie îşi aminti cum se simţea cînd se uita în aceşti ochi – o treceau fiori prin tot corpul. Îşi aminti cum se uita la ea uneori peste masă, cu o aluzie vizibilă în ochi şi cu blîndeţe în voce cînd îi spunea că vrea să facă dragoste. Îşi aminti cum i se încălzea sîngele în vene cînd îl privea.

Se îndreptă şi păşi înainte. Era mai bine să nu-şi amintească atîtea lucruri. Îi făceau prea mult rău, o făceau să-şi dorească lucruri pe care nu le putea avea. În ultimii cîţiva ani, Maggie devenise capabilă să treacă peste nişte lucruri pe care nu-şi mai închipuia c-ar avea nevoie să le facă.

– Unde e Ty? întrebă Will.

Maggie suspină adînc. N-avea rost să se certe cu Will; nu putea să fie altfel.

– Ştii foarte bine unde este, Willy, spuse ea calm. Ţi-am spus mai adineauri. E sub stejar, citeşte; se pregăteşte pentru lecţia cu domnul Prescott, nu-ţi mai aduci aminte?

– A, dădu el satisfăcut din cap.

Ty îşi petrecuse aproape toată dimineaţa învăţînd. Will uita adesea şi privea disperat în jur sau întreba unde este. Oricum, accepta întotdeauna liniştit un răspuns; n-o bătea niciodată pe Maggie la cap să-i dea voie afară în loc să-şi termine treburile.

Una peste alta, Maggie ştia că Will era încet la minte, dar mulţumea cerului, pentru că ar fi putut fi şi mai rău. Nu oricine care-şi pierdea minţile putea fi atît de docil ca el. Îşi amintea de bătrînul tată al Celiei Porter care

devenise extrem de arţăgos după ce-şi pierduse facultăţile mintale. Celia îl găsise o dată rătăcind pe afară în toiul nopţii, fără măcar să ştie de ce este acolo sau ce făcea, dar gata să explodeze de furie cînd ea a încercat să-l convingă să intre în casă. O dată chiar i-a aruncat cu ligheanul în cap Celiei. Noroc că ea s-a ferit şi ligheanul s-a lovit de perete. Dar Celia i-a povestit lui Maggie că după asta s-a aşezat jos şi-a plîns de-atîta oboseală şi durere.

Dacă Will s-ar fi comportat aşa, Maggie n-ar fi ştiut ce trebuia să facă, ar fi fost prea greu pentru ea şi Ty să-l urnească din loc, la cît de mare şi puternic era.

Totuşi, în ciuda firii lui amabile, erau perioade cînd Maggie aproape că nu-şi mai putea ascunde sentimentele de durere şi regret care-i sfîrtecau inima. În ultimele cîteva zile, de cînd Reid Prescott era la ei, a simţit c-a avut mai multe necazuri cu aceste sentimente.

– O, mamă, vino să vezi! spuse Will într-un suflet, cu ochii fixaţi către uşă.

– Ce este?

Maggie îşi şterse mîinile cu un prosop şi se îndreptă spre uşă, ştiind că Will se minuna de orice. Se uită afară.

– O, Doamne, respiră ea adînc şi-şi astupă gura cu mîna – nu ştia dacă o făcuse ca să înăbuşe un chicotit sau îşi pierduse respiraţia, cuprinsă fiind de panică.

Afară, în grădină, Reid Prescott tocmai lega o sîrmă de unul din cei patru ţăruşi pe care îi bătuse în pămînt lîngă un copac înclinat. Maggie îi spusese de dimineaţă să facă un gărduţ lîngă copac pentru că ţapul îi rodea tot timpul scoarţa şi ramurile. Acum, ţapul stătea la vreo douzeci de paşi în spatele lui Prescott, îndoindu-şi copita ca şi cum ar fi vrut să fixeze sîrma.

Ţapul, tîmpit cum era, de obicei nu ataca ceva aşa de înalt ca un bărbat. Dar, cu fundul în sus, Reid era o ţintă perfectă şi Maggie ştia că ţapul n-ar fi scăpat

pentru nimic în lume o astfel de ocazie.

– Domnule Prescott! îl strigă ea impacientată.

Dar tocmai cînd îl strigă, ţapul îşi înălţă capul şi porni.

Reid se opri puţin din lucru şi privi peste umăr spre casă, dar rămăsese tot aplecat, ca să ţină sîrma. Îşi arcui sprîncenele întrebător, dar nu putu să zică nimic; ţinea între dinţi două cuie.

– Fii atent! strigă Maggie. În spate...

În acel moment ţapul îl împunse în turul pantalonilor, aruncîndu-l în faţă; cuiele îi zburară dintre dinţi şi ciocanul îi căzu din mînă. Lovi cu umărul un ţăruş, dărîmîndu-l, şi se opri între sîrmă şi parii gardului.

Will izbucni în rîs, iar Maggie fu nevoită să-şi astupe gura cu mîna ca să-şi oprească şi ea rîsul. În poziţia asta indecentă, laconicul Reid Prescott era prea caraghios ca să te poţi abţine să nu rîzi.

Ţapul, cu inamicul învins, nici măcar nu-i aruncă o privire. Îşi înfipse copitele din faţă în trunchiul copacului şi-şi întinse gîtul ca să poată ciuguli frunzele. Apoi se lăsă pe toate patru copitele şi se aşeză în faţa lui Reid, începînd să mestece.

Maggie se opri din rîs şi se grăbi să iasă în grădină, plesnind animalul cu prosopul.

– Javră! Pleacă de-aici! Pleacă, ţap bătrîn şi prost ce eşti. Javră!

Pentru o clipă, ţapul privi cu ochii lui mari, înfulecînd cu poftă frunzele. Maggie îl plesni din nou.

– Pleacă, javră!

Arogant, ţapul se întoarse şi plecă. Maggie se uită spre Reid, care se învîrtea şi se răsucea, încercînd să iasă dintre sîrme, înainte să se încurce şi mai rău în ele. Maggie nu se putea abţine să nu rîdă.

– Îmi pare rău, zise ea potolindu-se şi aplecîndu-se să-i desfacă sîrmele. Trebuia să vă fi spus să-l legaţi înainte să-i stricaţi locul favorit.

Reid se strîmbă şi o împinse la o parte.

– Mă tem că nu sînt prea familiarizat cu ţapii.

– Îmi pare rău, repetă Maggie. N-am vrut să rîd.

Reid îşi descurcă picioarele, apoi desfăcu sîrma dintr-un nasture al pantalonului, unde se prinsese. Dar sîrma încurcată se agăţase în spate, în cămaşă; de nervi, trase de ea şi auzi un pîrîit.

– La dracu'!

– O, nu, v-aţi sfîşiat cămaşa!

Reid se răsuci să privească în spate. Îşi încruntă sprîncenele şi înjură. Apoi se uită la Maggie. Îi văzu licărirea din ochi; o privi mînios şi-şi trase picioarele, încercînd să se elibereze. Cum stătea aşa, sîrma se răsuci înapoi şi-i prinse piciorul. Disperat, se încruntă din nou spre Maggie, care acum îşi pusese amîndouă mîinile la gură. Arăta de parcă era gata să explodeze. Se uită urît la ea, apoi la sîrma încîlcită.

Maggie era sigură c-o să înceapă să tune şi să fulgere. Dar, spre surprinderea ei, îl văzu că începuse şi el să rîdă. Liniştită, izbucni în rîs şi curînd rîdea cu sughiţuri; aproape c-o durea burta de-atîta rîs.

Will li se alătură, uitîndu-se distrat grozav cînd la unul, cînd la celălalt. Ty, care citea sub copac, veni lîngă ei cînd auzi atîta zarvă. Toţi trei încercau să-i povestească tot ce se întîmplase, rîzînd toţi, încît de-abia mai respirau.

Cînd Ty înţelese ce s-a întîmplat, se uită la Reid uimit.

– Vrei să spui că n-ai legat-o pe Eufemia?

– Eufemia! repetă Reid amuzat. Acest diavol aşa se numeşte?

Ty dădu din cap şi Reid se porni din nou într-o furtună de rîs.

Will zîmbi şi el, bucuros că a înţeles şi el gluma.

– E aiurea, nu-i aşa? Pentru că Eufemia este un ţap, nu o bonă, spuse el.

– Bine, protestă Ty, dar la început a ştiut că e băiat, şi-apoi arăta ca mătuşa Eufemia.

– Vrei să spui că i-ai pus numele ăsta după numele cuiva? întrebă Reid.

– Da, zise Maggie zîmbind. E mătuşa lui Will. Şi începu să rîdă: Ty are dreptate. Arată exact ca ţapul ăsta – în afară de barbă, bineînţeles.

Începură toţi să rîdă din nou şi trecu ceva timp pînă se potoliră. Pînă la urmă Maggie spuse:

– Chiar îmi pare rău pentru cămaşa dumitale, domnule Prescott. Lasă-mă să ţi-o cos.

El ezită.

– Nu e neapărat nevoie, doamnă.

– Nu-i mare lucru. La urma urmei, blestematul ăsta de Eufemia este ţapul meu.

– Presupun că aţi avut deja destule probleme, comentă el calm.

Maggie zîmbi.

– Nu, zău, vă rog, lăsaţi-mă s-o cos. M-aş simţi mai puţin vinovată.

Maggie se gîndi că arată mult mai tînăr şi mai frumos cînd rîde. Era un bărbat care trebuia să zîmbească, realiză ea.

Ochii îi coborîră pe gura lui. Avea buze cărnoase, ce-i descopereau dinţii albi. Simţi dintr-odată că i se taie răsuflarea, întunecîndu-i mintea. Îi aruncă un surîs şi pentru un moment avu impresia că licăreşte dorinţa în ochii lui, dar dispăru atît de repede, încît Maggie nu mai fu sigură că văzuse cu adevărat asta. Tulburată, făcu cîţiva paşi înapoi, sperînd că nu se înroşise.

– Bine, zise pînă la urmă Reid. Numai să mă schimb cu altă cămaşă.

Se îndreptă apoi către hambar.

În timp ce el era plecat, Maggie legă ţapul de un stîlp, la ceva distanţă de copac. Reid se întoarse după cîteva minute şi-i dădu cămaşa sfîşiată. Maggie şovăi

puţin pînă s-o atingă; îşi aminti ciudatul sentiment care o cuprinsese mai devreme cînd se uitase la el. I se păru dintr-odată prea personal, prea intim, ca şi cum dacă ar fi atins îmbrăcămintea care fusese pe pielea lui, l-ar fi atins chiar pe el. Pînă la urmă o luă, întrebîndu-se dacă simţise sau doar îşi imaginase că mai păstra încă din căldura corpului său. Nu zise nimic, aproape că nu se mai putea mişca.

Alături de ea, Will zise agitat:

– Uite, Reid, Ty şi cu mine am pus ţăruşii.

Cuvintele lui Will rupseră vraja care-i cuprinsese pe amîndoi. Reid se întoarse către Will, care stătea mîndru alături de ţăruşi.

– Da, văd. Vă mulţumesc. Aţi făcut o treabă bună.

Maggie se îndreptă, în sfîrşit, spre casă. Nu-i plăcea acest sentiment sălbatic care o măcina. Ce se întîmpla oare cu ea?

– O să termin aici, îl auzi pe Reid spunînd, şi apoi putem să ne începem lecţiile, Ty.

– Pot să învăţ şi eu? întrebă Will cu vocea plină de dezamăgire şi dornic să facă şi el ceva.

Maggie se opri şi se uită înapoi la cei trei. Will avea acea expresie de om neajutorat, abătut, pe care o lua de fiecare dată cînd se simţea oarecum abandonat. Pe Maggie o durea sufletul. Speră că Reid n-o să-l lase aşa; sentimentele lui Will puteau fi atît de uşor rănite.

Spre surprinderea ei, Reid zise:

– Sigur, Will. După ce termin cu Ty, în după-amiaza asta. Ce zici, cum ar fi?

Chipul lui Will se lumină dintr-odată.

– Chiar vrei? zise el şi se întoarse către Ty, ţopăind. Şi eu o să merg la şcoală!

Ty zîmbi.

– E grozav, Will, zise el, dar apoi se uită îngrijorat la mama lui.

Maggie îşi muşcă buza. Cu siguranţă că Reid nu

înţelesese ce era cu Will.

– Băieţi, n-ar fi mai bine să vă întoarceţi la lucru? Ştii, Willy, untul ăla n-o să se aşeze niciodată dacă nu te duci să-l baţi cît trebuie.

– Bine, aprobă Will şi trecu pe lîngă ea spre bucătărie. Evident, chiar şi bătutul untului nu prezenta atîta interes ca perspectiva unor lecţii cu Reid.

Ty îşi luă cartea şi se întoarse din nou sub stejar; Maggie ştia că înţelesese că ea vrea să vorbească cu Reid între patru ochi.

– Domnule Prescott... începu ea jenată, întorcîndu-se spre el.

El o privi întrebător.

– Da?!

– Eu... nu sînt sigură că vă daţi seama în ce condiţie se află Will. Vrea să fie ca Ty, să citească şi să înveţe, dar nu poate.

Reid se miră.

– Nu ştim niciodată de ce este capabil creierul uman. Am auzit de cazurile unora care au fost consideraţi aproape nebuni, dar...

Maggie îl întrerupse.

– Nu contează ce-ai auzit dumneata. Noi vorbim despre Will şi nu vreau să-i alimentaţi speranţele c-ar putea fi capabil să citească sau să înveţe lucrurile pe care le face Ty. E cumplit.

Reid se încruntă.

– Pari prea hotărîtă să nu-l laşi să-ncerce. De ce? E mai uşor să-l laşi să stea în felul ăsta?

Pe Maggie începu deja s-o cuprindă furia.

– Mai uşor! Crezi c-am făcut pentru Will ce-a fost *mai uşor?* Crezi că n-am încercat să-l readuc la felul cum era înainte, că n-am încercat să-l învăţ să citească şi să scrie din nou? Că n-am stat ore în şir, şi eu şi Ty, ca să-l învăţăm alfabetul? Nici măcar un cuvînt, nici măcar numele lui, pur şi simplu literele! N-a putut s-o

facă. Încerca să le copieze, dar le făcea invers, sau uita să facă un anumit lucru şi nu înţelegea niciodată ce era în neregulă cu el. Nu putea reţine nimic. Îşi dădea silinţa o zi întreagă cu un cuvînt ca să-l poată citi, dar în ziua următoare era ca şi cum nu văzuse niciodată acel cuvînt.

La amintirea tuturor acestora, lui Maggie i se umplură ochii de lacrimi. Vocea i se mai calmă, dar continuă, prea ambalată ca să se poată opri.

– Mi-am dorit soţul înapoi. Eram sigură că dacă muncesc îndeajuns cu el, dacă încerc din greu, se va reîntoarce la ceea ce a fost odată. Am tot încercat să-l ajut să-şi recapete minţile, spunîndu-mi că pot să fac asta, aşa cum l-am determinat să-şi refacă trupul. Dar n-am putut! Will nu mai era acolo; în locul lui era cu totul altă fiinţă.

Îşi apăsă fruntea cu mîna şi suspină ca să nu plîngă.

– Îmi pare rău, spuse Reid, păşind înainte şi luînd-o de braţ. N-am ştiut.

– Nimeni nu ştie, replică Maggie. Toţi spun: „Ce bună eşti cu el, Maggie, cît de drăguţă". Sau: „Bine, cel puţin, că nu e mai rău". Ei nu ştiu ce înseamnă să mă uit în fiecare zi la un bărbat care este, pe deasupra, bărbatul meu, dar care înlăuntrul lui este complet pierdut. El e atît de departe de mine, ca şi cum ar fi murit. Am vrut atît de tare să-l aduc înapoi... Am încercat din greu!

– Sînt convins.

Reid o îndreptă să se aşeze pe o buturugă de lîngă ei.

– Îmi cer scuze pentru ce-am spus, continuă el. Nu m-am gîndit. Atîţia oameni chiar *ar lua* calea cea mai uşoară. Nu s-ar schimba nici dac-ar însemna să ajute pe cineva. Se mulţumesc cu ce este. Ar fi trebuit să-mi închipui că tu nu eşti aşa. Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

Maggie se uită la el. Se aplecă deasupra ei; avea

ochii blînzi şi îngrijoraţi. Simţi aproape ca şi cum ar fi văzut un cu totul alt bărbat decît acel străin rece, reticent, care locuise cu ei în ultimele două săptămîni. Dintr-odată, dori să-i împărtăşească toate necazurile, să-i arate toate greutăţile ei.

Dar ar fi o nebunie, îşi spuse. Reid Prescott era un pierde-vară, un visător, tipul de bărbat care nu şi-ar lua nici o responsabilitate, nici măcar pentru el însuşi.

Maggie oftă.

– Îmi pare rău. Nu ştiu de ce m-am pornit aşa pe dumneata, zise ea şi îi zîmbi. Cred că uneori am o fire tare impulsivă. Gideon obişnuia să spună că sînt ca iasca.

– Ai avut toate motivele să fii serioasă. Am gîndit greşit despre dumneata.

Făcu o pauză, apoi se aşeză pe vine lîngă ea.

– Ce i s-a întîmplat lui Will? A fost rănit în război?

Maggie dădu din cap.

– Da. Bătălia de la Pea Ridge. A avut mai multe răni. Au putut să-i scoată gloanţele din mînă şi din umăr, dar nu şi şrapnelul din craniu. N-au avut curaj să umble înăuntru. Gideon mi-a spus că doctorii care l-au operat n-au putut să-i garanteze viaţa.

– Dar a trăit.

– Da.

·Maggie suspină.

– Cu siguranţă că nu-l cunoşteau pe Will. A fost întotdeauna un încăpăţînat.

– Fratele tău Gideon era cu el?

– Da. Erau prieteni foarte buni – au fost prieteni de mici copii. Mama obişnuia să spună că Will este fiul ei. Lui Will îi plăcea să vină la noi acasă. Spunea că-i place pentru că noi rîdeam întotdeauna. Lui Will îi plăcea să rîdă.

– Vorbeşti despre el de parcă n-ar mai exista.

– Nu mai există, replică sec Maggie, uitîndu-se fix la

el. Acesta nu e bărbatul cu care m-am măritat eu. E ca şi cum de pe front ar fi venit o altă persoană. Will nu s-ar fi speriat niciodată de nimic, pe cînd Will se teme. Devine isteric cînd este furtună. O mare parte din manierele soţului meu, obiceiurile pe care le avea – s-au dus. E ciudat şi n-aş putea să explic prea bine, dar nu mai are aceleaşi reacţii. Nu-l mai interesează deloc vînătoarea; înainte îi plăcea foarte mult. Înainte nu-i păsa prea mult de muzică, iar acum o adoră. Ar putea să stea ore în şir să mă asculte cîntînd. Dar nu poate dansa nici măcar o dată. Nu-şi aminteşte de noi – de nici unul – cum eram înainte. Acum ne iubeşte, dar e o dragoste care s-a născut şi a crescut în ultimii cîţiva ani – pentru că am avut grijă de el, nu pentru că a simţit afecţiune pentru noi cînd ne-a revăzut.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru dumneata, zise încet Reid.

Maggie dădu din cap, amintindu-şi.

– Da. Cred că nu m-am gîndit prea mult la asta atunci – eram prea ocupată, încercînd să-l ţin pe Will în viaţă. Gideon îmi scrisese să-mi spună ce s-a întîmplat, că se temea ca Will să nu moară din cauza durerilor. Îngrijirea în spitale a fost... E-adevărat, erau atît de mulţi, aşa că nu cred că i-au acordat prea multă atenţie.

Reid ridică din umeri; cutele din jurul gurii i se adînciră.

– Ştiu ce fel de locuri sînt spitalele, zise el.

– Aşa că am plecat acolo ca să-l iau.

Reid îşi arcui sprîncenele a mirare.

– Tot drumul pînă în nord-vestul statului Arkansas? Singură?

Maggie ridică din umeri.

– Ce altceva puteam să fac? Nu avea cine să facă asta. Tatăl lui Will era mort şi al meu, la fel. Toţi fraţii mei erau în război. Nu mai aveam nici un servitor. Aşa că l-am lăsat pe Ty cu mama, am luat căruţa şi m-am dus

pînă acolo.

Reid se uită la ea, uluit. Vorbea aşa de normal, de parcă mersese doar pînă în oraşul alăturat, în loc să facă o călătorie dificilă prin munţi, avînd ca apărare doar două arme.

Maggie se încruntă la el.

– Ce altceva puteam să fac? întrebă ea din nou.

El dădu din cap.

– Sînt sigur că nu puteai face altceva.

Zîmbi dintr-odată, arătînd iar tînăr.

– Mi-ar fi plăcut să văd feţele doctorilor cînd ai ajuns acolo, spunîndu-le că ai venit să-ţi iei soţul.

Maggie făcu o grimasă.

– Chiar au fost surprinşi. Unul dintre ei mi-a spus că nu-l pot lua, zicea c-o să-l omor dacă-l trambalez pînă acasă. I-am spus că n-aş fi putut să-l omor eu mai sigur decît ei, prin ceea ce-i făceau acolo, în spital.

Păli puţin la amintirea acelei confruntări.

– Au avut dreptate. Tot drumul spre casă am fost speriată de moarte. Se bălăngănea tot timpul şi n-a scos nici un cuvînt; oricum se auzeau doar gemete. Ardea; a trebuit să mă opresc să-l spăl cu apă rece. Era doar piele şi os; cu greu l-am convins să mănînce ceva. Una din răni făcuse puroi şi se spărsese; trebuia s-o bandajez din nou. Mi-era teamă c-o să-i înţepenească falca sau c-o să moară. A fost un adevărat coşmar.

– Dar l-ai adus acasă şi l-ai făcut bine.

– Da, zise ea cu ochii înăbuşiţi de durere. Chiar şi după ce l-am adus acasă a fost greu. Nu numai o dată am crezut c-o să-l pierd. Mama m-a ajutat să-l îngrijesc, ca şi mătuşa Eufemia. Pînă la urmă a început să-şi revină. Dar... era evident că nu recunoştea pe nici unul din noi. Nu ştia casa, oraşul sau orice altceva. La început cu greu a vorbit. Nu putea să-şi amintească vorbele potrivite pentru obiecte. Cu cît se făcea mai bine şi devenea mai puternic, devenea evident faptul că mintea

lui era... era rănită mai rău decît orice altă parte a corpului. Era din nou un copil.

Gura ei se crispă la amintirea durerii.

– Nu-mi mai ştia numele. Cînd îmi cerea ceva, îmi spunea „mama", ca Ty.

– Ştii... îmi pare rău, spuse Reid puţin răguşit.

– Nu-ţi dai seama cît de darnică a fost viaţa cu dumneata, murmură Maggie. Eu, cînd aveam şaisprezece ani şi Will mă curta, nu mi-aş fi imaginat...

– Dar niciodată n-ai disperat, spuse Reid cu vădită admiraţie. Majoritatea dintre noi am fi renunţat. Dar tu nu. Ai luptat fără încetare.

Maggie suspină.

– Ăsta e felul în care am fost crescută, cred. Mama n-ar fi putut să se dea bătută. Mai ales cînd era vorba despre familie.

Se uită la Reid şi observă că se uita la ea cu o expresie ciudată în ochi. Se întrebă unde oare-i era gîndul. Apoi îi trecu prin minte că se gîndea probabil cît de dură este, cît de nefeminină. Se înroşi. Nu-şi putea aminti ultima oară cînd o interesase dacă este sau nu feminină. Faptul că acum o interesa o făcu să roşească şi mai tare. Îşi zise că oricum nu conta ce crede străinul ăsta despre ea. Pentru ea nu reprezenta nimic; doar un angajat al ei.

Dar nu se putea abţine să nu-şi amintească cum erau lucrurile cînd era tînără şi flirta cu Will – cît de protector îi aranja şalul peste umeri cînd plecau de-acasă, cît de grijuliu o ajuta să se urce în trăsură. Se îngrijea de ea mereu. Îşi amintea cum îi zîmbea. Dar asta fusese demult – învăţase că nu are pe nimeni de care să depindă, în afară de ea însăşi; lua decizii şi-şi conducea viaţa – inclusiv pe cea a lui Ty şi pe cea a lui Will. N-a durut-o nici măcar o secundă dacă oamenii au crezut despre ea că este cocoşată sau prea puternică pentru o femeie sau chiar masculină. Pînă acum...

Maggie privi în zare. Inima începea să-i bată tare în piept. De ce o interesa ce crede Reid Prescott despre ea? Nu exista nici o îndoială că-i păsa. Nu voia să se gîndească la ce implica acest fapt.

Se ridică brusc.

– Oricum, ce-am vrut să-ţi spun la început este că, atunci cînd am încercat să-l învăţ să citească şi să scrie, s-a enervat. O dată chiar a ţipat şi a aruncat tăbliţa prin cameră. Era prea greu pentru el. Ştia că nu-i normal şi ar fi vrut atît de mult să fie. Îl durea cînd greşea. Nu vreau să se mai simtă din nou aşa.

– Nici eu, aprobă Reid. Uite, promit că n-am să-l forţez pe Will peste posibilităţile lui. Nu eram sigur cît de capabil este să înveţe, dar acum, că ştiu, o să facem doar lucruri care-i stau în puteri. O să-i spun poveşti, o să-i vorbesc despre evenimente sau oameni din istorie. Aş putea să-i citesc. Nu crezi că asta l-ar face să se simtă mai bine, mai competent, ca şi cum ar învăţa lucruri noi, ca Ty? Că l-ar face să nu se mai simtă, ştiu şi eu, atît de înlăturat?

– Da. O, da, cred că aşa ar fi. I-ar plăcea, zise Maggie cu ochii licărind, uimită de înţelegerea lui Reid. E foarte drăguţ din partea ta. Majoritatea oamenilor nici măcar nu se gîndesc la cum s-ar simţi Will. De obicei pur şi simplu îl ignoră, sau mai rău.

Reid ridică din umeri.

– Îmi place Will. Mi-ar plăcea să fac asta pentru el. N-o să-l forţez să înveţe şi dacă asta o să-l deranjeze, atunci o să ne oprim.

Maggie se ridică şi îi puse mîna pe umăr.

– Mulţumesc. Eşti un om bun.

Reid privi jenat şi aproape imediat păşi înapoi, aşa că mîna îi căzu.

– Nu mă obliga să fiu mai mult decît sînt.

– Sînt sigură că nu fac asta, îi zîmbi Maggie, apoi se întoarse şi porni din nou spre casă.

Reid îi urmări mersul, văzîndu-i mişcările şoldurilor şi ale gleznelor, în timp ce-şi ridica fusta şi jupa ca să urce cele trei trepte din faţa uşii. Simţi cum îi zvîcneşte abdomenul. Era o femeie de dorit, Maggie Whitcomb. Dar era mai mult decît atît. Era puternică. Făcuse ca viaţa să meargă înainte, fără văicăreli şi plînsete. Reid se întrebă dacă fusese întotdeauna aşa sau războiul o schimbase.

Se întoarse către copacul înclinat. Bătu ţăruşii şi săpă pămîntul în jurul lor. Munca nu putea să-i abată gîndul de la Maggie, nici de la povestea ei cu Will. Şi-o imagină conducînd căruţa jumătate din sat, de una singură. Se gîndi la ceea ce nu spusese: cum trebuie să se fi simţit cînd a intrat în spital şi l-a văzut pe Will întins acolo, cu o mulţime de răni.

Reid închise ochii. Putea vedea bandajele alea. Putea vedea oamenii răsucindu-se şi învîrtindu-se, sîngerînd, pe murdărie, pe jos, stînd întinşi şi aşteptîndu-şi rîndul pe masa de operaţie – şi pînă venea acest moment, jumătate din ei nici nu mai aveau nevoie. Aproape că simţea o căldură înăbuşitoare, transpiraţia curgîndu-i pe faţă, pe spate, lucrurile lipindu-i-se de piele; auzea parcă gemetele şi ţipetele celor neajutoraţi. Unii din ei parc-ar înjura, alţii parcă s- ar ruga. Era unul după bătălia de la Sharpsburg care striga întruna „Oh, Doamne, iartă-mă" toată ziua şi toată noaptea. Şi întotdeauna erau roiuri de muşte care bîzîiau în jurul meselor, în jurul mizeriei.

Reid scrîşni din dinţi pînă îl durură fălcile si se uită în jos. Se aşeză pe un par cu capul între mîini. Îşi făcea tot felul de idei. Nu voia să se gîndească la ele. Dar amintirile îl năpădiră şi-l aruncară într-un ocean de durere, simţind că vede, aude şi simte mirosul greu al sîngelui, mirosul de abator. Era peste tot – pe mese, pe oameni, pe propriile lui haine, scurgîndu-se pe pămînt. Era o scenă pe care n-o poţi uita uşor. Se amesteca cu mirosul urinei şi al fecalelor. Era un miros al morţii, sufocant,

dezgustător şi amintirea-i era atît de vie, încît aproape că-l sufoca. Reid încercă să se elibereze de această viziune hidoasă; îşi întinse picioarele, lungindu-se lîngă copăcelul de lîngă el. În final se uită în grădină în jurul lui şi treptat reveni la realitate, în acelaşi loc plăcut unde era, cu iarba luminată de razele soarelui.

Cum reuşise să stea acolo? Numai gîndul ăsta îl îmbolnăvea. Cum putuse el să reziste acolo după fiecare bătălie?

Pentru că fusese obligat să o facă. Pentru că dacă n-ar fi făcut-o, ar fi fost un om mort. Aşa-şi spunea lui însuşi. Dar, uitîndu-se în urmă, i se părea că fusese într-o negură, blocat într-o amorţeală, oroarea fiind prea crudă pentru ca mintea lui să mai suporte.

Reid privi spre curte. Se gîndi să meargă la el, alungîndu-şi gîndurile. Se uită în jos la ţăruşi şi la sîrmă şi făcu un pas înapoi.

Apoi auzi vocea lui Ty care venea dinspre colţul casei.

– Hei, Reid, am terminat-o! Cartea asta a fost minunată! zise el.

Reid se întoarse încet şi îl privi. Ty ţopăia către el.

– Uite, lasă-mă să te ajut; aşa putem să-ncepem mai repede lecţiile. Vreau să vorbesc cu tine despre cartea asta!

Ty apucă şipcile şi fixă gardul pentru ca Reid să-l poată bate-n cuie. Era nerăbdător să-nceapă lecţiile.

Ceva din cel mai întunecat colţişor al trecutului său îl tulburase pe Reid pe dinăuntru. Apucă ciocanul...

6

În dimineaţa aceea, cînd terminară lecţiile, Ty îşi luă tăbliţa şi bucăţica de cretă, iar Reid se aşeză cu Will, ajutîndu-l să copieze litere. Will era încîntat la început, dar îşi pierdu imediat interesul şi începu să nu mai aibă astîmpăr. Atunci, Reid îi spuse că e timpul să treacă la lecţia de istorie, începînd cu mitologia greacă. Captivat, Will ascultă cu gura căscată, fermecat de poveştile geloşilor, războinicilor zei ai muntelui Olimp.

Cînd Reid termină, Will respiră adînc; pînă atunci avusese respiraţia întretăiată.

– Bine. Terminăm aici lecţia pentru astăzi.

– Tu chiar ai învăţat într-o şcoală? întrebă Will, neîncrezător.

– Da, eu am învăţat în şcoală, spuse Reid.

Will se miră.

– Îmi place şcoala ta.

– Mă bucur.

Reid se ridică, se îndreptă şi porni către curte. Will îşi tîrşîia picioarele alături de el.

– Mama a încercat să mă înveţe să citesc, se confesă el. Dar n-am putut. Cred că sînt doar un om de paie.

Gura i se crispă puţin; lui Reid i se făcu milă.

– Tu... Maggie nu te consideră aşa şi nici eu.

– Totuşi, e adevărat. L-am auzit pe Jack Scott spunînd asta.

– Eu nu-l cunosc pe Jack Scott, dar mie-mi spune

inima că este un individ ignorant. Nu văd nici un motiv să-i dai atenţie.

– Aşa a zis şi mama. Maggie, vreau să zic, zîmbi el către Reid. Îi place s-o strig Maggie, dar cîteodată uit.

– Sînt sigur că te înţelege. Doamna Whitcomb te iubeşte.

Will se încruntă, nesigur.

– Doamna Whi...

Deodată faţa i se lumină.

– A, vrei să spui Maggie.

– Da. Maggie.

Lui Reid îi făcu plăcere să-i rostească numele. Era la fel ca ea – cald, familiar, puternic şi drăguţ, totodată.

– Ştii, Will, nimeni nu poate înţelege totul. Sînt întotdeauna lucruri pe care oamenii nu le ştiu. Nu-i nici o problemă că nu ştii să citeşti. Poţi încă să înveţi, ascultînd. Şi apoi sînt o mulţime de lucruri pe care tu le ştii, dar eu nu le cunosc. De exemplu, eu nu ştiu să mulg o vacă.

– Serios? îl privi Will cu ochii măriţi.

– Aşa e. Şi sînt sigur că tu ştii.

Will dădu din cap.

– Nu sînt aşa de bun ca Ty – uneori mai vărs laptele – dar ştiu cum se face.

– Ştii ceva? Eu te învăţ cîteva lucruri şcolăreşti; de ce nu mă-nveţi şi tu cum se mulge o vacă?

Chipul lui Will se lumină.

– Chiar vrei?

– Bineînţeles.

– Aş fi fericit. O să te-nvăţ bine.

– Ştiu c-aşa vei face.

Reid făcu o pauză privindu-l pe Will, apoi continuă:

– Ştii, nu e vina ta că nu eşti în stare să-ţi aminteşti anumite lucruri, că nu eşti în stare să citeşti. Este din cauza a ceea ce s-a întîmplat în război.

Will dădu din cap.

– Ştiu. Înainte eram mai deştept. Cu toate astea, nu-mi pot aminti nimic dinainte să fiu bolnav.

– Asta din cauza şrapnelului. Cînd ţi-a intrat în cap, ţi-a rănit o parte din creier şi ţi-a luat memoria. E acelaşi lucru cu un om care şi-a pierdut piciorul, sau alte răni pe care fără îndoială şi tu le-ai văzut. E un sacrificiu pe care l-ai făcut pentru ţara ta. N-are de ce să-ţi fie ruşine. Ar trebui să fii mîndru.

Will se uită la el; se încruntă, concentrîndu-se.

– Chiar crezi?

– Da. Aşa e.

– O, zîmbi Will. Păi atunci e bine.

Îşi deschise nevinovat bluza.

– Vrei să-mi vezi cicatricile?

Reid ascunse faptul că-l amuza, într-un fel. Dădu scurt din cap şi-i examină cicatricile albicioase.

– Aş putea spune că gloanţele şi şrapnelul au intrat destul de adînc. Ai noroc că eşti în viaţă. Dacă n-ar fi fost îngrijite de...

Făcu o pauză; îi trecuse prin minte să-i spună „de Maggie, soţia ta".

– Dacă n-ar fi fost îngrijite de Maggie, probabil că acum n-ai mai fi trăit.

Will dădu din nou din cap, entuziasmat.

– Maggie a avut grijă de mine. Întotdeauna are grijă de mine. Şi Ty, la fel.

– E un băiat bun.

– Am şi eu grijă de el, accentuă Will mîndru.

– Într-adevăr.

– O-ho. Pot să car lucruri pe care el nu le poate căra. Şi pot să ridic lucruri pe care el nu le poate ridica. O dată a căzut.

Gesticulă spre pămînt, mişcîndu-şi circular mîinile, aparent incapabil să exprime împrejurările întîmplării. Se încruntă şi o lăsă baltă.

– L-am ridicat.
– Sînt sigur că a fost fericit să fii acolo ca să-l ajuţi.
– Aşa a spus şi el, aprobă Will.
Îi zîmbi cu căldură lui Reid.
– Îmi placi. Sînt bucuros că locuieşti cu noi.
Reid vru să-i amintească că n-o să stea prea mult, dar apoi se opri. Se gîndi că n-avea rost; Will oricum nu şi-ar fi amintit. De altfel, nu voia să întunece acea expresie fericită de pe chipul lui. În schimb spuse.
– Şi eu sînt bucuros, Will.

Într-o dimineaţă Ty se întoarse după drumul lui cu ouăle cu un plic în mînă.
– Scrisoare de la unchiul Hunter, strigă el emoţionat, intrînd în bucătărie.
Will era chiar în faţa lui.
– Citeşte-ne-o. Te rog.
– Mai tîrziu, îi spuse Maggie ferm, înşfăcînd scrisoarea, netezind-o şi studiind-o ca şi cum ar fi putut simţi prezenţa fratelui ei înăuntru. După ce o citesc eu.
Se uită către Reid Prescott; o privea din partea cealaltă a mesei şi ea roşi, gîndindu-se că trebuie să fi arătat ca o nebună, agitîndu-se aşa doar pentru o scrisoare.
– Hunter este fratele meu, îi spuse ea, parcă să-i explice. A fost departe mult timp.
– Îmi amintesc – cel din Texas, nu-i aşa?
Maggie zîmbi.
– Da. Ăsta-i Hunter.
– Eşti foarte legată de familie, presupuse Reid, studiindu-i chipul încă.
– O, dar sînt unii care spun că noi, cei din familia Tyrrell, sîntem de-a dreptul ca un clan. Dar cred că nu-i

un lucru rău, nu-i aşa?

El ridică din umeri cu indiferenţă.

Maggie nu-şi imagina cum putea cineva să nu fie puternic ataşat de familie. Asta fusese întotdeauna temelia solidă a existenţei sale. Chiar şi Will se uita la el mirat.

Reid era jenat de privirile lor.

– Nu am nici o rudă apropiată în viaţă.

Maggie vedea că era stînjenit de conversaţie, aşa că se întoarse la plită şi începu să spele vasele, vîrînd scrisoarea lui Hunter în buzunar. O s-o scoată mai tîrziu, cînd o să aibă timp s-o savureze.

O scrisoare de la Hunter era un mare eveniment; în primul rînd pentru că nu se întîmpla mai des de trei-patru ori pe an şi apoi pentru că studia cu atenţie fiecare misivă de mai multe ori, citindu-le cu voce tare băieţilor pasaje din ea. Lui Will şi lui Ty le plăcea să asculte descrierile lui Hunter despre cum conduce cirezile de vite spre nord, sau despre ţinuturile sălbatice şi ameninţarea năvălirilor indiene dacă cineva se îndrepta către New Mexico – toate astea lui Maggie îi făceau părul măciucă. Îşi făcea multe griji pentru siguranţa lui.

Era adevărat că Maggie era legată de toţi cei din familia sa şi-şi iubea toţi fraţii, dar Hunter fusese întotdeauna favoritul ei. Pentru că erau apropiaţi ca vîrstă. Se jucau adesea împreună cînd erau mici. Gideon şi Shelby, cu mulţi ani mai mari ca ei, de obicei îi ignorau şi-i lăsau în urmă cînd mergeau în vreo excursie. Hunter o necăjea pe Maggie, ca orice frate, dar fusese întotdeauna zburdalnic, glumeţ, gata oricînd să rîdă. Pe Maggie o întristase teribil să vadă că războiul – şi Linette Conway – îi şterseseră acel surîs atît de drag ei.

Ty şi Will îşi spălară mîinile şi i se alăturară lui Reid la masă, în timp ce Maggie tocmai termina de pus farfuriile. Erau tăcuţi; îşi puseră mîncare în farfurii, prea înfometaţi ca să mai irosească timp cu vorbitul.

După masă, Maggie îi dădu afară pe Ty şi pe Will,

împreună cu Reid, apoi se grăbi să spele vasele. După aceea, ieşi afară pe veranda din faţă unde putea să se aşeze la răcoare. Aici putea să citească liniştită scrisoarea lui Hunter.

Dragă Mag,

Iartă-mi scrisul. Scriu cu un ciot de creion, singurul pe care l-am găsit prin casă, şi la lumina chioară a unei lămpi. Mîine începem recensămîntul de primăvară al vitelor, aşa că o să mai treacă cîteva săptămîni pînă o să mai am o clipă de răgaz.

Sper ca această scrisoare să te găsească bine pe tine şi pe toţi ceilalţi. Dacă n-am ocazia să-i scriu mamei, spune-i, te rog, c-o iubesc şi că mă gîndesc adesea la ea. Şi la tine mă gîndesc şi mi-e dor. Ce mai face Ty? Şi Will?

În ultima vreme mi-am adus aminte cum e la fermă primăvara. Cred că va fi aprilie cînd o să primeşti scrisoarea. Mi-am amintit narcisele mamei din faţa casei – aşa e întotdeauna şi ştii că primăvara a sosit cu adevărat. Cîteodată am impresia chiar că pot mirosi pămîntul proaspăt săpat, jilav, bogat şi negru ca o prăjitură cu ciocolată.

Dar eu nu sînt fermier ca Gideon şi ştiu că n-aş fi în stare să mă stabilesc acolo dacă m-aş întoarce.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi, oprindu-se din citit. Îşi lipi scrisoarea de obraz şi privi curtea. Acum era deja luna mai şi narcisele ei de lîngă gard erau aproape moarte. În schimb, muguraşii erau acum în floare şi aerul era înmiresmat cu miros de caprifoi.

Imaginile pe care le descrisese Hunter îi erau foarte dragi. Îi plăcea această bucată de pămînt – oraşul, căminul ei. Făceau aşa de mult parte din ea, ca şi cicatricea de pe braţ, de cînd se tăiase la vîrsta de nouă ani,

cînd căzuse într-un ţăruş.

În timp ce se gîndea cu nostalgie la Hunter, inima îi tresări, sperînd că poate ar veni înapoi. Dar următorul rînd îi spulberă speranţa. Maggie suspină, îşi şterse lacrimile şi continuă să citească. Îi scria că începuse să muncească la o fermă lîngă San Antonio şi că probabil va rămîne acolo următoarele cîteva luni, de-abia după aceea putea să-i scrie şi ea. Descria ferma şi pe proprietarul ei, Rayfield Minter, adăugînd cîteva detalii despre recensămîntul care se apropia; o încheie apoi *„Cu dragoste..."*.

Maggie mai citi o dată scrisoarea, apoi o împături şi o puse iar în buzunarul fustei. Stătu gînditoare o clipă... Cel puţin Hunter se gîndea să se întoarcă acasă. Îi era dor de familie şi de fermă. Probabil că încă nu era pregătit, dar măcar exista speranţa că s-ar putea întoarce într-o zi.

Era o dimineaţă plăcută, nu înăbuşitoare cum avea să fie în cîteva săptămîni; Maggie era mulţumită că pentru moment n-avea nimic de făcut, decît să respire mirosurile primăverii şi să se gîndească la şansa familiei ei de a se reuni.

În afară de Shelby, bineînţeles. Şi asta o întrista.

Maggie se îndreptă şi se ridică în picioare. Erau ceva treburi de făcut şi nu s-ar fi făcut singure dacă ea ar fi stat pur şi simplu, gîndindu-se la cum ar trebui să fie viaţa. Viaţa era aşa cum era şi trebuia luată aşa; Maggie învăţase de mult timp că nimeni n-o să vină s-o facă fericită.

Îşi aranjă fusta, pipăind buzunarul în care avea preţioasa scrisoare; se întoarse în casă.

În seara aceea, după ce Maggie termină de strîns masa de seară, se întoarse pe verandă. Tot timpul cît spălase vasele, auzise băieţii rîzînd şi jucîndu-se în curte; acum ieşi şi ea să li se alăture.

Cînd păşi afară, îl găsi pe Reid Prescott stînd pe treapta de sus, privindu-i pe Ty şi pe Will în amurgul discret al serii. Maggie ezită. Nu era sigură dacă Reid doreşte compania ei; deseori părea că vrea să stea singur.

El se întoarse şi se uită la ea. Trăsăturile lui nu erau clare în lumina slabă, încît Maggie nu-şi putu da seama ce gîndea.

– Băieţii aleargă după licurici, îi spuse el; avea ceva relaxat şi aproape prietenos în glas.

Maggie se aşeză lîngă el pe treaptă. La urma urmei, îşi spuse ea, era veranda ei. Bărbatul putea oricînd să plece dacă n-avea chef să stea cu ea. Totuşi, speră să nu fie aşa; cumva, în noaptea asta se simţea ca o companie – o companie adultă. Presupuse că scrisoarea lui Hunter îi lăsase acest sentiment.

– Aproape că vine vara, remarcă ea, privind prin curte.

Ty şi Will alergau, bătînd din palme să prindă cîte un licurici, cînd acesta lumina.

– Şi noi făceam asta cînd eram mici, zîmbi Maggie, amintindu-şi. Gîndeşte-te că munceam mult toată ziua şi eram obosiţi, dar aveam întotdeauna destulă energie şi pentru asta. Tata şi mama stăteau pe verandă, pe balansoar; tata îşi fuma pipa – pot şi-acum să-mi amintesc cum mirosea.

Oftă adînc şi suspină.

– Seri ca asta mie mi se par aproape de paradis. Nu-mi pot imagina să locuiesc altundeva, şopti ea.

Se uită la Reid şi continuă:

– Niciodată n-aş putea trăi ca dumneata, călătorind din loc în loc, fără să am un cămin al meu.

– Dar eu n-am spus că-mi place.

– Probabil că e altceva cînd n-ai familie, sugeră Maggie.

– Probabil. Spune-mi mai multe despre familia dumitale.

Maggie se uită la el, surprinsă de interesul lui necaracteristic. Se întrebă dacă el chiar voia să ştie sau doar să schimbe subiectul despre el. Oricum, îi făcea întotdeauna plăcere să vorbească despre cei pe care-i iubea.

– Te avertizez că este un lucru periculos. Mama a spus întotdeauna c-aş putea să vorbesc şi despre o tulpină de porumb.

– Risc.

– Bine. Ce vrei să ştii?

– Toate rudele dumitale sînt la fel de „luptătoare" ca dumneata?

– Luptători?! chicoti Maggie. Asta gîndeşti dumneata despre mine?

– Cum ai vrea să gîndesc despre o femeie care mă întîmpină cu o puşcă-n mînă?

– Dacă asta numeşti dumneata a lupta, atunci recunosc că sîntem luptători. Mama şi tata au fost nevoiţi să fie. Pămîntul era încă neprimitor cînd s-au mutat aici cu familiile lor. Erau aproape copii. S-au căsătorit şi şi-au început propria lor fermă cînd mama avea doar şaisprezece ani, iar tata nouăsprezece. Au locuit într-o căsuţă mică, aproape o baracă, în primii cîţiva ani, chiar şi după ce s-a născut Gideon. Tata a murit cu puţin înainte să-nceapă războiul. Era un om minunat, foarte blînd şi bun. Nu vorbea prea mult – eu semăn cu mama în privinţa asta. Dar mă lua uneori seara pe genunchi şi mă îmbrăţişa; asta valora mai mult decît o mie de cuvinte. Pot să-mi amintesc cum mă lipeam de obrazul lui cînd se legăna în balansoar şi pot să simt din nou, ca mai înainte, mirosul fumului de la pipă.

Îşi şterse lacrimile care-i inundaseră ochii.

– Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

– Aşa este. Şi pe mama o iubesc, bineînţeles, dar ea e altfel. Tot timpul e agitată şi face mereu cîte ceva; nu se odihneşte niciodată. În ce priveşte convingerile ei – e de neclintit. Ea era cea care venea după noi cînd făceam prostii. Tata era prea inimă-blîndă ca să ne pedepsească – cel puţin în cea mai mare parte a timpului. Îmi aduc aminte că o singură dată l-a plesnit pe Hunter – cînd l-a găsit jucînd pe bani cu Stoney Carter în spatele magazinului. După aceea tata l-a închis în cameră toată seara; a plîns încontinuu.

– Deci iată-vă pe toţi trei copiii, dumneata, Hunter şi Gideon.

– Am mai avut un frate. Gideon este cel mai mare. Apoi vine Shelby. A murit în război.

Vocea îi scăzu puţin, dar zîmbi imediat, amintindu-şi.

– Shelby era cel mai bun la toate: la alergat, la ţopăit, la căţărat în copaci. Orice s-ar fi spus, era perfect. Era un dansator minunat şi mai era şi frumos. Multe fete se ţineau după mine, crezînd c-ar putea să ajungă la Shelby. Dar asta n-ajuta la nimic. Îi plăceau femeile, dar îi plăcea să fie de capul lui, să fie liber. Pînă cînd a întîlnit-o pe Tess Caldwell. Cu ea s-a şi căsătorit. Au avut o fetiţă, Ginny. Are acum nouă ani. Shelby nici măcar n-a apucat s-o vadă.

Oftă şi-şi şterse din nou lacrimile.

– A fost ucis în campania de la Wilderness. Plecase acolo imediat ce s-a tras la Fort Sumter. A trebuit să fie în prima linie şi se temea să nu piardă. Cel puţin Will şi Gideon mai aşteptaseră un timp. Îşi făceau griji pentru mama, pentru mine şi pentru fermă. Dar Shel nu era niciodată unul care să se gîndească la lucruri practice. Ăsta era Shelby. Nici unul din noi nu a crezut cu adevărat că i s-ar putea întîmpla ceva rău. Lupta aproape că se terminase şi eram siguri de asta...

Maggie se opri, muşcîndu-şi buzele. După un moment, continuă:

– A fost un şoc pentru noi cînd am primit vestea.

– Îmi pare rău.

Vocea lui Reid era blîndă şi înţelegătoare. Se îndreptă spre ea, îi luă mîna şi şi-o apropie de inimă. Era un gest plin de compătimire; era sigură că asta nu însemna nimic mai mult, dar atingerea lui îi furnică piela şi brusc începu să-i bată inima tare şi i se uscă gîtlejul.

Nici măcar nu ştia ce să zică. Se gîndi că în acele moment inima putea să-i iasă pe gît dacă pur şi simplu ar fi deschis gura. Se uită lung, dar nu putea alunga expresia aceea a lui Reid. Palma îi ardea pe pielea ei şi lui Maggie îi fu frică că o să-nceapă să-i tremure degetele. Se gîndi că poate ar trebui să-i îndepărteze mîna, dar nu se putu convinge pe ea însăşi să o facă.

– Mulţumesc, spuse ea brusc, forţîndu-se să se poarte ca şi cum n-ar fi fost nimic anormal în faptul că mîna ei era într-a lui. Eu... sînt sigură că ai pierdut şi dumneata mulţi oameni dragi în război. Nu sîntem singurii.

Reid îi lăsă mîna, strecurîndu-şi-o pe a lui în buzunar. Se întoarse şi privi în zare.

– N-are rost să vorbim despre asta.

– Vrei să spui că nu-ţi place să laşi pe cineva să vadă prea mult ce e în sufletul dumitale.

Prescott se încruntă către ea. Pentru o clipă se gîndi că va spune ceva usturător sau poate pur şi simplu se va scula şi va pleca. Dar pînă la urmă zise:

– Poate.

– Eşti un bărbat misterios, domnule Prescott.

– Iar dumneata eşti o femeie iscoditoare.

Cu toate astea, tonul lui fu mai degrabă de tachiare decît tăios.

Maggie simţi cum creşteau în ea sentimente vechi, cochete, dorinţe pe care le crezuse demult moarte. O făceau să se emoţioneze şi să i se taie respiraţia; de ani de zile i se părea că rămăseseră în urmă. Voia să flirteze şi acest gînd o speria. Mai rău decît atît, o şi ispiteau.

Îşi aminti cum îi simţise mîna pe mîna ei; pielea începu s-o furnice din nou acolo unde o atinsese. Nu era în regulă; n-ar fi trebuit să simtă aşa. Ştia că ar fi trebuit să se ridice şi să plece, scăpînd de această situaţie. Totuşi, stătuse, incapabilă să-l îndepărteze, să se abţină să meargă mai departe. O cuprinse un amestec de emoţii, ceva ameţitor.

– Mama! sparse liniştea vocea lui Ty. Uite, am prins un licurici.

Se îndreptă către ei, strîngînd bine în mîini preţioasa comoară.

Inima lui Maggie reveni la normal şi respiraţia îi deveni mult mai naturală. Îşi aminti că era, totuşi, o femeie măritată şi că tachinarea lui Reid nu însemnase nimic.

7

Tess se trezi devreme şi se duse la fereastră, aplecîndu-se să respire aerul răcoros şi umed al zorilor. Razele soarelui începeau să se ivească, iar aerul mirosea proaspăt şi înviorător. Era o vreme perfectă pentru lucrat în grădină.

Îşi scoase repede cămaşa de noapte şi-şi puse o rochie veche. Îşi prinse părul la întîmplare şi-şi puse pe cap o eşarfă. Apoi se strecură încet pe scară, cu atenţie, ca să nu le trezească pe mama ei şi pe Ginny. Oricît de mult le iubea pe amîndouă, nu prea avea chef de „ajutorul" lui Ginny în dimineaţa asta sau de vreuna din prelegerile maică-sii despre cum îşi distruge mîinile delicate sau tenul alb.

Luă din magazia din spatele bucătăriei mănuşile de lucru, o sapă şi o greblă, apoi se îndreptă către curtea din faţă să-şi înceapă lucrul. Casa era înconjurată cu arbuşti ornamentali, deosebit de frumoşi acum, primăvara, cînd azaleele şi rododendronii dădeau pete superbe de culoare pe şindrila albă, lucioasă. Vara vor înflori trandafiri roşii şi roz.

Tess închise ochii ca să mai păstreze puţin această imagine; cu toate treburile pe care le mai avea, tot trebuia să se ocupe puţin şi de florile astea. Maică-sa se plîngea că tufele erau prea năpădite de buruieni, dar lui Tess îi plăceau mai degrabă aşa, întinse, crescute sălbatic, la întîmplare.

Dar, straturile de flori nu le putea ignora. Din toate

treburile pe care Tess era nevoită să le facă, cea mai plăcută era grădinăritul, mai ales la straturile de flori, care aduceau o splendoare desăvîrşită. Îi plăcea să le planifice, să le planteze şi să urmărească felul cum răsar. Şi apoi, cel mai frumos lucru era îmbobocirea lor, într-o varietate de culori şi nuanţe. Era, într-un fel, liniştitor să lucreze pămîntul, să-l sape şi să-l grebleze ca să îngroape bulbi sau seminţe; avea o satisfacţie deosebită să smulgă buruienile care îndrăzneau să-i năpădească florile. Şi după toată munca, avea mîndria că reuşise să săvîrşească ceva minunat cu propriile ei mîini, emoţia de a fi făcut ceva să crească, de a fi părtaşă la procesul creaţiei şi al vieţii.

Tess muncea din greu sub soarele strălucitor, de-abia observînd trecerea timpului. Acorda puţină atenţie zgomotelor care veneau dinspre stradă – vreo căruţă, cineva care trecea, tropăitul vreunui cal. Totuşi, zgomotul porţii îi întrerupse gîndurile şi se uită peste umăr, curioasă să vadă cine o strigă. Lăsă sapa şi se uită la bărbatul din curtea ei. Ce Dumnezeu o fi căutînd aici Benton Conway?

Îşi scutură repede praful şi pămîntul de pe rochie. Roşi puţin pentru că fusese găsită în capotul ăla mizerabil, mai ales de cineva ca Benton Conway. Cu toate astea, îşi ridică bărbia cu toată aroganţa pe care şi-o putu aduna.

– Domnule Conway?

– Bună, Tess.

Tess îşi arcui sprîncenele. Faptul că fusese odată prietenă bună cu Linette Sanders, acum a doua soţie a lui Conway, nu justifica apelativul lui pe numele mic. Şi de vreme ce ea îl salutase „domnule Conway", i se părea insultător faptul că el îi folosea numele de botez ca şi cînd ar fi fost o rudă. Oricum, nu zise nimic, nu voia să discute cu acest om de nimic decît atunci cînd trebuia într-adevăr s-o facă.

Conway îşi înclină pălăria.

– Linette îţi transmite salutări.

– Eu nu mă mai văd cu Linette, replică Tess. Sînt sigură că eşti la curent despre cum s-au schimbat lucrurile.

– Fără îndoială că sînt.

Zîmbi batjocoritor; îşi plimbă ochii spălăciţi pe corpul ei.

– Cred că-i foarte greu şi plictisitor să fii văduvă.

Tess îşi dădu deodată seama că rochia pe care o purta în grădină data încă din vîrsta adolescenţei, înainte să se mărite cu Shelby şi acum îi era cam prea strîmtă. Felul în care se uita Conway la ea o făcu să-şi încrucişeze braţele pe piept.

– De ce eşti aici, domnule Conway? întrebă ea fără menajamente.

– Ca să-ţi fac o ofertă, doamnă.

– O ce? întrebă Tess fără a-şi putea imagina despre ce vorbeşte acest bărbat.

– O ofertă.

Arătă către clădirea mare din faţa lor.

– Vreau să-ţi cumpăr casa.

Tess era prea şocată ca să poată vorbi.

– Văd că te-am luat prin surprindere. Dar în mod sigur trebuie să-ţi fi dat seama că mai devreme sau mai tîrziu cineva va fi fericit să-ţi ia acest loc. Este frumos, dar îngrozitor de mare doar pentru două femei şi o fetiţă. Îmi imaginez că este şi foarte greu de îngrijit. Casa asta are nevoie de cîţiva servitori buni.

Îi privea semnificativ rochia ponosită şi bătăturile cauzate de munca pămîntului.

Pînă la urmă Tess îşi reveni şi îi spuse crispată:

– Vreau să vă asigur că nu am absolut nici o intenţie să vînd casa în care am crescut, casa pe care tata a construit-o pentru mama. Va fi a fiicei mele cînd eu am să mor. Nici nu mă gîndesc s-o vînd. Mă tem că ţi-ai

pierdut timpul degeaba.

Chiar dacă îl dezamăgise, asta nu se vedea pe chipul lui. Îi zise prietenos:

– Nu te grăbi prea tare, doamnă. E ceva la care trebuie să te gîndeşti. Ştiu că eşti o femeie rezonabilă, nu ca îndărătnicii ăştia din oraş. La urma urmei, aşa ai vîndut şi plantaţia lui Farquarhar Jones.

– Mama şi cu mine ne-am uşurat de o povară, dar asta a fost o situaţie cu totul diferită. N-o puteam folosi; era pur şi simplu o povară pentru noi, cu taxele şi tot restul. Dar ăsta este căminul nostru. Nu l-aş vinde niciodată.

– Niciodată să nu spui „niciodată". Uneori trebuie să te abţii să spui cuvinte ca ăsta, zise Benton amical, dar cu o licărire în privire care îi dădu fiori lui Tess.

Tess îl urmări, tremurînd de nervi.

– De ce-ai vrea dumneata casa asta aşa de mult? Sînt o mulţime de case frumoase în jur, inclusiv a dumitale, de exemplu.

– A, dar a dumitale este cea mai frumoasă. Pe asta o vreau.

– Ai destui bani să construieşti una şi mai mare ca asta.

– Dar eu nu vreau să construiesc altă casă. O vreau pe asta.

Făcu doi paşi spre ea, pînă ajunse chiar alături. Tess vru să se dea în spate, dar îi era teamă ca nu cumva Conway să interpreteze că-i e frică, aşa că rămase pe loc. Vocea lui era scăzută şi, într-un fel, intimă. Continuă:

– Ştii, nu trebuie neapărat să părăseşti casa. Nici tu nici ceilalţi ai tăi. Pot s-o cumpăr, dar voi puteţi continua să locuiţi aici.

Tess se uită la el, zăpăcită de cuvintele lui şi de felul conspirativ în care le spusese.

– Nu înţeleg, zise ea.

– Haide, haide, Tess, eşti o femeie inteligentă. Cred că poţi înţelege cît de fericit ar fi un bărbat să aibă chiriaşă o femeie drăguţă ca tine. Mai ales că ar trece atît de des să ia chiria.

Vocea i se auzea abia ca o şoaptă şi avea licăriri fierbinţi în ochi. Acum îi era clar lui Tess unde voia să ajungă şi se aprinse imediat de furie şi indignare.

– Ieşi afară din curtea mea! şuieră printre dinţi, arzînd de nervi. Cum îndrăzneşti să vii aici cu astfel de propuneri indecente? Chiar crezi că aş putea să fiu... să fiu amanta ta?!

Se vedea clar în vocea ei sila pe care i-o producea numai acest gînd.

Conway îşi pierdu răbdarea; deveni furios.

– Sînt destule doamne în Pine Creek pe care nu le-ar deranja deloc o astfel de propunere din partea mea. Multe dintre ele ar fi încîntate să li se ofere bani şi o casă frumoasă.

– Atunci fă-le lor oferta asta, i-o întoarse Tess. Eu te asigur, nu sînt interesată. Nici o altă doamnă n-ar fi. Oferta dumitale dezgustătoare este o insultă nu numai la adresa mea, dar şi la adresa soţiei dumitale!

Ochii lui pali licăriră din nou.

– O insultă? De ce, draga mea? Dimpotrivă.

Ochii îi coborîră din nou, şi mai indecent, pe trupul ei.

– Eşti singura femeie pe care o ştiu, de ce să n-o spunem, ale cărei calităţi fizice pot fi comparabile cu cele ale soţiei mele. Posedînd două femei, cele mai frumoase din oraş – una ca soţie, cealaltă ca amantă – ar fi ca şi cum aş avea o pereche elegantă, minunată. O sursă de mîndrie. Şi ar fi chiar şi mai... emoţionant ştiind că draga mea, micuţa Linette, îţi este apropiată. Ştii, aţi fi aproape ca două surori „de pat".

Zîmbi într-un fel care aproape o îmbolnăvi pe Tess.

Îl plesni instinctiv peste faţă.

– Tacă-ţi gura asta împuţită! Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa!

– Că dacă nu? Crezi că eşti aşa de specială, prea diferită de orice altă tîrfă? Îţi spun eu; nu eşti. Nu e de aur ce ai sub fustă doar pentru că te cheamă Caldwell. O, scuză-mă, Tyrrell. Cei din familia Tyrrell nu sînt cu nimic mai buni decît alţii; doar fac mai mult pe sfinţii. Dar, de fapt, ce-ţi vorbesc eu despre dragul tău soţ, că el e...

– Taci! Ieşi afară! Să nu-ţi mai văd faţa niciodată! zise ea tremurînd de mînie. Dacă te mai arăţi vreodată pe-aici cu sugestiile tale murdare, am să-i spun lui Gideon Tyrrell. Cel puţin bărbaţii Tyrrell ştiu să se lupte. N-au stat în siguranţă, acasă, cît a fost război.

Cuvintele erau în aşa fel calculate ca să-l atingă; Conway nu mersese la luptă pentru nici una din părţi.

– Bărbaţii Tyrrell, repetă Conway batjocoritor, dar Tess simţi o oarecare teamă în ochii lui. Aş spune că spiritul lor de luptători n-a făcut prea mult ca să le protejeze femeile în ultimul timp. Bineînţeles că n-a fost nici o problemă să mă însor cu Linette, în ciuda lui Hunter Tyrrell. Bine, asmute-l pe ţărănoiul ăla de Gideon Tyrrell; n-am nici o obiecţie să-l văd în închisoare.

– Nu ştiu cum a putut Linette să te ia de bărbat. Mi se face silă cînd mă gîndesc că a făcut-o. Merita totuşi ceva mai bun decît un soţ care-şi caută amante practic în faţa ei.

Un zîmbet acru se lărgi pe faţa lui Conway.

– Crede-mă pe mine, i s-a părut probabil că o binecuvîntare. Lui Linette nu-i pasă de nimeni. E la fel de rece ca un sloi de gheaţă.

– Orice femeie ar fi rece faţă de tine! Nu eşti bărbat; eşti diavol.

Era aşa de exasperată, că i se umplură ochii cu lacrimi. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca acest nenorocit să creadă că are puterea s-o facă să plîngă.

– N-aş fi aşa de sigur în locul tău.

Vocea lui Conway era la fel de rece ca privirea.

– Nu mai stai demult pe roze, continuă el. Eu sînt bogat şi prietenii mei la fel. O să ai nevoie de mine într-o zi.

– Nu ţi-aş cere niciodată vreo favoare. Nici de-ar fi să mor de foame. Eşti mai nenorocit decît orice yankeu sau coate-goale care a venit aici să jefuiască ţara asta. Ţi-ai trădat propriul popor; ai înşelat şi ai furat de la vecinii tăi şi de la oamenii care-ţi erau prieteni, ca săracul Robert Bowlin. Nici nu-mi pot imagina o lepădătură mai mare ca tine.

Conway zîmbi dispreţuitor.

– Ştii, doamnă Tyrrell, m-am gîndit. O proprietate ca asta trebuie să aibă un impozit destul de frumuşel. Nu-i aşa?

Tess îl privi, speriată de schimbarea bruscă a subiectului. Ce voia oare să spună?

– E ruşinos cît de mult au crescut taxele pentru proprietăţi în ultima vreme, continuă el, cu acelaşi surîs. Parcă am auzit nişte cazuri unde au fost dublate, chiar triplate anul ăsta. Ştiu, pentru că am cîţiva prieteni foarte buni la biroul de evaluare a impozitelor. Presupun că ar fi greu pentru tine să plăteşti dacă ţi-ar mări aşa de mult impozitele.

O trecură fiorii.

– Mă ameninţi că-mi măreşti impozitele pentru că nu vreau să-ţi vînd căminul meu? Pentru că nu vreau să-ţi fiu amantă?

– Ei, doamnă, nu pot să te ameninţ. Ştim amîndoi că nu-mi stă în putere să-ţi măresc impozitele. Spun doar că aşa ceva se poate întîmpla, avînd în vedere situaţia impozitelor la ora actuală.

Tess refuza să-şi arate teama care o cuprinsese la auzul cuvintelor lui. Se uită la el fără nici o urmă de cedare; vocea-i era clară şi plină de mînie.

– Orice s-ar întîmpla, nu vînd. Sper c-am fost destul de clară. N-am să-ţi vînd casa asta niciodată. Acum, vreau să ieşi din curtea mea şi să nu mai calci pe-aici niciodată. Ai înţeles? Ieşi afară!

Cu o curiozitate exagerată care arăta mai mult a insultă decît a respect, Conway îşi înclină pălăria şi părăsi curtea.

Tess se uită după el. Doar după ce nu-l mai văzu se lăsă pe vine, slăbită, tremurînd toată după această scenă urîtă. O cuprinse frica şi disperarea. Benton Conway devenise un om puternic în ultimii cîţiva ani şi avea prieteni buni şi în guvernul local, şi în cel statal. Dacă i-ar face să-i mărească impozitele? Chiar să le dubleze sau să le tripleze? N-ar putea niciodată să plătească atîţia bani! De-abia putuse plăti pînă acum.

Oare ce-ar face? Părea absurd să creadă că ar fi făcut atîta tapaj doar ca să ia casa asta. Pe de altă parte, se părea că-i plăcea să-şi folosească această putere nou-descoperită. Îi plăcea să-i rănească pe oameni, luîndu-le banii, afacerile, pămînturile.

Deodată panica o părăsi. Nu avea nici un motiv să se îngrijoreze încă. Deocamdată Conway nu putea face nimic, doar insinuări. După cum n-avea nici puterea să-i mărească impozitele.

– Tess? o strigă mama ei din uşă, întrerupînd-o din neliniştile ei. A, aici erai, dragă.

– Bună, mamă, se întoarse Tess să o întîmpine, forţîndu-se să zîmbească pentru a-şi ascunde grija.

George Caldwell îşi protejase întotdeauna soţia de neplăcerile vieţii şi, cînd a murit, Tess a trebuit să-l înlocuiască în această privinţă. Amanda Caldwell, o femeie micuţă, vioaie, cu aceeaşi culoare ca de porţelan, ca şi Tess, părea cumva prea fragilă ca să poată înfrunta greutăţile pe care le duceau ceilalţi.

– De ce te-ai trezit şi-ai ieşit aşa devreme? întrebă doamna Caldwell, păşind către Tess. Draga mea copilă,

ce faci aici fără pălărie pe cap? O să te umpli de pistrui.

– N-am stat în soare, mamă. De-asta am şi început aşa de dimineaţă.

De data asta Tess nu se mai enervă. Uneori preocuparea mamei ei, cu griji absurde, o distra. Acum îi era greu să-i dea prea mare atenţie, mai ales că efectele discuţiei cu Benton Conway încă mai persistau. Oricum, Tess ştia că ar fi nedrept să se poarte altfel. Mama ei era mai bătrînă şi accepta cu greu felul în care evoluase lumea.

– Mamă! se auzi Ginny.

Uşa din faţă se deschise şi Ginny ieşi alergînd.

– Te-am căutat peste tot prin casă! zise ea.

Sări cele două trepte din faţa uşii dintr-o singură mişcare şi ţopăi prin iarbă către ele. Avea părul prins în codiţe şi purta cămaşa de noapte, încă. N-avea nimic în picioare.

– Ginny, o dojeni aspru doamna Caldwell. Nu eşti decentă! N-ar fi trebuit să ieşi aşa afară. Poate să te vadă cineva.

– O, mamă, e doar un copil, zîmbi Tess, privindu-şi fiica.

Întinse mîinile către Ginny şi o îmbrăţişă.

– Bună, scumpo. Ai dormit bine?

– Da, şi mor de foame, îi zîmbi Ginny şi se dădu jos din braţele ei. Binnie pregăteşte clătite. Miroseau pînă sus.

– Atunci hai să mergem înăuntru şi să le mîncăm, rîse Tess. Haide, mamă.

Porniră toate trei către casă.

– Tess, ce căuta afurisitul ăla de Benton Conway aici? întrebă doamna Caldwell. Nu-mi venea să cred cînd m-am uitat pe fereastră şi v-am văzut vorbind. M-am gîndit că dacă George ar fi fost în viaţă, l-ar fi dat imediat afară. Ştii, George n-a putut niciodată să-l sufere, chiar şi înainte de război, cînd făceau afaceri împreună.

Tatăl tău cunoştea atît de bine oamenii, nu-mi amintesc să se fi înşelat vreodată.

Tess ştia că tatăl ei greşise doar o dată în privinţa oamenilor şi a afacerilor, atunci cînd investise toţi banii în bonurile Confederaţiei. Dar cînd Tess aminti acest moment faţă de mama ei, doamna Caldwell a izbucnit în lacrimi, spunîndu-i că este o fiică inumană şi nerecunoscătoare fiindcă se întorcea împotriva tatălui ei. În felul de a gîndi al Amandei Caldwell, soţul ei fusese „rezumatul" tuturor calităţilor frumoase masculine, iar prăbuşirea i-a fost atît de sigură pentru că fusese atît de loial, de cinstit şi devotat credinţei lui. Tess, deşi îşi iubise tatăl, îl vedea totuşi într-o lumină puţin mai critică, dar era atentă să nu exprime aceasta faţă de mama ei.

Tess nu spuse nimic, aşa că maică-sa o întrebă:

– Ce s-a întîmplat, dragă? S-a întîmplat ceva?

– Bineînţeles că nu, mamă. Nu fi prostuţă. Domnul Conway doar m-a întrebat dacă ştiu de unde a cumpărat tata... candelabrul ăla de la intrare, improviză Tess.

Nu-i putea relata mamei ei nici măcar un cuvînt din ce spusese Conway. Pentru că s-ar fi îmbolnăvit. Îşi pierduse deja atît de multe lucruri care îi erau dragi şi Tess ştia că era de multe ori supărată, gîndindu-se la soţul ei şi la petrecerile pe care le dădeau aici, la rochiile minunate pe care le purta Tess; acum toate acestea erau pierdute. Să-şi piardă casa, această casă mare pe care iubitul său soţ o construise pentru ea, ar fi însemnat şi sfîrşitul ei. Tess n-ar fi îndrăznit s-o îngrijoreze în mod inutil.

– Candelabrul? Ce ciudat! De ce-ar vrea Benton Conway să ştie despre candelabrul nostru?

– Nu ştiu, replică Tess. Poate vrea să-şi cumpere unul la fel.

– Păi, cred că ăsta este cel mai frumos din oraş, poate chiar din ţară. Nu cred că mai există aşa ceva nici

chiar în Little Rock.

Ochii îi străluciră şi un zîmbet îi lumină chipul.

– Îmi aduc aminte cînd am mers cu tatăl tău la New Orleans să-l cumpărăm. A fost cea mai lungă călătorie. Ţi-am povestit vreodată despre ea?

Adevărul era că doamna Caldwell spusese povestea asta de multe ori, mai ales după război. Dar era o plăcere deosebită pentru mama ei şi ar fi îndepărtat-o de subiectul cu Benton Conway, aşa că Tess zîmbi încurajator şi zise:

– Mai spune-mi o dată, mamă.

– Bine. Îmi aduc aminte că am cumpărat cel mai frumos satin acolo şi nişte papuci de casă superbi, cu trandafiraşi în vîrfuri. Doar era o excursie importantă! Să-ţi povestesc...

Maggie păşi către fereastră şi se uită din nou pe drum. Ty şi Will întîrziaseră mult. Micul dejun era aproape gata, iar Reid deja îşi terminase treburile şi intrase în casă.

Cîteva minute mai tîrziu, se auzi căruţa lui Ty. Se dădu jos şi porni către uşă. Dar avea nasul însîngerat şi un ochi învineţit. Will, în spatele lui, plîngea.

Maggie se înspăimîntă.

– Ty, ce s-a întîmplat? ţipă ea.

Se îndreptă către el şi îi luă capul în mîini ca să-i examineze faţa. Ty se dădu înapoi şi-şi încleştă dinţii, refuzînd să spună ceva. Reid înmuie calm o cîrpă.

– Aici, zise el ferm. Stai jos şi dă capul pe spate.

Îi tamponă nasul.

– Ce s-a întîmplat, Will? întrebă Reid, surprinzînd-o pe Maggie; de obicei, nici măcar nu încercau să obţină

vreo informaţie de la Will cînd era supărat.

Dar Will, privind trist, spuse cu voce tare:

– Billy Sattler i-a spus lui Ty că are un tată nătărău.

– Şi Ty l-a lovit?

Will dădu din cap.

– O, Ty... suspină Maggie.

Un incident asemănător se mai întîmplase o dată înainte, cînd Will acceptase pentru prima oară să meargă în oraş cu Ty. Ty se întorsese acasă furios şi rănit sufleteşte, dar cel puţin nu se încăierase în vreo bătaie.

– E de neînţeles, comentă Reid. Îmi imaginez cum ar fi fost dacă cineva mi-ar fi insultat familia. Cu siguranţă că aş fi folosit vorbele în locul pumnilor. Presupun că poţi să-l întreci în deşteptăciune pe acest Sattler, Ty.

Ty încercă să facă o grimasă, dar renunţă din cauza durerii.

– Sigur că aş putea. El este un nătărău.

– Dac-aş fi în locul tău, m-aş gîndi să spun asta data viitoare cînd se mai întîmplă. Aşa ai putea s-o termini mai repede, fără să te umpli de sînge.

Ty se uită la faţa calmă a lui Reid şi zîmbi uşor.

– Poate c-aşa am să fac.

Încet, Maggie se îndreptă către Will, îl luă de braţ şi ieşi cu el afară să-l calmeze, lăsîndu-i pe Reid şi pe Ty cu discuţia lor despre onoare şi forţă.

Seara, în timp ce Reid stătea pe veranda din spate, privind întunericul de catifea ce cuprinsese ferma, Maggie ieşi afară şi rămase o clipă în spatele lui. Vîntul îi dădea o senzaţie de răcoare, după cît muncise toată ziua. Băieţii se jucau în faţa casei.

– Ai fost grozav de bun cu Ty în dimineaţa asta,

spuse ea, punîndu-şi o mînă pe umărul lui Reid şi aşezîndu-se lîngă el.

Reid îşi întoarse capul şi o privi. Ridică o mînă, acoperind-o pe a ei pentru o clipă.

– Mă bucur că spui asta. Mi-era teamă că ai putea să te superi pe mine că mă amestec în problemele tale. Eu n-am vrut să-ţi estompez autoritatea.

Maggie nu voise neapărat să-l atingă pe Reid; fusese pur şi simplu un gest ca să-l facă atent. Dar cînd simţi căldura mîinii lui, realiză ce făcuse şi un fior îi străbătu tot corpul. Îşi retrase mîna brusc.

– O, nu, nu m-am supărat. Nu-mi făceam griji pentru autoritatea mea. Sincer. Am fost chiar mulţumită. Este... greu uneori pentru o femeie să crească singură un fiu. Sînt unele lucruri pe care un tată i le poate explica cu mult mai bine. Dar, desigur, Will...

Maggie avu impresia că a văzut o umbră de regret pe chipul lui Reid cînd îşi retrăsese mîna. Acest gînd o făcu puţin nervoasă şi... excitată. Ca să ascundă această senzaţie, se întoarse uşor, împreunîndu-şi mîinile pe genunchi. Privi spre curte la orizontul uşor roşiatic. Soarele apusese complet.

– Îţi sînt recunoscătoare, continuă ea. Ai făcut o treabă cu mult mai bună decît aş fi făcut-o eu, vorbind cu Ty. I-aş fi ţinut un discurs despre cît de mult rău aduc disputele şi tot timpul aş fi fost atît de furioasă, încît aş fi putut fi în stare să ies afară şi să-l plesnesc chiar eu pe Billy Sattler pentru că l-a făcut pe Will nefericit.

Reid îi studie profilul în lumina slabă, gîndindu-se cît de drăguţă era şi ştiind că n-ar fi trebuit să se gîndească la aşa ceva. Totuşi, era greu să nu se gîndească, aşa cum era greu să nu-şi imagineze cît de uşoară ar fi în braţele lui, cît de dulce.

Încercă să se gîndească la altceva.

– E şi mai greu, îmi imaginez, atunci cînd eşti din

familie. Un... străin poate privi situaţia cu mai multă obiectivitate.

– Asta-i adevărat, recunosc. Întotdeauna m-am îngrijorat de ce-ar crede lumea dacă băiatul meu ar începe să se bată. Cred că n-ar trebui să conteze, dar contează, zise Maggie şi zîmbi. Mi se pare extraordinar că ai ştiut aşa de bine ce să-i spui.

– A, cred că-l înţeleg. Ty nu este prea diferit de cum eram eu cînd eram copil. Este incisiv; vrea să facă tot ce e bine şi să fie bărbat. Cîteodată este greu să găseşti calea cea bună. Chiar şi cînd ai treizeci şi cinci de ani, zîmbi el. Din nefericire, cînd îmbătrînim cred că nu ne mai gîndim atît de mult la ce e bine sau rău cînd luăm decizii.

– Atunci ce iei în considerare?

– Iuţeala, poate. Ceea ce este mai simplu.

– Sînt sigură că asta nu-i tot, se întoarse Maggie şi-l privi. Cînd ai rămas aici, mă îndoiesc că a fost cel mai simplu lucru pentru tine. Ai muncit din greu; n-a fost chiar aşa de uşor.

– Chiar se vede? zîmbi el.

– Încetează cu gluma. Ce spun eu e adevărat.

– E mai uşor să dormi într-un pat decît să colinzi toată ţara, neştiind niciodată unde o să mănînci mîine.

– Nu de asta ai rămas. Ai rămas pentru că nu puteai să laşi o femeie bolnavă care mai avea şi o casă de îngrijit. Asta înseamnă moralitate, nu iuţeală.

Reid încercă să schimbe subiectul.

– Cred că găseşti în mine mai multă moralitate decît există. Te vezi pe tine, reflectată în ceilalţi oameni.

– De ce spui asta? De ce te desconsideri, pretinzînd că nu eşti bărbatul bun care eşti?

– Spun doar că nu sînt un model pentru nimeni. Nu încerca să crezi asta; vei fi dezamăgită.

– Fără îndoială că-l înţelegi pe Ty. Şi Ty îşi ţine în el durerile. Cred că şi tu faci la fel.

Reid zîmbi scurt către Maggie, dar se întoarse la ultimul ei comentariu.

– Ty tremura, zise el schimbînd discuţia. L-a înfuriat ceea ce a spus Sattler. N-a vrut ca Will să fie rănit. Dar asta n-a fost tot.

Făcu o pauză şi se uită la ea. Apoi continuă:

– Cred că înţelegi cum s-a simţit. Oricît de mult şi-ar iubi Ty tatăl, totuşi, se simte puţin ruşinat din cauza lui, mai ales atunci cînd Will spune sau face ceva prostesc.

Maggie dădu din cap tristă.

– Înţeleg. Şi eu mă simţeam la fel. Oricît de mult m-am forţat, oricît l-aş iubi pe Will, sînt momente cînd comportarea lui este total deplasată pentru un bărbat de vîrsta lui şi mă simt umilită. Îmi aduc aminte că o dată chiar l-am plesnit în public; îi căzuse o bomboană pe jos şi începuse să plîngă după ea. M-am simţit atît de prost. Apoi, ştii, mi-a fost ruşine de mine însămi că am putut face asta. Nu se putuse abţine, săracul.

– Nu, n-a putut. Dar nici tu, nici Ty nu vă puteţi abţine să vă simţiţi jenaţi. Aceeaşi ruşine a simţit-o şi Ty din cauza tatălui lui şi apoi s-a simţit la fel de vinovat, ceea ce l-a făcut şi mai furios. A vrut să-l plesnească pe băiatul ăla poate şi din cauza propriei lui vinovăţii, ca şi pentru insultă. Am încercat doar să-l fac să vadă că nu fusese un om rău pentru să simţise aşa, că fusese ceva normal.

Maggie ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să-i vorbesc mai demult despre asta. Nu m-am gîndit – cred că am fost prea ocupată, încercînd să ascund că şi eu simţeam la fel uneori, încît nici nu m-am gîndit la ceea ce simţea Ty.

– Nu poţi să le faci pe toate.

– Ştiu. De-aia mă bucur atît de mult pentru ajutorul tău.

Maggie simţi nevoia să-i ceară să rămînă la fermă pentru totdeauna. Viaţa era mai bună cu el aici, mai

uşoară. Începea chiar să depindă de el. Dar simţi că faptul că cineva începe să depindă de el l-ar face pe Reid Prescott să se îndepărteze. S-ar gîndi că ea încearcă să-l lege de mîini şi de picioare şi, cu siguranţă, era un bărbat care n-ar fi acceptat aşa ceva. Aşa că nu mai zise nimic. Dar îşi puse o dorinţă, aşa cum făcea cînd era copilă şi găsea cîte o stea: „Te rog, o, te rog, fă-l să rămînă".

8

– Ştiţi, băieţi, zise Maggie într-o seară la cină, sîmbăta viitoare soseşte trupa *Lyceum.*

Ty se înseninâ.

– Adevărat? zise el.

– Ce este asta? ciuli Will urechile. Vreau şi eu să merg.

Maggie şi Reid chicotiră pe înfundate.

– Sînt de acord cu Will, accentuă Reid. Ce este acest *Lyceum?*

– E drăguţ, le spuse Ty. Nu ţi-i aduci aminte de anul trecut, Will? Au cîntat la pian.

– Adevărat? privi Will şi mai interesat. Putem merge, ma... Maggie?

– Sigur, zise ea şi se întoarse către Reid să-i explice. *Ladies Guild* s-a format acum un an în încercarea de a încuraja ceea ce ei numesc eforturi culturale. Unul din proiectele lor este construirea unei biblioteci imense în Pine Creek. Au alcătuit *Lyceum* pentru a aduna bani în acest scop. Este o seară de spectacol. Unele femei cîntă la pian, altele citesc ceva dramatic. Lucruri din astea.

– A, o seară culturală.

Maggie dădu din cap.

– Da, chiar aici, în Pine Creek, Arkansas.

Will se întoarse către Reid şi-i spuse:

– O să vii cu noi?

– Păi, nu ştiu. Nu m-am gîndit, zise el uitîndu-se la

Maggie.

– O să-ţi placă, îi spuse ea. Şi ne-ar plăcea să vii cu noi.

– Atunci poate-am să vin.

A avut o licărire în privire cînd s-a uitat la ea şi Maggie îi zîmbi. I se părea foarte drăguţ cînd arăta aşa de tînăr şi de plin de viaţă.

– Dar va trebui să te găteşti, interveni Ty, strîmbînd din nas.

– Oribil, zise şi Reid.

Ty se uită urît la mama lui şi spuse:

– Mama mă pune să mă îmbrac cu o vestă şi să-mi închei nasturii cămăşii pînă la gît.

– Ty! protestă Maggie, chicotind. Nu-i chiar aşa de rău.

Ty îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum ar fi zis: „Ce ştiu mamele despre lucrurile astea..."

– Mi se pare mai mult decît aş putea suporta, îl asigură Reid, cu solemnitate. Din nefericire, eu n-am un costum de mers la astfel de întîlniri.

– Poţi să îmbraci nişte pantalonii de-ai mei, se oferi Will. Nu-i aşa, mamă?

– Păi... da.... are Will un costum dinainte de război care este aproape nou.

Will era mai gras acum decît fusese în tinereţe şi nu mai putea îmbrăca haina aceea frumoasă pe care o îmbrăcase în ziua nunţii lor, cu doisprezece ani în urmă. Dar pentru că însemna atît de mult pentru ea, Maggie n-avusese niciodată inima să o taie pentru Ty. Probabil i-ar veni destul de bine lui Reid Prescott dacă ar îndrepta tivurile de la mîneci şi de la pantaloni.

– Aş putea să-l aranjez puţin, adăugă ea.

Reid ezită:

– Dacă eşti sigură că nu te superi să îmbrac ceva de-al lui Will...

– Sigur că nu mă supăr.

Avea un sentiment ciudat să ştie că Reid va îmbrăca costumul de mire al lui Will, dar nu i se părea un motiv suficient ca să nu i-l dea. Era prea practică ca să păstreze ceva ca pe o amintire cînd putea fi folosit.

– O să-l dau mîine jos din pod, continuă ea.

– Bine. Mulţumesc.

– În ordine. Atunci s-a aranjat.

În dimineaţa următoare Maggie urcă în pod. Era întuneric şi mult praf, dar cel puţin nu era foarte cald, cum avea să fie mai tîrziu. Se opri puţin să-şi scuture hainele de praf, apoi se îndreptă către un cufăr mare şi-l deschise. Simţi un miros puternic de cedru. Deasupra erau florile presate de la buchetul ei de mireasă şi dedesubt haina lui Will. Puse uşor florile într-o parte şi scoase costumul. Era încă în stare bună. Will nu-l îmbrăcase de multe ori înainte de război. Vru să pună florile la loc, dar se opri; văzuse dedesubt rochia ei. Era rochia ei de mireasă, cu cutele frumos aranjate, iar alături era voalul ei. Îşi plimbă mîna peste satin şi peste dantelă şi pentru o clipă se pierdu în trecut, amintindu-şi ziua în care se măritase cu Will – cum îi tresălta inima, felul cum arăta biserica atunci cînd a mers spre altar, toţi prietenii ei şi familia rotindu-se s-o vadă...

Îşi reveni şi-i dădură lacrimile. Despături rochia şi se uită la ea, apoi privi la cea de dedesubt. Aceasta era dintr-o mătase roz, împodobită cu un guler de dantelă îngălbenit de vreme. O îmbrăcase de multe ori în anul în care o curta Will. Era rochia preferată a lui Will şi Maggie ştia că arăta foarte bine în ea. O ridică, zîmbind, îşi aminti petrecerile, dansurile, zilele cînd mergeau la biserică, toate momentele magice din acel an fericit, fără griji.

Era cu patru ani înaine de începerea războiului şi avea doar şaisprezece ani. Atunci nu visase niciodată că i s-ar putea întîmpla ceva rău, că lumea ei ar putea fi altfel.

Puse deoparte rochia; se gîndi apoi la schimbările spectaculoase care avuseseră loc – alegerea preşedintelui republican, separarea statului Arkansas împreună cu celelalte din Sud. Ca o epavă plutitoare fusese şi ea purtată de valurile evenimentelor, viaţa ei lovindu-se de bolovanii politici.

Se uită la rochie. Poate că ar reuşi să modifice rochia şi să-şi facă o toaletă de gală în stilul modern. Avea jos şi cîteva bucăţi de material roz şi alb din care ar putea să-şi facă un guler, poate chiar să le combine pe mîneci ca să urmeze noua modă.

Maggie zîmbi. Ar putea face o rochie minunată, aproape nouă. Dacă ar lucra repede, ar putea chiar s-o îmbrace la spectacolul lui *Lyceum.* Rozul i-ar veni bine, dîndu-i culoare în obraji; avea nevoie acum mai mult ca în tinereţe, cînd era tot timpul îmbujorată. Puse rochia de mireasă înapoi în cufăr, apoi florile presate şi închise capacul. Apoi, luîndu-şi „captura", coborî scările.

Cînd cina se sfîrşi în seara aia, Maggie îi spuse lui Reid:

– Am dat jos din pod costumul lui Will. Dacă vrei să-l încerci aş putea să-l aranjez în seara asta.

– Bine.

Will şi Ty îşi aranjară farfuriile pe raftul de lîngă lighean, închizînd cu zgomot uşa din spate, fără nici un chef şi învîrtindu-se de colo pînă colo.

Maggie îi aduse lui Reid costumul, spunîndu-i:

– Poţi să te schimbi în salon.

Apoi urcă în camera ei să-şi ia coşuleţul cu cele necesare cusutului.

Cînd se întoarse, ezită puţin în faţa uşii. Avusese oare Reid destul timp să se schimbe?

Maggie se gîndi cum îşi scosese el hainele de lucru în camera aia şi roşi. Cum putea să se gîndească la aşa ceva? Îşi făcu de lucru căutînd centimetrul în coş. După ce-l găsi se mai uită o dată la uşa închisă.

În acel moment uşa din faţa ei se deschise şi Maggie nu-şi putu reţine un ţipăt scurt de surpriză. Reid o privea şi el mirat. Apoi chicoti şi el cînd o văzu aşa de surprinsă.

Reid se întoarse în mijlocul camerei.

– Sînt al tău cu totul, spuse el, întinzîndu-şi mîinile; apoi, destul de curios – roşi.

Maggie fu şocată să vadă asta. Nu şi l-ar fi imaginat niciodată pe Reid Prescott ca pe un bărbat care se ruşinează uşor. Parcă nu roşise nici măcar în prima noapte cînd Maggie ieşise să-i ducă pătura şi-l găsise în pielea goală.

Îşi aduse aminte din nou acea imagine. Îşi aminti pielea lui, muşchii, părul negru, cîrlionţat. Era puternic, bine făcut, aproape perfect. Trunchiul lung, slab, se îngusta către şolduri, unde pielea era întinsă peste oasele pelviene.

Acum roşi şi Maggie la întorsătura pe care o luaseră gîndurile ei. Cel mai rău lucru în legătură cu noaptea aceea, ştia şi ea, fusese acela că nu-şi acoperise ochii cînd a dat de el gol-goluţ. Nu, ea stătuse holbîndu-se la el, incapabilă să se mişte. Fusese o comportare foarte indecentă pentru o doamnă. Maggie se gîndi că ar fi trebuit să fie aşa de îngrozită, încît în reacţia ei instinctivă ar fi putut să se întoarcă şi să o ia la fugă. Dar ea nu făcuse asta. Nu îndrăzni să se gîndească la motivul pentru care nu făcuse aşa.

Ştia de ce roşise ea, dar dintr-oaată se întrebă de ce roşise el acum. Apoi îşi aminti ce-i spusese: „Sînt al tău cu totul..." Fusese o replică inofensivă... pînă cînd gîndurile lui, ca şi ale ei luaseră o altă întorsătură.

Ce se întîmplă? se întrebă Maggie mirată. Era o nebunie din partea unor adulţi să se comporte aşa din cauza unui lucru atît de simplu şi firesc, doar fiindcă trebuia să-i măsoare o mînecă. Doar le măsurase şi pe ale tatălui şi fratelui ei, pe ale lui Ty şi Will; nu-şi amintea să se fi simţit vreodată aşa. Dar acum, cînd atingea mîinile lui Reid, întinzîndu-i mînecile, degetele îi tremurau.

Încheieturile mîinii lui Reid erau calde şi Maggie îşi dădu dintr-odată seama de cît de aproape stătea de el. Îi simţea respiraţia în păr, cum stătea aplecat, uitîndu-se la ce face ea. Nu se putea uita în ochii lui. Întoarse cu degetele tremurînde tivurile mînecilor şi le prinse în ace. Trebuia să facă şi cealaltă mînecă şi i se părea o veşnicie; îi atingea tot timpul pielea. Mîinile lui erau cu mult mai bătătorite decît ale ei.

A fost ca o uşurare cînd a terminat şi a putut să se îndepărteze puţin de el. Cînd spusese că va modifica costumul pentru Reid nu-şi imaginase intimitatea pe care o implica acest fapt.

Apoi realiză că răul cel mai mare de-abia acum venea.

– Acum... trebuie să măsor pantalonii, spuse ea, surprinsă de vocea ei înecată.

Cu perniţa de ace în mînă, îngenunche în faţa lui, incapabilă să ignore această postură. Nu putea evita nici faptul că trebuia să întindă materialul pe picioarele lui musculoase înainte să-i facă tivul şi să-l prindă în ace. Maggie se întrebă dacă Reid îi simţea tremurul degetelor.

Cînd termină de aranjat pantalonul, o încercă un impuls de a-i trece mîna peste picior, de sus pînă jos. Fu şocată. Nici o doamnă nu s-ar fi gîndit măcar la aşa

ceva! Nu-şi putea da seama de ce o făcuse; gîndul o strînjeni.

Era norocoasă, se gîndi ea disperată, că Reid Prescott nu putea citi gîndurile. Fără îndoială că ar fi fost uluit de imaginile ciudate care-i treceau ei prin cap. Sigur ar fi fost.

Maggie se ridică brusc în picioare, în aşa fel, încît să-i evite privirea.

– Uite. Am terminat.

– Mulţumesc, doamnă Whitcomb. E foarte drăguţ din partea dumitale.

– Cu plăcere.

Maggie se uită la el, doar pentru o clipă. Era ceva în ochii lui la care ea nu voia să se gîndească, ce nu voia să vadă. Se întoarse să-şi ia coşuleţul, apoi trecu pe lîngă el şi urcă scările spre camera ei.

Inima îi bătea în piept, aproape că nu mai putea respira. Puse jos coşul, apoi se rezemă de un picior al patului pînă cînd auzi uşa casei închizîndu-se. Cîteva minute mai tîrziu se deschise din nou şi auzi paşii lui Reid în hol. Maggie nici măcar nu realizase că în tot acest timp ea îşi ţinuse respiraţia. Simţea că-i tremură genunchii; se aşeză pe pat, uitîndu-se la mîinile încleştate. Nu putea gîndi nimic. Doar nu se întîmplase nimic...

De-abia după vreo jumătate de oră fu în stare să se ridice şi să se întoarcă în bucătărie, la treabă. Nu era în stare să se gîndească la altceva decît la Reid Prescott.

În noaptea cînd trebuiau să meargă la *Lyceum*, toată familia era îmbrăcată şi gata cu mult înaintea orei de plecare; stăteau în bucătărie, aşteptînd ca Reid să li se alăture.

După ceva vreme, Reid apăru în uşă. Arăta grozav. Will şi Ty, pe de altă parte, erau vădit nervoşi şi iritaţi pentru că fuseseră obligaţi să se gătească.

– Mm, sîntem chiar eleganţi în seara asta, comentă Reid în locul lor.

– Bineînţeles, aprobă Maggie. Este evenimentul social la sezonului.

Se ridică să plece şi dintr-odată fu mîndră de ea. Se gîndi că făcuse o treabă bună cu rochia. Fusta era creaţă la spate şi strînsă pe bust, iar culoarea roz îi dădea un aer proaspăt. Cînd s-a privit în oglindă, la ea în cameră, i s-a părut drăguţă, dar acum se întreba cum o găsea Reid.

Acesta se întoarse către ea, spunînd:

– Doamnă Whitcomb, arăţi minunat.

Atunci dubiile ei se spulberară şi nu se putu abţine să nu chicotească.

– Mulţumesc, amabile domn. Şi tu arăţi la fel de bine.

– Mă tem că asta ţi se datorează.

Bineînţeles că nu era meritul ei. Singurul lucru pe care-l putea accepta era faptul că modificase bine costumul, fără să-i strice croiala.

– Să mergem, zise Will nervos. Să mergem!

Reid îi oferi cu curtoazie braţul lui Maggie, apoi ezită, uitîndu-se la Will; îşi aminti că soţul ei avea dreptul s-o „escorteze", nu el.

Oricum, Will deja ajunsese la uşă, în spatele lui Ty, fără să se uite măcar o secundă la Maggie. Cu o mică ezitare Maggie îl luă de braţ pe Reid şi îi urmară pe cei doi.

Se îndreptară către şcoală, spre centrul oraşului. Ty şi Will mergeau în frunte, uitîndu-se din cînd în cînd în urmă, alteori aplecîndu-se să adune pietricele sau să se uite la cîte ceva. Se lăsase seara şi mirosea a primăvară.

Ajunseră repede la şcoală, o clădire mare, solidă, cu un turn cu clopot şi două uşi în faţă, una pentru băieţi şi una pentru fete. Fuseseră scoase băncile, lăsînd loc pentru spectacol.

Maggie sugeră să se aşeze în spate. Nu era sigură că spectacolul o să-l intereseze toată seara pe Will şi voia să poată fi în stare să iasă fără să atragă prea mult atenţia asupra lui. În orice caz, acum era fericit să-i poată privi pe oamenii care intrau.

Reid, de asemenea, îi studia cu interes; nu văzuse încă vreunul din proprietarii din Pine Creek. Stătea de cealaltă parte a lui Ty şi trebuia să se aplece tot timpul peste el ca s-o întrebe pe Maggie cîte ceva. După cîteva încercări, Ty îşi schimbă locul cu el.

Maggie se simţea extraordinar de bine să stea alături de Reid Prescott în văzul lumii. Era aproape ca şi cum ar fi fost escorta ei. Nu putea nega, totuşi, că era şi altceva. Putea simţi mirosul săpunului şi al loţiunii pe care o folosise după ras. Îi putea simţi căldura corpului şi ştia că dacă vreunul din ei se mişca puţin, se puteau atinge.

Maggie se uită în jur, căutînd un pretext care s-o facă să se gîndească la altceva. Mama ei şi Gideon nu veniseră de la fermă, dar erau mulţi oameni pe care îi cunoştea şi cărora le zîmbea. Tess şi mama ei stăteau chiar în faţă, cu Ginny lîngă ele, arzînd de nerăbdare. Maggie se ridică să vorbească puţin cu ele.

La scurtă vreme după ce se întoarse la locul ei se auzi un murmur în sală. Maggie şi Reid se uitară curioşi să vadă ce se întîmplase.

Benton Conway, fiica lui şi soţia tocmai intraseră în încăpere şi se îndreptau către locurile din faţă.

– Cine sînt? îi şopti Reid lui Maggie.

Maggie îi spuse numele lor. Reid se miră. Era evident din felul cum vorbise Maggie şi din tensiunea din încăpere că era ceva mai mult.

Conway se opri lîngă ei şi se adresă lui Maggie:

– O, doamnă Whitcomb, spuse el cu falsă jovialitate şi cu o privire malițioasă. Ce mai faceți?

Rece ca un sloi de gheață, Maggie se uită drept în ochii lui.

– Sîntem foarte bine, mulțumesc.

Apoi le salută pe cele de lîngă el:

– Linette. Rosemary.

Linette dădu politicos din cap, cu fața ei inexpresivă.

– Doamnă Whitcomb, bolborosi Rosemary palidă şi aproape speriată. Mă... mă bucur să vă văd.

Vocea lui Maggie se mai înmuie puțin.

– Şi eu mă bucur să te văd. Am înțeles că citeşti ceva în seara asta.

Fata o privi şi mai speriată şi dădu din cap.

– Fata e un geniu, comentă Conway cu voce tare. Nu-mi pot imagina cum de pot rezista cu o fiică intelectuală. Ar fi mai practic dacă şi-ar găsi un soț în loc să citească toate cărțile alea.

– Tată! țipă Rosemary, roşind pînă-n vîrful urechilor.

Maggie ar fi avut chef să-l plesnească.

– Nu văd de ce n-ar putea fi Rosemary şi inteligentă şi să aibă şi-un soț. Sau poate crezi că nu-i aşa, domnule Conway?

Conway strîmbă din gură. Reid avu impresia că a văzut o licărire de amuzament în ochii albaştri şi reci ai lui Linette Conway. Bărbatul nu răspunse la întrebarea lui Maggie, ci doar dădu din cap şi spuse:

– Încă o dată, mă bucur că v-am văzut, doamnă Whitcomb. Vă rog, transmiteți salutările mele familiei. Mai ales minunatei dumneavoastră cumnate.

– O să le transmit, zise Maggie acru, privindu-i cum se depărtau.

Reid şopti:

– Ce-a fost asta?

– Benton Conway e un diavol, un om rău, îi explică

Maggie în şoaptă. Un om de nimic. Nu ştiu de ce a menţionat aşa numele lui Tess, dar sînt sigură că nu reprezintă nimic bun pentru ea. Mă îngrijorează.

Maggie aproape tremura.

– Fetiţia era fiica doamnei Conway?

– Doamne, nu. Mama ei, prima soţie a lui Benton, a murit acum zece sau doisprezece ani, cînd Rosemary era doar un bebeluş. Îmi închipui că ăsta-i motivul pentru care este atît de tristă şi de timidă.

– Dacă Rosemary este aşa de timidă, atunci de ce citeşte în seara asta?

– Îi place literatura şi trebuie să participi cumva dacă faci parte din *Ladies Guild. Lyceum* este lucrul cel mai important pentru ea. De altfel, ideea cu biblioteca a fost în mare parte ideea ei. Cred că Benton vrea ca ea să participe la asta. Este singura lui legătură cu societatea din Pine Creek.

– Şi asta e important pentru el?

Maggie dădu din cap.

– Da. Cred că nu-i convine că nu e suportat în comunitate. Înainte să înceapă să simpatizeze cu toţi vîntură-lume era nu neapărat foarte iubit, dar acceptat. După ce a devenit trădător a fost pur şi simplu ostracizat de toată lumea, în afară, bineînţeles, de ceilalţi nenorociţi şi trădători. Îi plac banii prea mult ca să poată renunţa la ceva. Mulţi oameni îl numesc „hoit", strîmă ea din nas.

Reid se uită la Maggie, zîmbind în colţul gurii.

– Nu cred că poţi fi acuzată că nu-ţi place să-ţi exprimi opinia.

Maggie rîse.

– Nu. Ai dreptate. Eu şi Will obişnuiam să avem adevărate dispute. Îmi spuneam că nu văd nici un motiv să fiu de acord cu el cînd nu avea dreptate.

– Cine învingea?

– De cele mai multe ori nici unul din noi.

Ochii i se întunecară într-un fel trist, senzual poate.

– Apoi ne săru...

Se opri brusc şi roşi, realizînd că nu era un lucru tocmai potrivit despre care să-i vorbească unui bărbat.

– Asta e, uitam imediat incidentul, încheie ea imediat.

Apoi se întoarse şi privi către scenă, prea jenată ca să se mai uite la Reid.

Dar Reid continuă să-i privească profilul. Putea să-şi imagineze cum aplanau ea şi cu Will certurile şi acest gînd făcu să-l străbată un fior de pasiune prin tot corpul.

Se uită la curba perfectă a sprîncenelor ei, la linia dreaptă a nasului, la liniile curbe ale buzelor ei. Oricărui bărbat i-ar fi plăcut să se certe cu Maggie dacă ar fi ştiut că urmează să facă dragoste după aceea. Era sigur că lui i-ar conveni. Era calmă şi puternică, dar nimeni n-ar putea-o acuza că nu simte adînc.

Îşi închipui că trebuie să fie sălbatică şi neîncătuşată în pat. Nu era prima dată cînd se gîndea la asta; mintea îi zburase de multe ori în ultimele săptămîni la această imagine. Maggie Whitcomb nu era chiar frumoasă; trăsăturile ei erau prea riguroase ca să se poată spune asta. Dar era senzuală, de la curbele apetisante ale şoldurilor pînă la sprîncenele oarecum sălbatice. Avea buze cărnoase. Reid se îndoia că vreun bărbat ar putea să se uite la o astfel de femeie şi să nu se simtă excitat. La fel simţea şi el. Poate chiar mai mult decît atît; simţea că doreşte femeia altui bărbat. Femeia unui bărbat simpatic, drăguţ; o epavă, însă, lăsată de război.

Reid ştia că Maggie nu l-ar înşela niciodată pe Will. Nu era tipul de femeie care să-şi încalce jurămintele căsniciei aşa de uşor, indiferent de circumstanţe. Se căsătorise cu Will pentru bine şi pentru rău. Acum era rău şi Reid era sigur că era hotărîtă să-l înfrunte.

De fiecare dată cînd se uita la chipul luminos şi blînd al lui Will, Reid simţea un fel de vinovăţie că trebuise să i se întîmple toate astea acestui om atît de amabil, de drăguţ, şi nu lui, de exemplu. Oricum, nu-i dispărea din

minte faptul că acest Will Whitcomb nici măcar nu-şi dădea seama că Maggie îi rămăsese devotată. N-ar însemna nimic pentru el dacă Reid şi Maggie ar face dragoste.

Dorinţa lui Reid creştea şi mai mult. Maggie era întotdeauna acolo. În fiecare zi putea s-o vadă, s-o audă, să asculte lucrurile interesante pe care le spunea, să vadă cît de puternică şi de curajoasă era. Să stea în preajma lui Maggie era ca şi cum ar fi stat în soare. Pentru prima dată după mulţi ani se simţea ataşat de cineva, interesat de cum arăta şi ce făcea.

După o agitaţie în faţa încăperii, spectacolul începu. Mariana Hill, preşedinta de la *Ladies Guild,* anunţă primul participant, care oferi un potpuriu de cîntece. Apoi, timida Rosemary Conway citi un eseu de Lamb cu o voce atît de stinsă, încît cu greu putea fi auzită. Era îngrozită tot timpul c-ar putea să greşească. A fost ca o uşurare pentru ea cînd a terminat şi a putut să se aşeze. O femeie mai în vîrstă, încărunţită, i-a luat locul pe scenă, interpretînd un concert pentru vioară atît de frumos, încît părea că-i mişcase pe toţi. Apoi o doamnă corpolentă, cu nişte fălci proeminente şi un piept considerabil, citi un poem şi o fetiţă cîntă ceva vesel la pian, dar destul de fals. Una peste alta, repertoriul a fost variat şi energic, îndeajuns încît să ţină trează atenţia copiilor şi să transforme seara într-un succes. Pentru Reid mai de preţ fusese faptul că a stat toată seara lîngă Maggie, inhalîndu-i mirosul de liliac şi simţindu-i aproape de el căldura trupului.

După cîteva vorbe schimbate cu prietenii şi vecinii, se îndreptară spre casă în aceeaşi formaţie în care veniseră, cu Ty şi Will la ceva distanţă în faţa lui Maggie şi a lui Reid. Trebuiau să meargă încet din cauza întunericului; se uitau la stele vorbind cu voce scăzută. Noaptea îi învăluia ca o catifea, fină şi senzuală, şi Reid simţi cum sîngele îi fierbe în vene. Era aşa de uşor, aşa de

natural să fie cu Maggie, încît îi luă mîna, strîngînd-o; mergeau ca un cuplu.

Apoi Ty şi Will se întoarseră către ei, întrebînd ceva despre constelaţii; Maggie, dîndu-şi seama brusc de situaţia în care se pusese, îi respinse mîna lui Reid ca pe ceva încins şi se îndepărtă puţin de el. Simţi că inima îi ajunsese pînă în gît, că roşise şi că ardea. Părea bizar pentru ea că îi oferise atît de simplu braţul lui Reid Prescott. Tot restul drumului a rămas la ceva distanţă de el. Au vorbit puţin; se aşternuse tăcerea între ei.

Ca de obicei, au luat-o pe cărarea care tăia curtea spre spatele casei, fără să intre pe uşa din faţă, ceea ce oricum făceau foarte rar. Era prea întuneric ca să poată vedea bine şi curtea era plină de băltoace de noroi, mai ales acolo unde era umbrită de copaci mari. Maggie îşi ţinu fusta, păşind încet şi cu grijă, nu ca Ty şi Will care ţopăiau pînă în casă.

Chiar dacă fusese atentă, Maggie călcă într-o băltoacă şi scoase un ţipăt disperat.

– Ce s-a întîmplat? Reid fu dintr-o săritură lîngă ea, sprijinind-o de un cot.

– Am... am călcat în noroi.

Maggie simţi fiori în tot corpul la atingerea lui; trebuia să se abţină să reacţioneze. Ca să treacă peste acest moment începu să se plîngă.

– Şi erau cei mai buni pantofi ai mei.

– Haide, o să ţi-i curăţ eu.

Se întoarse către curte, ţinînd-o încă de cot, iar Maggie îl urmă.

Curtea era cufundată în întuneric, dar Reid luă repede un felinar, îl aprinse şi îl agăţă de o scîndură, apoi deschise lădiţa cu scule şi scoase un răzuitor de metal. Închise capacul, apoi îşi scoase haina de la costum, agăţînd-o într-o creangă.

- Uite. Stai jos.

Maggie se aşeză cu intenţia să-şi scoată pantoful cu

toc înalt şi să i-l dea dar, spre surprinderea ei, Reid îi luă piciorul cu o mînă, iar cu cealaltă începu să-i cureţe noroiul de pe talpă. Se uită la el. Avea capul aplecat, încît nu-i putea vedea decît părul, umerii puternici şi muşchii braţelor.

Îi dădea un sentiment ciudat să privească aceste degete puternice mişcîndu-se pe glezna ei. O fascinaseră întotdeauna mîinile lui, atît de iuţi şi totuşi graţioase în mişcări, atît de masculine. Aproape că i se tăia respiraţia să vadă acum aceste mîini atingînd-o. O făcea să se gîndească la lucruri mult mai intime, cum ar fi să-i mîngîie mîinile şi umerii.

Maggie ştia că n-ar trebui să se gîndească la aşa ceva. Încerca de cîteva săptămîni să se abţină. Reid era totuşi aşa de departe de ea... Ea era o femeie măritată, legată prin lege şi religie de Will. Ar fi un păcat să atingă un alt bărbat, să-l sărute, să facă dragoste cu el.

De altfel, nici nu trebuia să se gîndească că Reid ar vrea să facă toate astea. Nu mai era demult tînără, şi nici drăguţă. Avea deja aproape treizeci de ani şi născuse un copil. Un bărbat atît de frumos ca Reid ar putea să aibă orice femeie îşi doreşte; n-avea nici un motiv să creadă că măcar s-ar uita la ea.

Doar pentru că simţea că totul îi zvîcneşte în ea chiar şi cînd îl privea nu însemna că şi el simţea la fel. Dar pentru că îl căuta în permanenţă cu privirea nu însemna că şi el se uita după ea. Nu însemna că se gîndea la ea, că o visa în nopţile fierbinţi, că visa să stea lîngă ea în pat, să-i simtă pielea.

Maggie înghiţi cu greu simţind cum creşte căldura în ea. Speră ca Reid să nu se uite la ea în acel moment, să-i vadă culoarea din obraji sau licărirea din privire.

Reid curăţă răzuitorul, apoi se întoarse să cureţe ultimele urme de noroi de pe tălpile pantofilor ei. Se mişca încet, mîna lui atingîndu-i glezna; lui Maggie i se păru o veşnicie cît lucră el. Se întrebă dacă mai are

într-adevăr noroi sau Reid doar se prefăcea acum. Îşi spuse că-şi imagina; el nu putea simţi acelaşi lucru pe care-l simţea ea cînd o atingea.

Reid puse alături răzuitorul şi luă o cîrpă cu care îi şterse încet pantoful. Acum îi atingea piciorul cu mîna. Maggie îi putea simţi căldura mîinilor şi se întrebă din nou dacă doar îşi închipuia anumite lucruri. Respiraţia i se opri în piept.

Nu-şi dădu seama dacă făcuse vreo mişcare bruscă, dar în acel moment Reid se uită la ea. Avea chipul îmbujorat, iar buzele îi erau umezi. Pentru un moment ceva licări în ochii lui, fierbinte şi primitiv; un fior o străbătu prin tot corpul. Era la fel de aprins ca şi ea. *O dorea!* Era clar, ca şi cum i-ar fi spus-o.

Îi atinse din nou piciorul, mîna alunecîndu-i pe piele aproape posesiv. Maggie simţi că era gata să o ia în braţe, să-i atingă buzele.

Pentru moment amîndoi rămaseră nemişcaţi, îngheţaţi, cuprinşi de un fior al dorinţei. Apoi Reid îi lăsă jos piciorul, începînd să se ridice uşor, cu privirea aţintită asupra ei. Mişcarea lui o trezi pe Maggie din vis; sări imediat.

– Mulţumesc, îi spuse ea de-abia respirînd.

Vocea îi era aproape stridentă. Se întoarse şi se grăbi să străbată curtea. Îşi apucă fusta şi aproape că zbură pînă în casă, alergînd ca şi cum o urmărea o haită de cîini.

În urma ei, Reid se ridică, plin de dorinţă şi de pasiune. Scoase un oftat scurt şi se întoarse; agăţă răzuitorul în perete.

9

În dimineața următoare Maggie se studie în oglindă. Arăta oare bătrînă? Mai era încă atrăgătoare? De ani de zile nu se mai gîndise la așa ceva, dar o făcea acum. Își cercetă fața, uitîndu-se dacă are riduri sau cute. Dar fusese întotdeauna atentă să se protejeze de soarele verii, apărîndu-și pielea de petele pe care le fac unele femei cînd se maturizează. Pielea ei era încă albă și catifelată. Se liniști și păși puțin înapoi să se uite la ea pe de-a-ntregul. Mulțumită cerului corpul ei era încă ferm și zvelt.

Nu era frumoasă, știa asta, așa cum erau Tess sau Linette Conway. Aveau felul acela de a arăta care dădea gata orice bărbat. Dar părinții ei o asiguraseră întotdeauna că este atrăgătoare în felul ei; ochii ei mari, buzele cărnoase și sprîncenele groase, arcuite, îi dădeau un aer exotic care atrăgea adeseori atenția masculină. Cînd era fată de măritat se bucura de mulți admiratori. Și, din fericire, felul ei de a arăta nu se alterase cu trecerea vremii.

Maggie se uită la rochia ei veche. Și suspină. Toate lucrurile ei, chiar și rochia de mers la biserică, erau vechi și ponosite. Se mai privi o dată în oglindă. Scotoci apoi prin sertare pînă găsi un guler. Îl aranjă în jurul gîtului și-l prinse cu o broșă, apoi se privi din nou. I-ar prinde bine să-și aranjeze puțin și părul, așa că se pieptănă și-și făcu un coc.

Nici nu se mai întreba de ce face toate astea; nu

voia să ştie. Era pur şi simplu ciudat să se gîndească din nou la cum arată, să simtă acea mîndrie pe care o simţise atunci cînd se privise în oglindă şi văzuse că este încă atrăgătoare. Trăise prea mult în nepăsare.

Maggie coborî în fugă scările. Se simţea foarte emoţionată în dimineaţa asta. O oarecare îndoială se împletea cu emoţia pentru că nu era sigură de ce gîndea Reid despre ce se întîmplase în curte noaptea trecută. Dar apoi îşi spuse că nu se întîmplase nimic; nu-şi spuseseră nimic, nu făcuseră nimic.

Aşa că atunci cînd Reid veni înăuntru la micul dejun cu Will şi Ty, ea le zîmbi calm tuturor şi făcu tot ce-i stătea în putinţă să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Dar nu se putu abţine, totuşi, să nu se uite din cînd în cînd la Reid tot timpul mesei. Observă că şi el o privea.

După micul dejun, ea şi băieţii plecară în oraş, la biserică. Tess şi Ginny li se alăturară după slujbă şi plecară toţi către ferma Tyrrell, la cina de sîmbătă. Uneori venea cu ei şi mama lui Tess, dar de data asta Amanda se dusese la sora ei, la prînz. Ginny, Will şi Ty rîdeau şi se jucau în spatele căruţei lui Maggie, în timp ce Maggie şi Tess stăteau în faţă.

Tess se uită la cumnata ei. Nu-i spusese lui Maggie despre vizita tulburătoare a lui Benton Conway, care avusese loc cu cîteva săptămîni în urmă. I se părea prea jenant şi îngrozitor să vorbească despre asta, chiar şi cu Maggie. De altfel, ameninţările lui poate fuseseră doar simple lăudăroşenii.

Dar, totuşi, cu două zile în urmă, primise o notiţă de la oficiul poştal. Impozitele pe casă îi fuseseră mărite în mod astronomic, aşa cum o ameninţase Benton. Cînd îşi dăduse seama că o să-i fie imposibil să strîngă banii de care avea nevoie, începuse să-i fie frică.

Nu vedea nici o cale de ieşire. Voia să-i vorbească lui Maggie despre asta – era tipul de om căruia puteai

uşor să i te confesezi – dar n-avea puterea. I-ar fi dat bani ca să-şi plătească impozitele sau, şi mai rău, Gideon s-ar fi decis să revolve problema cu forţa şi apoi prietenii lui Benton din guvern l-ar băga în închisoare.

Era o problemă pe care trebuia să şi-o rezolve singură. Trebuia să fie tare, de dragul lui Ginny şi al mamei ei. Trebuia să găsească o soluţie în loc să-i spună lui Maggie ce o frămînta. Îi zîmbi şi o întrebă:

– Cum merge cu noul tău „angajat"?

– Reid? roşi Maggie, gîndindu-se la noaptea trecută şi sperînd ca Tess să nu fi observat ceva pe chipul ei. Adică, domnul Prescott? Păi, este... eu... se bîlbîi ea. Deocamdată nu sînt chiar sigură, spuse ea repede.

– Ce vrei să spui?

– Păi, poate să taie lemne şi să repare garduri... lucruri din astea. Dar nu cred că ştie să deosebească o tulpină de roşie de o buruiană, nu poate să mulgă vaca şi nici măcar n-avea idee cum să le dea porcilor de mîncare pînă cînd Ty şi Will nu i-au arătat.

– Atunci nu prea sună a mînă de lucru, spuse Tess mirată.

– El niciodată n-a pretins c-ar fi fermier. Vine din oraş. Savannah. Nu cred că a muncit prea mult. Bănuiesc că poate a avut mulţi bani şi i-a pierdut cu războiul.

– A, înţeleg. Vrei să spui că a avut acelaşi noroc ca mine, zîmbi Tess.

– O, Tess, n-aş spune niciodată asta.

– Ştiu. Eşti prea drăguţă. Dar mi-amintesc cît de şocată ai fost cînd ţi-am cerut să-mi arăţi cum se întorc saltelele.

Maggie nu se putu abţine să nu chicotească.

– O, Doamne, uitasem de asta. Da, aşa trebuie să-l învăţ şi pe domnul Prescott. Dar cel puţin învaţă repede. Nu trebuie să-i explic niciodată de două ori.

– E bine că-i deştept.

– Da. Şi, ştii, e ceva ciudat cu el. E foarte bine

educat. Îl ajută pe Ty cu învăţatul şi ştie o mulţime de lucruri. Aşa că mă-ntreb de ce nu şi-ar folosi pregătirea? Adică de ce nu-şi ia o slujbă de profesor sau altceva? De ce nu se gîndeşte la aşa ceva?

– Poate este prea distrus că şi-a pierdut averea. Sau poate este prea mîndru.

– Aşa de mîndru, încît să fie tot timpul un rătăcitor, să doarmă în hambarele oamenilor şi să nu ştie niciodată unde va mînca a doua zi?

– Adevărul e că nu prea are sens. Nu l-ai întrebat de ce nu se face profesor sau altceva? De ce hoinăreşte tot timpul?

– Nu. N-am avut curaj. E evident că nu vrea să vorbească despre trecutul lui. Îţi răspunde dacă-i pui o întrebare directă, dar nu spune niciodată mai mult decît îl întrebi. Tot ce ştiu despre el este că vine din Savannah şi că părinţii lui au murit.

– Nu ţi-e frică de faptul că ascunde ceva rău? Dacă este periculos? Dacă e un criminal? spuse Tess cu o nuanţă dramatică.

– Parc-ai fi Gideon. Prescott nu e un criminal – sînt sigură de asta. Cînd o să-l întîlneşti, ai să vezi. Nu prea-i place să vorbească despre el. Şi nu cred să-i placă prea mult oamenii.

– Înseamnă că nu-i prea sociabil.

– A, nu, nu-i aşa, se grăbi Maggie s-o convingă. Probabil că m-am exprimat eu greşit. Nu e chiar ţîfnos sau dezagreabil, doar... rezervat. Deşi recunosc să nu zîmbeşte prea mult, poate fi şi simpatic. E drăguţ cu băieţii mei şi este manierat. E clar că este un gentleman. E şi foarte arătos.

– Arătos? Chiar aşa?

– Da, zise Maggie gîndindu-se la trăsăturile lui plăcute şi la ochii lui căprui umbriţi de gene stufoase, negre.

– Păi de ce nu spui aşa, Maggie? spuse Tess luminîndu-se. Cred că era primul lucru pe care trebuia să-l

spui.

– Tess, sînt o femeie măritată!

Tess chicoti.

– Asta nu-nseamnă că eşti moartă.

– Tess! ţipă Maggie.

Oare bănuia ceva cumnata ei? se întrebă cu frică Maggie. Dar cum ar putea? Nu era nimic, absolut nimic care să dea de bănuit. Poate doar bujorii din obrajii ei. Simţise asta de mai multe ori. Nu era sigură ce era, dar avea tot timpul un nod în gît care aproape o sufoca.

– Hai, Maggie, n-am vrut să te supăr, o lăsă baltă Tess, luînd-o de braţ. Nu te supăra pe mine. Fii sigură că n-am vrut să insinuez nimic rău. Am fost absurdă. Îmi pare rău.

Maggie se forţă să zîmbească.

– Şi mie îmi pare rău. Uneori sînt ca o babă morocănoasă. Nu trebuia să mă răţoiesc la tine.

Erau deja aproape de fermă şi Maggie trase de hăţuri să îndrume catîrul pe alee.

Maggie simţea ceva care-i ura bun venit de fiecare dată cînd îşi vedea casa. Dar, cumva, astăzi avea o strîngere de inimă la gîndul că îi va vedea pe mama ei şi pe Gideon. Jo ar putea s-o chestioneze în legătură cu Reid Prescott, iar Gideon probabil va juca rolul fratelui grijuliu şi-i va ţine o predică despre pericolele pe care le implică angajarea unui străin. Pentru prima dată nu era încîntată de această vizită, ca altădată. Ce se întîmpla cu ea?

Gideon făcea turul holului pentru a patra oară în ultima jumătate de oră, privind spre uşă. Nu era încă nici urmă de căruţa lui Maggie. Se întoarse şi se uită la

ceasul din hol. Sigur nu arăta ora exactă. I se părea că venise de la biserică de ore întregi.

Dar ştia că nu era aşa şi că mergea bine. Nu mai avea răbdare pînă s-o vadă pe Tess. Şi pe Maggie, bineînţeles. Îşi iubea sora. Dar cu Tess era altceva; simţea cum inima îi bate tare-n piept.

Se răsuci prin hol, apoi se duse în bucătărie unde maică-sa tocmai tăia nişte roşii. Se uită la el şi-i spuse:

– Hai, nu te mai îngrijora pentru ele. Te porţi ca o cloşcă faţă de puii ei.

– Mamă... o privi jignit Gideon.

– E-adevărat. Întotdeauna le-ai purtat de grijă celorlalţi.

Fiind cel mai mare copil, Gideon îşi asuma întotdeauna responsabilitatea fraţilor lui mai mici. El îi apăra la şcoală, el îi repara lui Maggie păpuşa de porţelan cînd Hunter i-o spărgea. El îl acopera pe Shelby cînd venea seara, tîrziu, duhnind a whisky. Le-a fost tată, frate şi prieten.

– Nu destul de bine, spuse Gideon oftînd.

Jo îl contrazise:

– Gideon... nu e vina ta. N-aveai ce să faci. Nu puteai tu să împiedici venirea războiului sau moartea lui Shelby. N-aveai cum să-l faci pe Will mai bine sau pe Maggie mai fericită.

– Ştiu.

Mai discutaseră despre asta şi mai înainte; lucrurile aşa stăteau şi, oricît de anormal era, Gideon se simţea într-un fel vinovat. Nu fusese în stare să-i protejeze, să-i ţină în siguranţă. Şi acum făcuse ceva şi mai rău; se îndrăgostise de văduva lui Shelby.

– Atunci nu-ţi mai face atîtea griji. Ai făcut tot ce-ai putut şi nu oricine s-ar fi zbătut ca tine.

– Ai dreptate. Dar, mamă...

– Poftim?

Suspină.

– A, nimic. Doar că... nu sînt eu unul care să mă

plîng prea uşor, dar uneori îmi doresc atît de mult ca lucrurile să fie ca înainte. Chiar zilele trecute mi-am amintit cum rîdea Shel. Îţi aduci aminte?

– O, da, îmi amintesc. Nu te puteai opri să nu rîzi de rîsul lui.

Gideon dădu din cap.

– Mi-aş dori să-l aud din nou rîzînd. Mi-aş dori... să nu-l fi făcut nebun atunci cînd a plecat la război, cînd i-am spus că are o nevastă care depinde de el şi un copil care trebuia să se nască. Mi-a părut rău atunci. Voiam doar să-l opresc şi să-l fac să se gîndească. Să nu mai fie aşa de impulsiv.

– N-ai fost singurul care-ai simţit asta, îl asigură Jo. N-ai fost singurul care-ai vrut să-l faci să se răzgîndească. Dar n-am văzut niciodată ca vreunul din familia Tyrrell să se dea înapoi şi să nu facă decît ceea ce vrea. Nimic nu l-ar fi putut opri pe Shel. Şi nu ceea ce i-ai spus tu l-a făcut să moară.

– Ştiu. Dar...

Nu-i putea spune adevăratul motiv pentru care se simţea vinovat faţă de Shelby.

– Ascultă, îi spuse Jo ciulind urechile.

Gideon zîmbi.

– Ai dreptate. Aud căruţa.

Ieşi din nou în hol, pînă la uşa din faţă. De data aceasta văzu căruţa lui Maggie îndreptîndu-se spre casă.

– Uite-le! strigă el şi Jo se grăbi să i se alăture lîngă uşă.

Văzură căruţa care ajunsese deja în faţa casei; în următoarele cîteva minute coborîră toţi, salutîndu-se, îmbrăţişîndu-se şi rîzînd.

– Doamne, ce bine arăţi astăzi, îi spuse Maggie lui Gideon, luîndu-l de braţ.

Gideon se uită la sora lui şi-i spuse puţin jenat:

– Sînt hainele de biserică, de-aia.

Maggie chicoti, strîngîndu-l de braţ.

– Niciodată nu accepţi un compliment. Tess, ce ne facem cu bărbatul ăsta?

– Nu ştiu, spuse Tess zîmbind. Nu e deloc ca Shelby. Lui îi plăcea să fie măgulit.

– E-adevărat. De fapt, chiar cerea asta! zise şi Maggie.

Cele două femei zîmbiră, dar nici una din ele nu văzu durerea de pe chipul lui Gideon; îi amintiseră cît de puţine şanse avea cu Tess, fiind atît de diferit de omul pe care l-a iubit ea.

Ca de obicei, prînzul a fost deosebit de gălăgios, plin de rîsete şi glume. Poate că masa fusese mai puţin îndestulătoare decît înainte de război, iar unele chipuri le lipseau, dar era aceeaşi atmosferă caldă, acelaşi umor şi aceeaşi dragoste.

Au vorbit despre multe lucruri, de la vreme, întotdeauna de primă importanţă pentru fermieri, pînă la bîrfeli despre oraş. Maggie le-a spus de scrisoarea pe care o primise de la Hunter şi despre dorinţa lui de a se întoarce într-o zi în Pine Creek.

Jo se opri cu furculiţa în aer şi se uită la fiica ei.

– Spune exact, ce-a scris, Maggie?

– Mi-a scris că-i e dor de fermă, amintindu-şi cum e pe-aici primăvara. Bineînţeles, a spus că el nu este fermier ca Gideon şi că nu prea ar avea sens să se întoarcă, dar sînt sigură că nu ar fi adus vorba dacă nu s-ar fi gîndit la aşa ceva.

– O, zise Jo disperată. Cel puţin îi e dor de noi.

– Ar fi frumos să-l avem din nou pe Hunter acasă, adăugă şi Tess.

Gideon o privi. Fusese unul din puţinele lucruri pe care le spusese în timpul mesei. Nu fusese vorbăreaţă ca de obicei; începu să se gîndească dacă nu cumva i

se întîmplase ceva. Era bolnavă? Nefericită? Şi de ce singurul lucru pe care l-a spus a fost despre Hunter?

Începea să-l roadă gelozia. Gideon ştia că este ridicol să interpreteze simpla ei remarcă; Hunter era rudă şi era normal ca toţi să vrea ca el să se întoarcă. Nu ar interesa-o niciodată Hunter ca bărbat.

Totuşi, nu se putu abţine să nu se gîndească la tot ce avea Hunter mai mult ca el în ce priveşte asemănarea cu Shelby – şarmul şi temperamentul năvalnic, aspectul pedant, felul în care se purta cu femeile. Gîndul că Tess ar putea simţi ceva, chiar şi ceva neînsemnat, pentru Hunter era ca un cuţit care i se răsucea în piept; într-un moment de egoism speră ca Hunter să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

Dar imediat începu să-şi facă procese de conştiinţă. Era destul de rău să fie gelos pe un frate mort demult şi să dorească faptul ca alt frate să rămînă departe doar pentru că Tess vorbise într-o oarecare măsură de el.

Ca să treacă peste acest moment, spuse:

– Dacă Hunter s-ar întoarce, totul ar fi mai uşor. Poate atunci Maggie n-o să mai fie nevoită să angajeze cine ştie ce străin ca s-o ajute.

Maggie îşi dădu ochii peste cap.

– Sincer, Gideon, te porţi ca un cîine cu un os.

– Te referi la Reid? întrebă Ty, încruntîndu-se. Dar mie îmi place Reid. Mi-ar plăcea să mai stea la noi.

– Atunci ar fi bine ca unchiul Gideon să nu mai comenteze, nu-i aşa? răspunse Maggie, fixîndu-şi fratele cu o privire rece.

Gideon nu luă în seamă privirile lor şi comentariul lui Ty.

– Cum munceşte? Se ţine de treabă?

– Da, Gideon, răspunse Maggie puţin ironic. A fost un gentleman perfect.

Gideon se înroşi puţin.

– Ştiu că mă crezi un formalist, dar nu pot să nu-mi

fac griji pentru sora mea. Dacă ţi s-ar întîmpla ceva m-aş simţi responsabil.

Maggie se aplecă peste masă să-i strîngă mîna.

– Gideon, îţi asumi prea multe responsabilităţi pentru problemele altora. Trebuie să învăţăm şi noi să ne descurcăm singuri. Nu-i aşa, Tess?

– Poftim? se uită Tess la ea şi apoi la Gideon. A, da, aşa este. Trebuie să ne purtăm singuri de grijă. Nu putem aştepta să ne scoţi tu din groapă de fiecare dată cînd cădem.

La naiba. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Tess să nu mai depindă de el. Sprijinul de care avea nevoie de la el era cea mai apropiată legătură cu ea.

– Doamnelor, zise el făcînd haz de necaz, o să mă faceţi să mă simt ca şi cum n-aş fi bun de nimic dacă mai continuaţi aşa. Ce-o să mă fac cînd voi două o să vă descurcaţi prin propriile voastre puteri?

Maggie îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar Tess îi zîmbi cald.

– Mă tem că nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, îi spuse Tess. Eu mă întreb dacă o să fiu vreodată în stare să ajung la asta.

– Nimeni nu poate, adăugă Jo din capul mesei. Credeţi-mă. Nu poţi fi îndeajuns de bogat, îndeajuns de puternic, încît să n-ai nevoie de nimeni niciodată. Şi tu, doamnă, se adresă ea lui Maggie, mai bine i-ai mulţumi fratelui tău decît să-l enervezi atîta.

– Da, mamă, zise Maggie. Îmi pare rău, Gideon.

Îi zîmbi cu expresia aceea de om nevinovat pe care o lua de fiecare dată; ochii daţi peste cap şi limba scoasă.

Gideon începu să rîdă.

– Accept scuzele pentru modul în care au fost cerute.

După ce masa fu gata, Gideon însoţi copiii afară, în timp ce femeile strîngeau în bucătărie. Tîrziu, după-amiază, terminară jocul de-a v-aţi ascunselea, încinşi şi

transpiraţi de atîta alergat prin toată curtea. Gideon, prea obosit, se retrase să-i supravegheze de pe margine. În timp ce se îndrepta spre poartă, o văzu pe Tess aşezată pe o bancă, privind pierdută în zare; Gideon îşi aminti cît de preocupată şi de tăcută fusese în timpul prînzului. Acum îşi dădu seama că Tess nu era în apele ei de cîteva săptămîni.

– Aş da orice să ştiu ce gîndeşti, spuse el încet.

Tess tresări. Preocupată cu problema cu impozitul, nici măcar nu-l auzise cînd se apropiase de ea.

– O, încercă ea să zîmbească, m-ai speriat.

– Scuze. N-am vrut.

Păşi spre ea; era jenat de felul cum arăta, prăfuit şi murdar după atîta joacă, cu părul răvăşit. Îşi dădu seama, cu tristeţe, că Tess nu-l văzuse niciodată cînd arăta bine. Nu-l văzuse niciodată curat şi aranjat, îmbrăcat într-un costum, aşa cum îl văzuse pe Shel şi pe ceilalţi iubiţi de dinainte de căsătorie.

Gideon îşi dori să poată trece pe la ea să-i aducă un buchet de trandafiri roşii şi să-i spună cît de încîntătoare este. Şi să nu vorbească doar de cîtă nevoie este ca grădina de legume să fie îngrijită sau că trebuie înlocuită o şipcă de la gard.

Se aşternu liniştea între ei. Gideon îi urmărea pe Ty, Ginny şi Will cum se jucau, apoi se uită lung la Tess.

– Am observat că n-ai vorbit prea mult la masă astăzi. S-a întîmplat ceva?

Tess se uită la el uimită.

– Eu... nu, bineînţeles că nu. Ce să se întîmple?

– Nu ştiu. Mă gîndeam că poate eşti nefericită sau bolnavă. Nu mai eşti ca înainte.

– Sînt bine, îl asigură Tess cu o voce stinsă, care nu-l putea convinge. Îţi faci prea multe griji pentru noi toţi.

– N-aş putea să fiu altfel, obiectă el. Tess, ştiu că te frămîntă ceva.

Tess ezită, vrînd să arate că totu-i în ordine, dar apoi dădu din cap.

– Nu, zău, Gideon, ai făcut şi-aşa destule pentru mine.

– Nu, n-am făcut. Vreau să te ajut. Nu vezi asta?

– Nu, sincer, e ceva ce trebuie să rezolv singură.

– Ce este?

Se uită la ea îngrijorat şi Tess se gîndi c-ar fi mai bine să-i spună totul. Era întotdeauna atît de puternic, atît de descurcăreţ. Poate ar fi găsit o soluţie şi pentru ea.

Dar Tess ştia că n-ar trebui. Nu trebuia să-l împovăreze pe Gideon cu grijile ei.

– Ştii, dar... îngăimă ea.

– Te rog. Lasă-mă să te ajut, spuse el convingător, cu voce tare.

Tess îl privi cu lacrimi în ochi.

– N-are sens. E ceva ce nu poţi să rezolvi. Nimeni nu poate.

Gideon o privi alarmat.

– De ce nu? Ce vrei să spui?

– Ştii... o, Gideon.

I se tăie respiraţia şi simţi c-o pufneşte plînsul. Dădu din nou din cap. Nu voia ca el s-o vadă în starea asta.

– Tess! se apropie Gideon, vizibil îngrijorat.

Îşi trase sufletul şi spuse în şoaptă:

– Mi-e teamă că o să pierd casa.

– Ce? se holbă Gideon la ea. Ce-ai spus?

– Casa mea, mi-au mărit impozitul şi nu pot să plătesc. O să ne-o ia.

– Dar de ce?

– O vrea Benton Conway.

– Conway! se înfurie Gideon.

– A vrut să i-o vînd. E doar pe jumătate a mea; tata ne-a lăsat-o mie şi mamei, dar mama ar fi de acord

dacă i-aş cere s-o vindem. Bineînţeles că i-am spus lui Conway că n-o vînd. Apoi insinuase că prietenii lui yankei ar putea să-mi mărească impozitele încît să nu le pot plăti şi că or să-mi ia casa. Aşa ar putea el s-o cumpere după aia pe nimic.

– De ce nu mi-ai spus mai de mult? Doamne, Tess, de cînd ai avut necazul ăsta, de cînd ţii secretul?

– Nu ştiu, două sau trei săptămîni, cred. Am sperat că n-a vorbit serios, că n-o să ajungă atît de departe. Dar vineri am primit informarea oficială şi impozitele sînt atît de mari, încît sigur n-o să le pot plăti.

– Asta nu se poate întîmpla. N-o să permitem aşa ceva.

Văzînd lacrimile din ochii lui Tess îşi dori să-l aibă pe nenorocitul ăla de Benton Conway în faţa lui.

– Dar cum putem opri asta? Nu am atîţia bani. N-am luat prea mult pe plantaţie şi apoi mai sînt şi alte datorii de plătit. Am cheltuit aproape tot. M-am gîndit să iau ceva de lucru – m-aş descurca – dar tot n-ar ajunge. Şi apoi doamna Bowin lucrează deja şi oricum e mai bună croitoreasă decît mine. Bettina Cryer a deschis o pensiune. Am putea face şi noi aşa ceva – deşi nu ştiu ce-ar zice mama – dar tot n-am putea face rost de bani aşa de repede ca să plătim.

Se gîndi c-ar fi mai bine să nu-i spună şi despre cealaltă sugestie a lui Benton despre cum ar putea să-şi păstreze casa. Fusese destul de disperată, încît să se gîndească şi la asta cu cîtva timp în urmă, cînd primise înştiinţarea. Fusese întotdeauna o femeie serioasă. Dar singura cale de a-şi păstra casa părea să fie aceea de a fi amanta lui Benton.

Dar îi era greu chiar şi să se gîndească la faptul că acel libidinos ar putea s-o atingă. I se făcea silă. Nu-şi putea imagina cum putea Linette să doarmă cu el. Oare ar fi în stare să îndure aşa ceva ca să-şi salveze casa de dragul familiei ei?

Asta ar însemna să se distrugă, bineînţeles. Lumea ar fi putut să afle, chiar dacă Conway ar fi fost discret, ceea ce ea se îndoia, într-un oraş de mărimea lui Pine Creek, orice se observa şi vizitele lui ar putea fi observate. Curînd toată lumea ar şti şi toţi ar ocoli-o. Mai rău, le-ar putea ocoli şi pe Ginny şi pe mama ei. O trecuseră fiorii la gîndul că oamenii ar putea-o blama pe Amanda Caldwell sau că Ginny ar putea auzi pe oricine spunînd că mama ei este tîrfa lui Benton Conway. Îşi imagina, de asemenea, cu cît dispreţ ar privi-o Gideon. Nu. Nimic nu merita asta, nici măcar casa lor.

Tess continuă, fără să se uite la Gideon:

– M-am gîndit că am putea vinde ultimele nostre bijuterii şi mobila mai bună. Ar însemna ceva bani. Dar cred că tot n-ar ajunge.

– Nu! O, Doamne, nu trebuie să-ţi vinzi lucrurile! Tess, nici să nu te gîndeşti!

– Dar ce altceva pot face? Cum putem părăsi casa asta? Aici am crescut; păstrează toate amintirile noastre frumoase.

– Ştiu. Trebuie să însemne totul pentru tine.

– Nu ştiu cum aş putea suporta s-o pierd... începu ea să plîngă.

Fără să se mai gîndească, Gideon o luă pe după umeri şi Tess plînse la pieptul lui.

Chiar şi în această situaţie disperată, nu se putu opri să nu observe cît de perfectă era, ce păr moale şi plăcut mirositor se revărsa pe pieptul lui. Era ceea ce voia dintotdeauna – s-o îmbrăţişeze protector şi s-o lase să-şi descarce durerea pe umărul lui. Să fie, cel puţin acum, cel către care se întorcea.

– O să fie bine, îi spuse el cînd se mai linişti. O să vezi. O să găsim noi o cale. Promit. O să te ajut să plăteşti impozitele.

– Nu, zise Tess făcînd cîţiva paşi înapoi. Tocmai de asta n-am vrut să-ţi spun. Nu vreau să încerci să-mi

plătești impozitele.

– Tess, nu e momentul pentru mîndrie.

– Trebuie să te gîndești la propria ta situație, spuse Tess hotărîtă. Știm amîndoi că nici tu nu ai bani prea mulți. Te chinuiești ca noi toți. Ai destule griji cu ferma ca să te mai ocupi și de problemele mele.

– Nu pot sta pur și simplu să privesc cum îți este luată casa, nu crezi? o privi Gideon jignit. Ce fel de bărbat aș fi?

– Unul sensibil. De unde să iei atîția bani? Cum să faci? Ar fi imposibil.

– O să fac rost. Aș putea să vînd o bucată de fermă.

– Gideon! Nici să nu te gîndești la așa ceva! Ferma este locul unde te-ai născut, locul natal al tuturor celor din familia Tyrrell. Și, bineînțeles, aparține mamei tale.

– Ar fi la fel de fericită ca și mine să vîndă ca să te ajute.

– Poate, dar n-aș accepta. Casa mea îmi este foarte dragă, dar nu atît de mult cum îți este acest pămînt ție. Aș vinde de zece ori casa înainte să te văd că vinzi o bucățică din fermă.

Gideon se uită la ea.

– Ești cea mai încăpățînată femeie... A, în afară de sora și de mama mea. Mi-ar plăcea să știu ce se-ntîmplă cu femeile Tyrrell. Chiar și cu cele care se mărită cu un Tyrrell.

Tess chicoti.

– E ușor de răspuns: asta înseamnă să trăiești cu un bărbat din familia Tyrrell. Te face la fel de încăpățînată ca el.

Gideon zîmbi.

– Cred că ai dreptate în privința asta. O, Tess.

Era oarecum frustrat; voia s-o țină pe Tess departe de durere, dar se simțea incapabil să facă asta. Această țară, orașul ăsta erau căminul ei – aici erau familia și prietenii ei.

– Nu-ţi face griji, Gideon. Mă descurc eu cumva. N-o să fie cel mai rău lucru care mi se poate întîmpla dacă pierd casa asta. Le am încă pe Ginny şi pe mama şi sîntem sănătoase. Asta-i mai important decît orice.

Deşi nu găsise nici o soluţie dilemei, Tess se simţea mai bine ca mai devreme. Simplul fapt că vorbise cu Gideon îi luase o greutate de pe umeri. De altfel, era destul de tare ca să poată trece şi peste asta. Ar fi groaznic să-şi piardă casa; gîndul o înfiora. Dar cu siguranţă n-ar fi cel mai rău lucru care i se poate întîmpla. Mai rău ar fi să ia în seamă propunerea lui Conway, să nu-şi păstreze bunul ei renume, onoarea ei, caracterul, doar ca să poată sta în casa asta.

– Te-ai gîndit să vorbeşti cu Linette? întrebă Gideon după un moment. Trebuie să-l poată influenţa pe Conway. Sînt sigur că ea n-ar vrea să ţi se ia casa.

Tess oftă.

– Nici nu ştiu ce mai vrea Linette. N-am mai vorbit de mult timp. De cînd s-a măritat s-a rupt prietenia noastră.

– Dar, chiar şi aşa, nu crezi că mai păstrează ceva pentru tine după atîţia ani cît aţi fost prietene?

– Nu ştiu, zise Tess indiferentă. Ce mai poate simţi o femeie care se mărită imediat ce logodnicul ei moare? Mă întreb adesea.

– Cred că ai dreptate, admise Gideon, gîndindu-se că Linette Conway era o femeie ca de gheaţă.

Ar fi fost o nebunie să creadă c-ar ajuta-o pe Tess de dragul unei vechi prietenii. După cîte ştiau ei, Linette ar fi putut foarte bine să-l urmeze pe Conway, să trăiască într-o casă pe care şi ea o admirase dintotdeauna – casa lui Tess.

Gideon continuă:

– Dar mă deranjează că nu pot să fac nimic; trebuie să existe o cale de scăpare!

Tess zîmbi, încîntată de hotărîrea lui.

– Crede-mă, faci mai mult decît ar trebui.

Gideon o privi, gîndindu-se cît de frumoasă era, cît de drăguţă şi de înţelegătoare. Shel fusese un bărbat norocos să se însoare cu ea.

Se simţi dintr-odată vinovat. Cum putea măcar să se gîndească la Shelby că fusese norocos cînd el era acum îngropat în Virginia? El era cel norocos fiindcă putea sta aici, în viaţă, în stare să vorbească cu Tess şi să-i admire frumuseţea, în timp ce Shelby era rece, tăcut şi singur. Acest gînd îl făcu să se simtă şi mai rău; se uită în zare.

– Mai avem încă timp, spuse el. Să ne gîndim bine. Poate găsim ceva.

Apoi îi luă mîna, o privi fix în ochi şi spuse pe un ton serios:

– O să găsesc o cale să te ajut. Îţi promit.

Trebuia. Dacă nu, niciodată n-ar mai putea trăi liniştit.

10

Maggie era în bucătărie spălînd vasele şi gîndindu-se ce să mai pregătească pentru masa de seară, cînd, deodată, îl auzi pe Will ţipînd.

Lăsă vasele şi se îndreptă în fugă spre uşa din spate. Will era sub stejarul imens, frîngîndu-şi mîinile peste ceva întins pe jos; nu se vedea bine ce. Ty!

O cuprinse teama. O luă la fugă prin curte, către copac.

– Ty!

Will se uită la ea, dar apoi continuă să plîngă peste trupul fără vlagă al lui Ty. Îi striga tot timpul numele.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Maggie cu asprime, uitînd că tonul ei ar putea să-l supere pe Will şi mai rău.

– I-am spus! ţipă Will, îngrozit. I-am spus că s-a urcat prea sus. I-am spus să se dea jos.

Începu să plîngă, apoi o luă la fugă. Maggie se uită la el cum alerga spre casă. Ştia că o să alerge pînă în camera lui, unde o să se ascundă, cu capul în mîini, cum făcea de fiecare dată cînd avea vreo criză. Dar acum Maggie nu mai avea timp să-i dea atenţie.

Se lăsă în genunchi alături de fiul ei. Stătea întins acolo, aşa de palid şi de nemişcat, încît pentru o secundă se gîndi îngrozită c-ar putea fi mort. Dar deschise ochii imediat, privind speriat; începu să respire regulat. Cel puţin era în viaţă. Căzuse din copac...

– Totul e în regulă, scumpule, îi şopti ea, punîndu-i

mîna pe frunte. Linişteşte-te. Ai căzut, asta-i tot. O să-ţi fie bine. Linişteşte-te.

Îi cercetă dintr-o privire corpul şi un fior o străbătu. Braţul stîng era îndoit sub el. O, Doamne, şi-l rupsese?

O cuprinse panica. De-a lungul anilor se obişnuise să înfrunte orice problemă se ivea, de la un animal bolnav pînă la boacănele lui Ty. Dar un lucru nu ştia să repare – un os rupt. Ar trebui să-l îndrepte şi să-l imobilizeze ca să se poată suda bine, dar Maggie ştia că asta n-ar putea face. Văzuse odată cum îi fixase doctorul piciorul tatălui ei după ce-l călcase catîrul. Deşi tatăl ei rezista cu tărie, îşi amintea bine chipul lui alb, palid, cînd doctorul Daley îi pusese la loc tibia. O înnebunea gîndul că fiul ei ar putea suferi la fel.

Dar situaţia era cu mult mai complicată pentru că doctorul Daley murise cu cîţiva ani în urmă şi nu mai era altul în oraş sau măcar mai aproape decît Sharps, care era la vreo paisprezece mile depărtare. I-ar fi luat o zi să meargă să-l caute; şi dacă n-o să fie acolo? Dacă n-o să vrea să vină noaptea şi o să zică să aştepte pînă a doua zi? Ar însemna ca o zi întreagă Ty să sufere; oricum i-ar fi greu să-l mişte. Ar putea să-i deranjeze şi mai rău braţul. Dar ce altceva ar putea să facă? Nu-l putea lăsa întins acolo toată noaptea. Ştia că singură n-o să-i poată fixa braţul. Chiar dacă ar putea îndura să-l vadă pe Ty suferind, îi era totuşi teamă că n-o să i-l pună bine şi Ty ar putea să rămînă cu un braţ infirm. Chiar tatăl ei rămăsese cu un defect la mers, deşi îi fixase un doctor piciorul.

Maggie îl privi pe Ty, forţîndu-se să-şi ascundă teama care o măcina, ştiind că trebuie să pară calmă, ca să nu se sperie şi el. Ty suspină şi şopti cu greu:

– Mă doare. Mamă, mă doare.

– Ştiu, dragule. Ai căzut rău. Stai liniştit şi respiră. O să...

Dar nu ştia ce să facă.

– Maggie!

Maggie întoarse capul şi-l văzu pe Reid alergînd către ei dinspre cîmp. Răsuflă puţin uşurată. Reid era acolo şi ar fi putut s-o ajute. Nu se mai întrebă de ce era aşa de sigură de asta, dar ştia că măcar nu mai era singură.

Ajunse lîngă ei gîfîind.

– Am auzit un ţipăt şi...

Se opri cînd îl văzu pe Ty şi se aşeză în genunchi alături de el.

– Ce s-a întîmplat? continuă el.

– Nu prea ştiu nici eu, răspunse Maggie. S-a urcat în copac. Cînd m-am uitat afară, era la pămînt. Will zicea că s-a căţărat prea sus.

Reid îi zîmbi lui Ty.

– Spiritul aventurii te-a cam băgat în bucluc de data asta.

Îi cercetă cu grijă tot corpul, observînd braţul rupt.

Maggie era uimită de calmul lui. Chiar dacă fugise pînă lîngă ei, alarmat de ţipătul lui Will, acum era stăpînit. Stătea de vorbă cu Ty în timp ce-l examina. Cînd îi atinse braţul, băiatul începu să se vaite.

– Te doare? întrebă Reid, lăsîndu-i mîna.

Ty dădu din cap, ţinîndu-şi respiraţia pînă cînd Reid îşi mută mîna în altă parte.

– Fiule, cred că ai reuşit să-ţi rupi braţul şi să-ţi frîngi vreo coastă-două, deşi nu cred că sînt rupte. Eşti destul de norocos, doar cîteva cucuie şi cîteva julituri.

Norocos? se uită Maggie la Reid. Înnebunise? Fără nici un doctor prin preajmă, consideră că e un noroc să ai un braţ rupt?

Reid zîmbi încurajator către ea.

– O să se facă bine. Nu-ţi face griji. O să fixez eu fractura. Mai întîi am nevoie de două stinghii potrivite; cred c-am văzut o ladă în spatele curţii pe care aş

putea-o tăia. Între timp, caută nişte fîşii de pînză ca să le înfăşurăm pe stinghii. E mai bine aşa.

Maggie dădu din cap şi se îndreptă spre casă. Era uimită de priceperea lui. Luă un cearceaf mai vechi şi-l rupse în fîşii. Cînd fu gata, se opri puţin la uşa lui Will. Stătea ghemuit în pat.

– Will? Dragule, Ty este bine. O să se facă bine. Şi-a rupt mîna, dar nu-i grav.

Will o privi înspăimîntat; ea ştia că acum avea nevoie de mîngîiere, dar nu avea timp pentru aşa ceva. Trebuia să-l ajute pe Ty.

– Mă întorc cînd terminăm cu Ty. Bine?

Dădu din cap, dar rămase tot ghemuit în pat. Maggie ştia că o să dureze ceva timp pînă o să aibă curajul să coboare.

Cînd Maggie se întoarse, Reid era cu Ty; pusese două bucăţele de lemn lîngă braţul lui.

– Trebuie să m-ajuţi, îi spuse. Poţi?

Maggie simţi că i se înmoaie picioarele, dar se aşeză alături şi dădu din cap. Trebuia să poată; n-avea cine altcineva să-l ajute. Will, deşi cu mult mai puternic decît ea, n-ar fi făcut decît să-l încurce.

– Spune-mi ce să fac.

Reid îi zîmbi.

– Ştiam că pot conta pe tine. Cînd îi aranjez mîna, întinde-mi stinghiile. Apoi trebuie să-i ţii braţul ca să-l pot lega.

Maggie dădu din cap, dar îi era cumplit de frică.

– Îţi promit, o să umblu cît pot de atent.

Maggie avea încredere în el. Nu ştia exact de ce. Dar ceva în felul lui calm de a fi îi inspira încredere; ştia întotdeauna ce trebuie făcut.

Cu atenţie, uşor, Reid îi luă mîna lui Ty; întinse şi împinse la loc osul rupt. Ty scoase un ţipăt scurt, apoi îşi dădu ochii peste cap.

– A leşinat! îşi muşcă Maggie buza pînă la sînge.

Reid continua să se concentreze la braţul băiatului.

– E bine. Aşa n-o să mai simtă durerea. Acum, dă-mi prima stinghie.

Maggie i-o dădu repede, privind cît de atent o fixa. Apoi îşi puse mîinile pe braţul lui Ty, acolo unde-i spusese Reid, ţinîndu-l fix pînă cînd puse şi cealaltă stinghie. Strînse amîndouă bucăţile de lemn şi începu să înfăşoare fîşia de pînză în jurul lor, pînă cînd braţul fu imobilizat, încît osul să se sudeze cum trebuie.

– Gata, zise Reid înnodînd bandajul şi uitîndu-se către Maggie.

Maggie simţi c-o lasă puterile.

– Ţi-e rău? se îndreptă Reid către ea şi o luă de braţ.

Maggie dădu din cap.

– Mă simt moale ca o cîrpă.

Îi zîmbi înţelegător.

– E normal. În momente tensionate oamenii dau uneori dovadă de un sînge rece grozav, dar după aceea... Odihneşte-te un minut şi o să te simţi mai bine. O să-l duc eu înăuntru.

Îi încheie lui Ty nasturii de la cămaşă, apoi îi înfăşură un bandaj pe după gît, ca să-i susţină braţul. Îl luă apoi în braţe şi-l purtă pînă în casă, apoi sus, în patul lui; Maggie se precipita în faţa lui să-i facă loc, să-i deschidă uşile.

În timpul ăsta Ty se trezi şi suspină. Reid se uită la el şi-i zîmbi.

– Totul e O.K. Braţul îţi e fixat.

Ty era tot palid, dar mai liniştit.

– Tot mă doare, şopti el.

– Din păcate, pentru asta nu pot să fac nimic.

Cînd intrară în camera băieţilor, Will îşi ridică privirea şi se îngrozi cînd îl văzu pe Ty în braţe la Reid.

– E bine, spuse Reid ca să-l liniştească. Şi-a rupt

mîna, dar o să se facă bine.

Reid îl aşeză pe Ty în pat. Will sări lîngă el, iar Ty îi zîmbi.

– Salut, şopti el, ridicînd o mînă către Will. Sînt bine Vezi?

Will îi luă mîna, dar se întoarse şi-l privi îngrijorat pe Reid.

– E bine? întrebă el.

– Da. Doar că îmbrăcămintea s-a cam jerpelit. Aşa li se întîmplă băieţilor neastămpăraţi ca Ty.

Will dădu din cap şi accentuă:

– I-am spus. Să ştiţi că i-am spus.

Îl privi pe Reid cu o seriozitate exagerată, încercînd parcă să-l convingă că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă.

– I-am spus să se întoarcă. Se urcase prea sus.

– Sînt sigur că i-ai spus, îl luă Reid de umeri. N-a fost vina ta. Oricum, o să treacă, deşi mă tem că n-o să mai fie aşa vioi o vreme. Şi-a frînt cîteva coaste şi îl dor. Probabil că te dor mai tare decît mîna, nu-i aşa, Ty?

Se întoarse către Maggie.

– Să-l lăsăm să se odihnească, dar ar fi mai bine să stea totuşi treaz cîteva ore.

– Bine.

Reid plecă. Timp de aproape o oră Maggie rămase lîngă Ty, mustrîndu-l că se urcase aşa de sus. Apoi îl sărută pe frunte şi-i spuse cît de norocos era că n-o păţise mai rău. Trebuia să-l calmeze şi pe Will. După ceva vreme, se calmă şi ea; îl lăsă pe Ty să se odihnească, cu Will la capul lui.

Maggie coborî, cu intenţia să-i mulţumească lui Reid pentru tot ajutorul dat, dar nu-l găsi pe nicăieri. Se întrebase adesea de ce este aşa de retras Reid. Acum dispăruse fără să-i lase ocazia să-i mulţumească.

Aproape că trecuse dimineaţa, aşa că Maggie se apucă să pregătească masa de prînz Cînd fu gata, le

duse sus mîncarea lui Ty şi lui Will şi se întoarse în bucătărie să pună masa pentru Reid.

Reid intră într-un tîrziu în bucătărie şi începu să se spele pe mîini.

– Cum se simte Ty? întrebă el.

– Destul de bine, dar zice că-l doare pieptul.

Reid dădu din cap.

– Coastele. Or să-l supere probabil vreo două săptămîni dar, oricum, n-are nimic grav.

Îşi şterse mîinile şi se întoarse spre masă, privind încîntat.

– Mm, miroase foarte bine.

– Nu te gîndi că dacă-mi faci complimente mă faci să nu te mai întreb cum ai reuşit să faci asta, îi spuse Maggie pe un ton serios.

– Ce vrei să spui? o privi el mirat, ca şi cum n-ar fi bănuit despre ce era vorba.

Maggie se încruntă.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun. Eşti doctor, nu-i aşa?

– Am fost, zise el după ce o privi cîteva clipe.

– Ai fost? Nu cred că e ceva ce poţi să fii şi să nu mai fii, nu crezi?

– Lasă-mă să-ţi explic. Nu mai practic medicina de mult timp. Dar îmi amintesc cîte ceva; am avut foarte mulţi pacienţi cu fracturi.

Maggie continua să-l privească uimită.

– Nu înţeleg de ce...

– De ce, ce?

– De ce n-ai mai practicat. De ce hoinăreşti prin ţară ca un... hoinar oarecare?

– *Sînt* un hoinar oarecare, îi spuse el cu un calm exasperant. *Am fost* doctor.

– Aiurea, îl contrazise Maggie. N-are nici un sens. Ştiam că eşti bine educat şi că vii dintr-o familie bogată,

dar am bănuit că ai pierdut totul în război şi că nu te mai pricepi la nimic altceva...

Se opri, realizînd că se implica prea mult.

– Îmi pare rău, spuse ea brusc. N-am vrut să...

Spre surprinderea ei, Reid zîmbi.

– N-ai vrut să spui că nu credeai să fiu capabil să fac multe lucruri care sînt necesare la o fermă? Ai crezut că sînt unul bine educat, care a avut întotdeauna mulţi bani şi care n-a fost niciodată nevoit să-şi poarte de grijă?

Maggie roşi.

– Nu! Nu ştiu... cred că da, dar n-am vrut să mă exprim aşa!

– Nu, sînt sigur că ai fi fost mult mai politicoasă. Dar asta ai vrut să spui, nu-i aşa? Un lucru îmi place la tine – că eşti incapabilă să minţi. Nu e nevoie să începi acum.

Se aşeză la masă, schimbînd subiectul.

– Acum, ce zici de mîncarea asta care miroase atît de bine? O atacăm?

– Reid Prescott, dacă te gîndeşti că o să scapi aşa de uşor, mai bine te-ai mai gîndi o dată. Nu poţi să-mi spui doar că ai fost medic şi nimic altceva.

– De ce nu? Ăsta-i adevărul, îi spuse el, amuzat.

– Dar trebuie să mai fie şi altceva! exclamă ea exasperată. De ce eşti atît de ascuns?

– Nu sînt ascuns. Numai că nu văd nici un motiv să răscolesc trecutul. S-a dus şi mai bine îl las în urmă, îl uit.

– Nu-ţi poţi uita trecutul! Nimeni nu poate. Este acolo; s-a petrecut. Dacă-l îndepărtezi e ca şi cum ţi-ai îndepărta o parte din tine.

– Poate că-i mai bine aşa, spuse el pe un ton grav.

– Nu! Cum ar putea fi?

O privi furios.

– E ca şi cum nu ţi-ar plăcea persoana care-ai fost.

Ca şi cum ai vrea să scapi de ea. Să scapi de tot ceea ce a făcut şi n-a făcut.

Maggie se dădu puţin în spate, împreunîndu-şi mîinile şi privindu-l calm.

– Te roade încă. De ce nu vorbeşti despre toate astea? Dacă fugi de ceva nu înseamnă neapărat că vei şi uita. Rămîne acolo, înăuntrul tău. Te laşi copleşit de trecut.

– La naiba! Eşti cea mai încăpăţînată femeie pe care am întîlnit-o vreodată! Nu vrei să laşi baltă subiectul ăsta?

– Nu! Asta te răneşte şi pe tine şi pe ceilalţi, spuse ea apropiindu-se de masă. Poţi să faci atît de multe pentru oameni. Mă refer la tot ceea ce ştii, la toate felurile în care ai putea ajuta. Ce te împiedică să faci toate astea?

Reid se ridică, făcînd un gest de disperare.

– Ce naiba! Nu înţelegi? Nu toţi sînt puternici ca tine. Unii din noi pur şi simplu ne dăm bătuţi.

– Nu şi tu. Nu cred asta.

– Nu? Asta pentru că te vezi pe tine în ceilalţi. Eşti tipul de femeie care se ridică şi merge mai departe, orice-ar fi, care acceptă orice îi dă soarta, bine sau rău; care face totul perfect.

– Ce altceva mai poţi face? îl întrebă Maggie calmă.

– Exact asta am vrut să spun: nu ştii să te dai bătută. N-ai renunţat şi n-ai fugit doar pentru că viaţa ţi-a fost distrusă. Ţi-ai suflecat mînecile şi ţi-ai luat-o de la capăt. Dar nu toţi avem această...

Făcu o pauză să caute cuvîntul potrivit.

– .... această voinţă; hotărîrea şi curajul tău. Mulţi dintre noi ne predăm.

Privi în gol şi continuă, aproape şoptind:

– Ne predăm şi fugim departe... cît mai departe...

Maggie îl privi consternată. Era clar că i se întîm-

plase o tragedie. Îşi dori să-l poată ajuta; se întrebă ce oare i se întîmplase de-l marcase atît de tare. Dar ştia că nu mai putea continua discuţia; îi producea prea multă durere. Şi, la urma urmei, nu era treaba ei. Reid Prescott avea un motiv să fie reţinut şi dacă voia să nu-şi mai răscolească trecutul, atunci ea n-avea nici un drept să i-l reamintească şi să-l facă să sufere din nou.

Dar, spre surprinderea ei, Reid se aşeză din nou la masă şi începu să vorbească.

– Am plecat în armată cînd a izbucnit războiul. Am crezut că pot salva vieţi, că pot ajuta Sudul. Poporul meu. Locurile şi lucrurile pe care le iubeam. Eu...

Vocea îi tremura.

– Nu eşti obligat să-mi spui toate astea, îi spuse Maggie. N-ar fi trebuit să insist.

– Nu, ai dreptul să ştii. Am intrat în vieţile voastre, aşa că este important ce fel de persoană sînt. Poate că sînt pur şi simplu prea afectat, dar ai tot dreptul să ştii.

– Ştiu ce fel de persoană eşti, îi spuse Maggie cu căldură. Eşti bun şi blînd. Orice mi-ai spune, n-o să schimbe asta.

Se uită la el, cu ochii luminoşi şi plini de înţelegere.

Reid o privi în ochi. Îşi dădu seama, uimit, că voia foarte mult să-i povestească femeii ăsteia trecutul lui dureros, păcatele şi necazurile care-l doborîseră, făcîndu-l ceea ce era în prezent.

– Am lucrat în spitalele din război timp de patru ani, începu el. Era... aproape un iad. Am amputat mîini, braţe, picioare. Am încercat să-i fac bine. Dar majoritatea mureau. Bărbat după bărbat şi apoi, mult mai des, băiat după băiat. Yankei şi rebeli – acolo nu se făcea diferenţă între durerile lor, ţipetele lor, delirurile lor.

Făcu o pauză.

– N-am fost doctor; am fost un măcelar. Uneori poate că era mai bine să-i las să moară cu demnitate.

Maggie se înduioşă; se aplecă peste masă să-l ia de mînă.

– Trebuie să fi fost oribil.

– Am fost doctor! zise el cu voce tremurîndă. Eram obligat să salvez vieţi. Şi ce făceam? Stăteam în capela aia mortuară, ajutînd armata să omoare oameni. Nu aveam nimic care să aline durerea; prea rar foloseam cloroform la operaţii.

– Dar ai salvat vieţi, protestă Maggie, vrînd să-l linişească. Cu siguranţă că trebuie să fi fost şi bărbaţi care ar fi murit fără îngrijirea ta. Sigur că sînt soţii, mame şi surori peste tot în Sud care-ţi mulţumesc pentru că ai făcut ca bărbaţii lor să se întoarcă acasă. Nu tu i-ai omorît pe ceilalţi. Tu ai fost un salvator.

– Aşa am încercat să-mi spun şi eu, zise el cu lacrimi în ochi. La început chiar am crezut. Dar, după ce-au trecut lunile şi apoi anii, am realizat că n-am fost decît o părticică din maşinăria aia îngrozitoare a războiului; cîrpeam la repezeală soldaţii doar ca să-i arunc din nou în ghearele luptelor. Nu voiam decît ca toate astea să se termine, să merg acasă la soţia şi la copilul meu, să-las să mă mîngîie şi să mă facă să uit acele nenorociri.

Maggie simţi c-o trec fiorii. *Reid era căsătorit?*

– Apoi, cînd în sfîrşit m-am întors în Savannah, am constatat că aveam o casă, dar nu un cămin. O casă.. dar nu şi familie. Nici soţie, nici copil.

– O, nu... se lamentă Maggie. Îmi pare rău.

– Au murit spre sfîrşitul războiului.

Vocea şi mîinile îi tremurau de emoţie. Maggie nu mai zise nimic. Reid continuă:

– Savannah era ocupat. Difteria nu ierta pe nimeni Mai întîi a luat-o pe Sally, fetiţa noastră, şi apoi pe soţia mea.

Îşi puse mîinile la ochi, apoi spuse mai departe:

– N-au avut doctor. Dacă aş fi fost acolo...

Oftă şi se cufundă în tăcere. După cîteva clipe continuă agitat:

– A trebuit să plec să fac pe eroul în război – şi ele au murit!

Începu să tremure; lacrimile îi curgeau şiroaie.

– O, nu, n-a fost vina ta! ţipă Maggie.

Sări de pe scaunul ei şi ocoli masa pînă lîngă el. Îl mîngîie pe păr încercînd să-l liniştească. El i se aruncă în braţe ca un copil, înfundîndu-şi capul la pieptul ei. Simţi că acum era în stare să-şi descarce toată durerea pe care o strînsese în atîţia ani.

Maggie îşi dădu seama dintr-odată de postura intimă în care se aflau şi un fior îi străbătu tot corpul. Se îndepărtă brusc de el.

Reid îşi şterse lacrimile de pe obraji; îi observase tresărirea.

– Mă... mă scuzi pentru izbucnirea asta.

– Nu trebuie să te scuzi. Nu e nici un păcat să fii trist. E mai bine să te descarci. Mă... mă bucur că am fost aici.

Reid îşi împinse scaunul şi se ridică.

– La naiba. N-am vorbit despre asta cu nimeni, niciodată. Mi-am încuiat casa şi am plecat în lume; nu m-am mai întors niciodată. Nu înţelegi? Nu vreau să-mi mai aduc aminte! De ani de zile încerc să uit!

– Dar nu poţi fugi toată viaţa. Şi nu te poţi învinovăţi la nesfîrşit. N-a fost vina ta că soţia şi copilul ţi s-au îmbolnăvit.

– Nu? răspunse el sarcastic. Dacă aş fi fost acolo, acum poate ar fi trăit.

– Iarăşi? Poate n-ar fi trăit, ripostă Maggie. Tu nu eşti Dumnezeu. Nu poţi fi sigur că le-ai fi salvat. Nu eşti atotputernic, oricît de bun doctor ai fi. Oamenii mor chiar şi-atunci cînd doctorii se luptă să-i salveze. Nu poţi tu hotărî dacă cineva trebuie să moară sau să tră-

iască. Numai Dumnezeu decide. Nu înţelegi? Dacă cuiva i-a venit vremea să moară, nici tu, nici altcineva nu poate să facă nimic ca să schimbe asta.

– N-am fost acolo cînd au avut nevoie de mine, insistă el.

– Totuşi, doctorii au obligaţii şi faţă de ceilalţi oameni. Tu ţi-ai urmat aceste obligaţii, salvînd vieţi. Sînt sigură că soţia ta a înţeles asta. Nu mi-a plăcut cînd Will şi fraţii mei au plecat la război – mi-a fost teamă c-or să fie omorîţi – dar am înţeles că era nevoie să plece. Îmi închipui că şi soţia ta a priceput asta.

Maggie nu-şi dădu seama dacă a zîmbit sau pur şi simplu a făcut o grimasă.

– Olivia nu era ca tine, spuse el.

Maggie simţi o durere în piept. Sigur că nu era ca soţia lui. Cum ar putea fi? Ea trăise la o fermă, nu la oraş; venea dintr-o familie care muncise din greu; nu era din înalta societate. Olivia. Chiar şi numele era exotic, atît de diferit de banalul „Maggie". Fără îndoială că fusese o doamnă sofisticată, delicată. Maggie se întrebă dacă fusese şi frumoasă.

– Olivia nu era puternică, continuă Reid. Depindea total de mine. A fost foarte tristă cînd am plecat. Plîngea; se agăţase de mine în ziua cînd a trebuit să plec.

Chipul i se întunecă.

– Mă enervase. Asta-i imaginea pe care am purtat-o cu mine în război: momentul cînd mă iritase.

– Nu te distruge gîndindu-te la asta, îi spuse cu căldură Maggie. Ai făcut ce-ai crezut că-i mai bine. Nimeni nu putea face mai mult. De altfel, vinovăţia pe care ţi-o asumi nu ajută la nimic. Îţi distrugi viaţa. Trecutul a fost, e în urmă. Tot ce poţi face acum este să te împaci cu viaţa ta şi s-o faci mai fericită.

– Unii din noi nu reuşim aşa de repede, oftă Reid, apoi se întoarse şi porni spre uşă.

– Unde te duci? zise Maggie arătînd spre masă. Şi mîncarea?

– Nu mi-e foame, spuse el şi ieşi, îndreptîndu-se uşor spre curte.

Maggie îl urmări cu privirea; se simţea tulburată. Oare greşise cu ceva că-l făcuse să vorbească?

Reid se îndepărtase cu capul în jos, cu mîinile în buzunare; îl copleşise emoţia; se gîndea cu durere la tot ce pierduse; îl enervase oarecum Maggie că-i aducea aminte. Îl supăra faptul că se manifestase aşa în faţa ei. Probabil că-l crede slab; ea înfruntă întotdeauna necazurile cu tărie. Cum poate ea să înţeleagă pe cineva care a fugit de necazuri, în loc să le înfrunte?

Se aşeză pe pat, cu capul în mîini. Îşi apăsă cu degetele creştetul capului. Ar fi vrut să poată apăsa atît de tare, încît să-şi înlăture toate gîndurile negre.

Lucrurile parcă erau mai simple înainte să vină aici. Îşi dori să nu se fi oprit niciodată; furtuna să nu-l fi purtat spre ferma lui Maggie Whitcomb.

Maggie era încăpăţînată, insistentă. Nu ştia cînd să se oprească. Dacă ar rămîne aici, ar însemna că va continua să-i răscolească toate colţurile întunecate ale sufletului. Ar fi o nebunie; ar fi prea dureros. Nu voia să-şi amintească de Olivia şi de copil. Nu voia să vadă din nou toţi soldaţii ăia fără nume care-i cereau ajutor.

Se răsuci în pat, acoperindu-şi ochii cu palmele. Nu-şi putea opri lacrimile. Acum, cînd trecutul îi era din nou proaspăt în minte, nu putea pur şi simplu să-l ignore. Îl copleşi durerea.

La naiba cu femeia asta! Sări în picioare şi-şi şterse

lacrimile. Se duse la dulap şi-şi scoase valijoara. O aşeză pe pat şi începu să-şi strîngă lucrurile.

O să părăsească locul ăsta; o să uite de Maggie, de Will şi de băiat. O să scape de dorinţa care-l măcina – şi de teama că ea s-ar putea aştepta la mult mai mult decît îi putea el oferi. O să o lase şi pe ea. Şi pe Will, care-l privea atît de naiv, pe Ty care-l admira atît de mult.

Îşi luă valijoara şi ieşi. Se opri în poartă, privind prin curte, spre casă. Se gîndea că va pleca de-aici şi că n-o s-o mai revadă niciodată. Că nu va fi aici cînd se vor coace cireşile şi cînd vor ieşi legumele în grădina lui Maggie. Că nu va mai sta serile alături de ea, pe scările terasei.

Mai stătu aşa cîteva momente, indecis. Apoi, convingîndu-se de nebunia lui, se întoarse şi se îndreptă înapoi spre hambar, lăsă bagajul şi se duse din nou la treabă.

11

A doua zi după accident, Ty stătea treaz în patul lui. La început era mîndru de bandajul lui, gîndindu-se c-o să-l arate tuturor la biserică. Dar asta însemna că n-o să mai poată mulge vaca sau curăţa grajdul, şi de asta era mulţumit. Însă nu mai putea nici să se caţere în copaci, să alerge sau chiar să ţină bine o carte în mînă. Mai rău decît toate, nu mai putea merge la pescuit. Se întreba cînd oare o să-i ia Reid bandajul de pe braţ.

Venise vremea de adunat prunele; Ty şi Will petrecuseră ore în şir adunînd coşuri cu prune. Maggie făcea borcane întregi cu dulceaţă; degetele îi era aproape roşii de la sucul prunelor. Maggie ştia că iarna următoare vor aprecia rezervele de dulceaţă, dar acum se săturase de ele.

În ultimele săptămîni Maggie fusese atentă să nu-i mai aducă aminte lui Reid de trecut; şi aşa observase o răceală în atitudinea lui de cînd se apucase să-l întrebe despre formaţiunea lui medicală. Părea şi mai reţinut, aşa cum fusese la început cînd venise la fermă.

În plus, mai era şi altceva. Amîndoi păstrau amintirea nopţii de la *Lyceum,* cînd el o luase de braţ şi apoi, cînd îi curăţase pantofii. Era dorinţa care se născuse între ei, momentul cînd îi atinsese picioarele, secunda cînd aproape se sărutaseră.

Acum Maggie îi urmărea fiecare mişcare. De-a lungul zilei, defila tot timpul prin faţa ferestrei şi se uita afară, căutîndu-l cu privirea. Realiza ce putea să facă şi în-

cerca să se oprească, dar nu ştia de ce nu putea. Ciudat, dar de fiecare dată cînd el era prin preajmă, cînd stăteau toţi la masă, mîncînd sau discutînd diverse probleme, se ferea să-l privească; se temea să-i întîlnească privirea, ca şi cum el ar putea găsi ceva ce ea nu voia să arate.

Chiar şi aşa, se uita tot timpul la el pe furiş, de fiecare dată cînd putea, observîndu-i fiecare detaliu şi, mereu cînd era lîngă ea, îi simţea forţa şi căldura, ca şi cînd ar fi atins-o. Era o senzaţie tulburătoare şi încerca din răsputeri s-o ignore. Dar nu putea fi ignorată la nesfîrşit.

Zilele deveneau din ce în ce mai călduroase. Acum trebuia să lase toate ferestrele deschise, chiar şi noaptea; Maggie adormea foarte greu şi, pe deasupra, o mai enervau şi insectele care începuseră să mişune. Cu cît treceau nopţile îi era din ce în ce mai greu să adoarmă.

În zilele cînd trebuia să spele, Maggie îşi aşeza cada la umbra cireşului; era o plăcere să munceşti lîngă aşa o frumuseţe. Într-o zi, cînd spăla, auzi pocnitura unui topor. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Reid spărgînd lemne. Îl privi cum ridica cu putere toporul şi cum spărgea apoi butucii. Avea mînecile suflecate; îi putea vedea muşchii. Cînd termină de spart, începu să facă grămezi. Maggie îi urmări forţa trupului în timp ce muncea. De-abia tîrziu îşi dădu seama că se uita fix la el şi se întoarse imediat la treburile ei.

Întindea mecanic rufele, incapabilă să se gîndească la altceva decît că Reid era în apropiere. Ar fi vrut să nu-i mai vadă pieptul acela puternic. Dar se părea că cu cît încerca mai tare să-l ignore, cu atît se regăsea tot timpul privindu-l.

Deşi lucra şi el la umbră, căldura şi efortul pe care-l depusese îl făcuseră să asudeze. Cămaşa i se lipise de piele şi îi curgea transpiraţia pe faţă. Maggie îşi închipuia cum ar fi să-i şteargă sudoarea de pe faţă cu

palmele, mai întîi de pe sprîncene, apoi de-a lungul obrajilor, pe buze...

Se trezi din visare şi reveni la spălatul ei. Făcea totul mecanic, fără să mai raţioneze. Luă un cearceaf, îl săpuni şi începu să frece îndîrjită. Scoase apoi cearceaful şi-l aruncă în apa de clătit.

Dar apa din lighean nu mai era limpede, avea prea mult săpun şi trebuia s-o schimbe. Scoase înapoi cearceaful şi-l puse pe coşul cu rufele încă nespălate. Apoi apucă ligheanul şi îl ridică.

Era greu şi Maggie se clătină cu el, pînă dădu pe-afară şi-i stropi bluza. Porni către groapa unde arunca de obicei lăturile.

– Hei, lasă-mă pe mine, o strigă Reid din spate.

Speriată, Maggie aproape că scăpă ligheanul din mînă. Privi în spate peste umăr şi văzu că era deja la doi-trei paşi de ea. N-avea nasturii de la bluză încheiaţi pînă sus; se uită disperată la pieptul ei dezgolit, incapabilă să facă ceva.

– Ce? A, da. Mulţumesc.

Reid o privi mai întîi în ochi, apoi spre piept şi ochii îi licăriră o clipă. Se înroşi; se întoarse repede, îi luă ligheanul şi se îndreptă să verse apa.

Maggie îşi dădu seama de ce se holbase aşa. Stropii de apă îi udaseră pieptul şi bluza bleu deschis era acum complet transparentă. I se lipise de sîni, scoţînd la iveală chiar şi cercurile închise la culoare ale sfîrcurilor. Reid putuse să-i vadă foarte bine sînii, ca şi cum ar fi fost goală.

Maggie simţi că ia foc; se îndreptă din nou către cireş, aruncă cîteva lucruri în cadă şi începu să frece furioasă.

Cîteva minute mai tîrziu, Reid se întoarse cu apă curată pentru clătit. Se aşeză alături, doar la cîţiva paşi de ea, însă prezenţa lui o deranja cumplit. Nu îndrăznea să-l privească dar de-abia se putea abţine. Pînă la urmă

îşi înălţă privirea către el. Simţea că tot sîngele i se urcase în obraji şi că nu mai putea respira.

Privirea lui Reid alunecă de pe faţa ei către sîni. Maggie ar fi vrut să-i acopere dar în acelaşi timp parcă-şi dorea să stea acolo fără ruşine, în faţa lui şi să-l lase s-o admire. Inima începuse să-i bată şi mai tare în piept şi tremura; de-abia se abţinu să nu facă jumătatea de pas care o despărţea de el.

– Maggie... spuse el, ca şi cum asta era tot ce putea pronunţa.

Maggie îi privi gura – mobilă, catifelată, senzuală. Stia că voia s-o atingă, s-o simtă pe propriile ei buze.

Suspină scurt şi asta îl trezi din visare pe Reid. Păşi mai aproape de ea, apucînd-o de umeri; începu să o împingă către trunchiul copacului, pînă-i simţi pe piele duritatea. Lăsaseră în spatele lor crengile pline cu flori, ca o perdea deasă care să-i ascundă.

Simţea cum o trec fiorii, cum totul vibrează în jurul ei. Mirosul ameţitor al cireşului se amesteca cu mirosul pielii lui. Razele soarelui îi îmbrăţişară cu căldură. Maggie se simţea fără vlagă; simţea că n-o să se poată abţine să nu tremure şi să nu geamă.

– Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Reid mai mult în şoaptă.

Maggie se îndepărtă un pas de el, speriată de licărirea din ochii lui şi de propria ei sălbăticie.

– Nu... te rog.

– Nu mă pot abţine.

Privirea lui Reid părea acum disperată. Părea, într-adevăr, că nu se mai putea abţine.

– La naiba! exclamă el. Nu mă pot gîndi la altceva decît la tine; că vreau să te sărut, să te îmbrăţişez.

Se scuturaseră florile din copac deasupra lor. Cîteva îi intraseră lui Maggie în păr, cîteva îi rămăseseră pe umeri. Reid începu să i le adune din păr, mîngîind-o, sărutînd-o.

– Nu putem, protestă Maggie.

Simţea că nu se mai ţine pe picioare; se rezemă din nou de trunchiul copacului.

Dar Reid se aplecă şi mai mult deasupra ei, ca şi cum nu i-ar fi auzit cuvintele. O privi în ochi, îmbrăţişîndu-i parcă şi privirea.

– Vreau să te sărut. Vreau să te ating. Vreau să-ţi văd sînii... să-i simt în mîinile mele...

Maggie de-abia mai respira. Inima îi bătea şi mai tare. Reid apucă nasturele de sus al bluzei şi începu să-l descheie. Ea ştia că ar trebui să protesteze, să plece, dar nu putea. Nu voia. Dintr-odată, simţi că ar muri dacă-ar pierde acest moment, dacă l-ar distruge. Voia să-i simtă mîinile pe sub haine; voia să le simtă pe ea.

O uşoară adiere de vînt îi trecu prin păr, răcorindu-i pielea înfierbîntată. Se uită la Reid, urmărindu-i mişcările mîinilor cum îi desfăceau nasturii unul cîte unul.

Reid scoase un suspin uşor în timp ce-i descheia ultimul nasture de la bluză. I-o dădu la o parte cu delicateţe, scoţîndu-i la iveală sînii.

Maggie se uită la faţa lui Reid şi-i văzu dorinţa sălbatică, pofta înnebunitoare ce-l istovea. Îi mîngîie mai întîi pieptul, apoi coborî mai jos, pe abdomen... Îl privi în ochi; ştia că e pierdut. Reid o făcea să se simtă sălbatică şi nestăvilită; niciodată nu fusese aşa.

– Te rog... spuse ea din nou, dar de data aceasta voia să spună cu totul altceva.

Reid era la fel de înfierbîntat ca ea. Sînii ei erau albi ca laptele; doar cîteva vene violete îi străbăteau pielea. Sfîrcurile – două cercuri mari, roz – tresăltară şi deveniră ca doi bulbi. Reid atinse unul din ei, începînd să-l mîngîie.

Maggie închise ochii, simţind că în curînd va exploda. Voia mai mult decît orice pe lume ca Reid s-o atingă, s-o sărute. Cînd îi apucă sînii, strîngîndu-i cu putere, Maggie tremură, simţind o umezeală caldă, mistuitoare între picioare.

– Eşti aşa de frumoasă, murmură el. Te vreau.

Se lipi de ea, apăsîndu-i trupul şi afundîndu-şi mîinile în părul ei. Începu să geamă; o îmbrăţişă şi o sărută; buzele îi atinseră gura, i-o deschiseră, iar limba lui începu s-o exploreze cu sălbăticie în timp ce trupurile se împotriveau unul altuia. O sărută ca şi cum ar fi putut s-o păstreze pentru totdeauna în acest sărut nebun.

Maggie era cuprinsă de o dorinţă îmbătătoare. Se simţea posedată de el, consumată, dar voia mai mult. Ar fi vrut să-şi încolăcească picioarele în jurul lui, să-l aibă înăuntrul ei. Toată căldura şi pasiunea care rămăseseră inerte atîţia ani păreau să explodeze acum. Îl sărută şi ea cu înflăcărare.

Reid îşi plimba mîinile pe tot trupul ei, strîngînd-o şi mai tare. Maggie îi simţea parcă fiecare muşchi şi fiecare os, îi simţea dorinţa puternică.

Reid îşi înălţă capul, privind-o fix în ochi. Avea o licărire puternică în privire; Maggie ştia că ar fi vrut s-o trîntească pe pămînt chiar acolo şi s-o posede. Şi ea voia acelaşi lucru.

Dar, dintr-odată, se auziră în depărtare vocile băieţilor, se auzi vocea răguşită a lui Will. Sunetele astea au fost ca apa rece pe feţele lor. Reid rămase o clipă nemişcat, apoi închise ochii şi oftă. Maggie îşi dădu seama de ce erau în stare să facă, în nebunia lor – iar Ty şi Will se jucau la cîţiva paşi de ei! Băieţii puteau să vină la ei în orice moment.

Se simţi cumplit de vinovată. Îşi încheie repede nasturii cu degetele tremurînde, apoi se grăbi să se întoarcă la treaba ei. Nu-şi putea lua gîndul de la ceea ce se întîmplase.

Gideon se plimba agitat prin bucătărie. Maică-sa îl privea calmă.

– Gideon, o să faci gaură în podeaua aia dacă nu te opreşti.

– Poftim? O, scuză-mă, mamă. Nici nu mi-am dat seama ce fac.

– Aşa te porţi de mai bine de două săptămîni, continuă Jo. Cînd ai de gînd să-mi spui ce se-ntîmplă?

Gideon o privi, şovăind.

– Ştii... nu e chiar problema mea. E vorba despre... Tess.

– Tess! Ce s-a întîmplat cu Tess? E bolnavă? zise Jo, ridicîndu-se în picioare.

– Nu, nu e bolnavă. Cel puţin cu sănătatea stă bine. Ştii, am promis c-o să ţin secretul.

Jo îl privi ofensată.

– Gideon! Ştii că n-aş putea spune nimic nimănui din ceea ce-mi spui.

– Ştiu. Dar Tess nu vrea ca tu să ştii. A încercat să ascundă şi de mine. Dar trebuie să-ţi spun pentru că am nevoie de acordul tău în legătură cu ceva ce vreau să fac ca s-o ajut.

– Ce vrei să spui? Gideon, spune-mi odată despre ce vorbeşti. Nu înţeleg nimic; ai reuşit să mă sperii.

– Tess are probleme. O să-şi piardă casa.

– Ce?! Dar cum? Am crezut că după ce or să vîndă plantaţia vor trăi fără griji.

Gideon dădu din cap.

– Aşa am crezut şi eu, dar acum...

Îi povesti pe scurt despre oferta lui Benton Conway, ameninţarea lui şi cum îi fuseseră mărite impozitele lui Tess.

Jo se uită la fiul ei uimită.

– N-aş fi crezut asta niciodată, nici măcar din partea lui Benton. Să chinuiască aşa două văduve şi un copil doar pentru că vrea casa lor. Bărbatul ăsta e un diavol!

– Aşa este, aprobă Gideon. De cînd mi-a spus Tess mă tot gîndesc ce-aş putea face. Mamă, trebuie s-o ajutăm!

– Sînt de acord! Dacă se va întîmpla ceva, poate veni să locuiască cu noi. Pot veni toate trei.

Gideon se gîndi cît de minunat ar fi ca Tess să locuiască în aceeaşi casă cu el, s-o vadă în fiecare zi.

– Ştiu, zise el, dar n-o să vrea să trăiască din mila nimănui. Ea vrea să-şi păstreze căminul.

– Dar, Gideon, cum o să ne putem lupta cu Benton Conway? E mai bogat decît am visat noi vreodată să fim şi are prieteni în noul guvern.

– M-am gîndit că aş putea să mă duc peste el şi să-i cer socoteală.

Jo îl privi exasperată. Gideon era cel mai liniştit şi mai blînd dintre fiii săi, dar acum i se trezise şi lui instinctul luptei.

– Gideon, ştiu ce simţi pentru Tess, spuse Jo, luîndu-l de braţ.

Gideon se uită la ea foarte mirat. Jo dădu din cap.

– Îţi pasă de ea, continuă ea, şi cred că într-un fel mai profund decît unui frate.

– Mamă...

– Înţeleg. Nu vrei să afle cineva.

– Mamă, Tess este văduva lui Shelby.

– Şi? Asta nu înseamnă că nu e femeie. O femeie foarte atrăgătoare. Şi, bineînţeles, nu înseamnă că nu te poţi îndrăgosti de ea.

– Vreau să o ajut pentru că este văduva lui Shelby, insistă Gideon cu încăpăţînare.

– Bine, dragule, spuse Jo. Vrei s-o ajuţi pentru că e văduva lui Shelby. Dar dacă vrei să te baţi cu Benton Conway n-o s-o ajute cu nimic. O să intri la închisoare. Sper că-ţi dai seama.

– Ştiu. N-o să fiu în stare să fac rost de bani în închisoare. Şi doar de asta am nevoie – să-i fac rost de

bani lui Tess.

– Dar acum?

– Aş putea să vînd cîte ceva. Ceasul de buzunar de la tata, de exemplu. Şi puşca de vînătoare; este o armă bună.

– O, Gideon, ceasul tatei? Ţi l-a lăsat ca să-l păstrezi. Şi puşca – cum o să mai mergi la vînătoare?

– Aş putea să folosesc cealaltă armă veche a tatei. Problema este că n-o să însemne prea mulţi bani şi altceva în afară de pămînt nu am ce să vînd.

– Ferma? O să vinzi ferma? se holbă Jo la el.

– Nu trebuie s-o vindem pe toată.

– Dar, Gideon, ai iubit întotdeauna atît de mult pămîntul ăsta. E practic o parte din tine.

Gideon privi în gol.

– Ştiu, spuse el în şoaptă. Dar trebuie s-o ajut pe Tess. O să muncesc mai mult şi o s-o recumpăr într-o zi.

– Nu pot să-mi închipui cum ai putea să munceşti mai mult decît o faci acum! exclamă Jo.

– Mamă, este văduva lui Shelby – trebuie s-o ajutăm! O să stai cu mîinile în sîn şi-o să priveşti cum o aruncă în stradă nenorocitul ăla?

– Bineînţeles că nu! Cum poţi să spui aşa ceva? Tess face parte din familie. Fiica ei îmi este nepoată. Dacă nu este altă cale, atunci o să încercăm să vindem o parte din fermă. Dar am să-ţi spun adevărul, Gideon. Mi se rupe inima cînd mă gîndesc la asta. Ferma asta este moştenirea ta – a tuturor celorlalţi copii ai mei. Chiar nu putem face altceva? Aş putea să-i scriu lui Hunter, trebuie să aibă ceva bani puşi deoparte de cînd lucrează prin Vest. Cine ştie cît cheltuieşte el acolo.

– Sînt sigur că ar găsi el ceva, comentă Gideon. Dar pînă îi scrii tu şi răspunde el, s-ar putea să fie prea tîrziu.

– Aş împrumuta nişte bani, dar nu ştiu pe nimeni care ar mai putea avea atîţia bani. În afară de Benton

Conway. De fapt, cine o să aibă bani să ne cumpere pămîntul dacă o să vrem să-l vindem? se întrebă Jo.

– Nu ştiu.

– Şi anul viitor? Atunci cu ce vom plăti? Şi dacă îi vor mări din nou impozitele?

Gideon ezită puţin, apoi spuse:

– M-am gîndit la ceva.

– Ce? întrebă Jo disperată.

– Nimic ilegal, o asigură el. Nu vreau să-l ameninţ pe Conway sau altceva... Dar mă gîndeam la Linette.

Se uită la maică-sa, încercînd să-i prindă reacţia. N-avea deloc o impresie bună despre Linette; Jo n-o iertase niciodată pentru durerea pe care i-o pricinuise fiului ei. Nu reuşi să-şi dea seama ce gîndeşte, aşa că spuse mai departe:

– Tess nu vrea să-i ceară ajutor. Zicea că nu a mai vorbit de mult cu Linette. Dar cred că nu vrea s-o facă din mîndrie. Nu poate cere o favoare, mai ales de la cineva care i-a fost apropiat odată. Problema este că nu ştiu dacă Linette ar vrea s-o ajute.

– Poate chiar ea îşi doreşte casa lui Tess.

– E posibil, aprobă Gideon. Dar e posibil, totodată, ca ea să nu ştie nimic despre asta. Trebuie să mai simtă ceva pentru Tess; trebuie să mai fi păstrat ceva din prietenia pentru ea.

– Deci ce sugerezi? întrebă Jo puţin iritată.

– Aş putea să merg eu la Linette. Aş putea să-i spun ce s-a întîmplat şi i-aş cere ajutorul.

– Tu, bineînţeles, nu eşti prea mîndru, murmură Jo.

Gideon se înroşi.

– Ah, mamă, ştii foarte bine că nu-mi vine deloc uşor să cer ceva unei femei. Dar nu-mi pot pune mîndria înaintea ajutorului pe care trebuie să i-l dau lui Tess. Nu cred că mi-ar veni aşa de greu; mi-ar fi mult mai uşor decît ţie.

Jo dădu din cap.

– Ai dreptate. Du-te la Linette. La urma urmei, poate mai are vreo fărîmă de omenie. Dacă nu... o să vindem ce putem. Mai avem şi ceva argintărie de care ne-am putea lipsi.

Gideon zîmbi.

– Mamă, eşti cea mai bună, zise el sărind s-o sărute pe frunte. Mîine mă duc s-o văd pe Linette.

Ziua următoare, Gideon se îmbrăcă cu ce avea mai bun, îşi aranjă părul şi se îndreptă spre oraş, către vila familiei Conway. Era o casă din cărămidă roşie, mare şi bine întreţinută; se vedea clar că este casa unor bogătaşi. Dar nu era, totuşi, la fel de mare şi de elegantă ca aceea a familiei Caldwell. Gideon se opri în faţa porţii un moment. N-ar fi vrut să intre.

Pînă la urmă îşi zise că se poartă ca un fricos; trase aer în piept, coborî din căruţă şi pironi catîrul de un par. Apoi se îndreptă spre casă şi bătu la uşă.

Răspunse o servitoare.

– Aş vrea să vorbesc cu doamna Conway, vă rog.

Negresa se uită oarecum uimită la el. Gideon avu impresia că are idee cine este el, dar ea, totuşi, îl întrebă:

– Cine să spun că o caută?

– Gideon Tyrrell.

– Domnule Tyrrell! exclamă Rosemary Conway coborînd scările. Ce faceţi... adică...

– Domnul Tyrrell vrea s-o vadă pe doamna Conway, domnişoară, zise servitoarea.

– A, înţeleg, spuse Rosemary şi mai mirată. Essie, du-te şi cheam-o. O să-l însoţesc pe domnul Tyrrell pe terasă.

Rosemary se apropie de Gideon, oferindu-i braţul.

– Pe aici, vă rog.

Îl conduse prin hol, pe o terasă mare. Trase draperiile care o întunecau dar nici măcar razele soarelui nu putură înlătura atmosfera apăsătoare din jur.

– Mă... mă scuzaţi. Mi-am uitat bunele maniere. Vă pot oferi ceva de băut? O cafea, ceai sau nişte limonadă?

– Nu, mulţumesc, zise Gideon aproape la fel de jenat ca Rosemary.

– Gideon? se auzi vocea lui Linette.

Gideon se ridică.

– Linette. Mă bucur să te văd.

De fapt, minţea, dar nu ştia ce altceva să zică. Femeia asta îi tăia respiraţia. Îl intimidase dintotdeauna. Nu-l invidia pe Hunder. Linette era prea ţeapănă, tipul de femeie cu care puteai închega cu greu o conversaţie; faţă de care cu greu puteai lega o frază. În ultimii ani devenise şi mai rece.

– Mulţumesc, zise ea puţin mai caldă, mai umană. Şi eu mă bucur să te văd, doar că sînt foarte uimită. Nu mă aşteptam să te văd aici.

– Ştii, nu prea am avut de ales, recunoscu Gideon. Trebuia să vin.

Zîmbi către Rosemary, care interveni:

– Să v-aduc nişte răcoritoare?

– Te rog, Rosemary, îi spuse Linette, zîmbindu-i, apoi se întoarse către Gideon, făcîndu-i semn către un scaun. Ia loc.

El dădu din cap şi se aşeză. Linette se aşeză lîngă el şi-l privi cu ochii aceia albaştri, reci; avea chipul nemişcat, aproape ca o statuie.

– Motivul pentru care am venit... este vorba despre Tess.

– Tess Caldwell? se miră Linette. Scuză-mă, voiam să spun Tyrrell. Dar ce... sper că nu-i bolnavă.

– Nu. N-ar fi fost nevoie să vin la tine dacă era bolnavă. Nu ştiu dacă mai simţi ceva pentru ea, dar

mi-aduc aminte că aţi fost prietene într-o vreme.

– Bineînţeles. Şi nu-nseamnă că nu mai sîntem.

Gideon o studie pentru un moment. Nu era sigur dacă spune adevărul; era prea rece. Vocea ei plăcută şi chipul inexpresiv puteau să ascundă orice.

– Atunci de ce vreţi să-i luaţi casa? întrebă el brusc, privind-o în ochi.

Linette rămase cu gura deschisă. Îl privi mirată.

– Ce?! Despre ce vorbeşti?

– Nu ştii de planurile soţului tău?

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Vreau să spun că Benton a încercat să cumpere vila familiei Caldwell. E tot ce au ei mai drag.

Linette dădu din cap.

– Da...

Ezită, părînd că-şi caută cuvintele. Apoi continuă:

– Am vrut s-o ajut, dar... nu mi-am închipuit că cineva cu numele Tyrrell ar accepta ceva din partea mea.

– O, Tess nici n-ar dori mila ta, accentuă Gideon. Şi, crede-mă, nici eu n-aş fi venit aici dacă aş fi găsit o altă cale s-o ajut. Dar soţul tău a făcut în aşa fel încît să i se mărească impozitele pentru că ea n-a vrut să-i vîndă casa. Cu siguranţă că plănuieşte s-o cumpere de la guvern cînd o să-i fie luată pentru că nu poate plăti.

– O, zise Linette cu chipul împietrit, ca de marmură. Înţeleg.

Gideon se ridică în picioare. Nu mai putea sta pe scaun. Continuă iritat:

– Este casa în care Tess a crescut. Ar ucide-o să trebuiască s-o părăsească. Şi pe mama ei, la fel. M-am gîndit că trebuie să mai simţi îndeajunsă prietenie pentru ea, încît să-ţi opreşti bărbatul să-i facă una ca asta. El poate să cumpere altă casă, poate să şi-o mărească pe-asta dacă vrea. Dar casa aia este tot ce are Tess.

Linette privea în pămînt. După o clipă, îşi ridică privirea şi zîmbi trist.

– Mă tem că mi-ai supraestimat influenţa asupra soţului meu. Nici măcar nu mi-a spus că încearcă să cumpere casa asta.

Gideon continuă sceptic:

– Haide, Linette, nu trebuie să joci teatru. Orice femeie care arată ca tine poate fi în stare să-şi influenţeze bărbatul.

– Sînt convinsă că mulţi oameni gîndesc asta. Dar mă tem că nu e şi cazul meu. Benton nu cumpără case pentru mine, crede-mă. O cumpără pentru el. Dacă e hotărît să facă asta sînt sigură că, orice i-aş spune, n-aş putea să-l fac să se răzgîndească.

– Deci nu vrei să ne ajuţi? întrebă Gideon, dezgustat.

– N-am spus asta. Am vrut doar să-ţi arăt că nu sînt şanse prea mari ca eu să-l fac să se răgîndească. Oricum, o să vorbesc cu el.

Lui Gideon nu-i venea să creadă că Linette nu-l putea influenţa pe Benton Conway. Era cu mult mai tînără decît el şi era foarte frumoasă; Gideon îşi închipui că Linette putea cu uşurinţă să-i sucească capul lui Conway. Se întrebă dacă nu cumva se prefăcea c-o s-o ajute pe Tess; doar îşi dorise şi ea întotdeauna casa familiei Caldwell.

– Promit, spuse Linette, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile.

– Te rog, zise el în şoaptă. Fă-o, te rog. Nu pot s-o văd pe Tess părăsind casa aia.

– O să fac ce pot. E tot ce-ţi pot promite.

– Mulţumesc.

Gideon ştia că trebuia să fie satisfăcut şi cu atît; mai mult nu putea aştepta de la Linette. Dar simţi că nu se va rezolva problema lui Tess. Se întoarse şi porni către uşă. Se opri, şocat de ceea ce spusese Linette în continuare:

– Aveţi veşti de la Hunter?

Se uită la ea; privea mileurile de pe masă, ca şi cum n-ar fi interesat-o răspunsul lui.

– Din cînd în cînd, răspunse el.

Cum el nu spusese decît atît, Linette continuă, dar tot fără să-l privească:

– Ce mai face?

– E bine. Îi place în Texas, răspunse el, fără să-şi dea seama de ce ar putea să-i pese ei de Hunter.

– Asta-i bine. Mă bucur.

Gideon avu impresia că asta o făcea să se simtă mai puţin vinovată că s-a căsătorit cu Conway atît de repede. Nu-i plăcea că-i dăduse această satisfacţie dar, pe de altă parte, nici nu voia să dea de înţeles cît suferise Hunter. Fratele lui era prea mîndru ca să vrea ca ea să ştie asta. Voia mai bine să ştie că-i merge bine şi că n-a fost prea afectat de gestul ei.

Se uită la Linette, întrebîndu-se ce se ascundea în spatele răcelii ei. Dar nu putu citi nimic pe chipul ei. Se întoarse şi ieşi din cameră.

Cînd ajunse afară, trase puternic aer în piept. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru Tess. Dar îl durea sufletul la gîndul că probabil nu va ajuta cu nimic.

12

Maggie nu mai putea pretinde că nu-l dorea pe Reid. Acolo, sub cireş, voise cu disperare s-o fi posedat. Îi dorise mîinile pe trupul ei – pe sîni, pe picioare, peste tot. Îi dorise vocea aceea plină de pasiune.

De ani de zile îşi alungase din minte orice gînd privind actele iubirii, ştiind că erau imposibile pentru ea. Îi rămăsese credincioasă lui Will. Apoi, într-o clipă, renunţă la piedestalul ei moral.

Nu. Nu se întîmplase chiar într-o clipă. Ştia asta. Deşi încercase să-şi înlăture dorinţa, să pretindă că nu există, totuşi aceasta se născuse în ea de cîteva săptămîni. Ziua aceea, sub copac, fusese doar scînteia care aprinsese această dorinţă ce o stăpînea de atîta timp.

Maggie se gîndi că poate ar trebui să-i spună lui Reid să părăsească ferma. Chiar gîndul de a-i cere aşa ceva îi sfîşia inima. Nu voia ca el să plece. Voia să-i fie în preajmă. Şi, de altfel, Ty şi Will îl doreau; ar fi distruşi dacă ar pleca. Ar trebui să existe altă cale. Ar fi totul perfect chiar dacă el ar rămîne, numai dacă ea ar putea rezista tentaţiei. Îşi dădu seama că greşise, pentru că nu fusese pregătită şi nu ştiuse să se apere. Acum ştia mai bine. O să fie atentă. O să se ferească să mai rămînă singură cu Reid, o să evite aceste ocazii, o să se forţeze să fie tare. La urma urmei, nu era o persoană slabă; putea să învingă această situaţie.

Oricum în curînd descoperi că tentaţia exista tot timpul înăuntrul ei, chiar dacă Reid n-o mai sărutase şi n-o mai atinsese din nou. Îl dorea tot timpul. Dorinţa asta îi măcina tot trupul. De fiecare dată cînd îl vedea pe Reid, o treceau fioii. De fiecare dată cînd o privea, simţea cum o învăluie o căldură ameţitoare. Noaptea nu putea dormi. Se gîndea tot timpul la Reid.

Faptul că era măritată făcea lucrurile şi mai complicate. Ştia cum era să faci dragoste. Ştia ce simţea cînd o atingea sau o săruta un bărbat. La ea nu exista teama de necunoscut sau de durere ca la fetele tinere. Maggie ştia cum se întîmplă asta şi ştia că acum nu mai era nici o durere, ci numai plăcere.

Totodată, nu cunoştea deloc trupul lui Reid şi o excita profund gîndul că ar putea să-i descopere planurile şi unghiurile, să-i înveţe locurile unde i-ar face plăcere să-l atingă, că i-ar putea simţi mîinile şi gura pe trupul ei.

Maggie încerca din răsputeri, dar nu putea să izgonească aceste gînduri şi dorinţe. Se tot gîndea la Reid, se tot uita pe fereastră sperînd să-l zărească. În fiecare noapte, înainte să se bage în pat, se ducea iar la fereastră, privind spre hambar. Uneori îl vedea stînd acolo, în uşă, respirînd aerul răcoros al serii. Spera că şi el se gîndeşte la ea.

Se băgă în pat şi încercă să adoarmă, dar o stăpînea încă imaginea lui Reid. Se gîndea cum i-ar simţi mîinile pe corpul ei, îşi imagina cum i-ar mîngîia picioarele, cum i-ar atinge sînii, jucîndu-se cu sfîrcurile, pînă acestea s-ar întări şi s-ar umfla. Se gîndea cu ochii închişi la sărutul lui, cum buzele lui umede le-ar atinge pe ale ei, pătrunzînd-o. Îşi imagina trupul lui gol, formele şi curbele, muşchii, semnul rigid care lăsa să se vadă dorinţa lui pentru ea...

Era imposibil să-l evite cu desăvîrşire. Mînca întotdeauna cu ei şi era întotdeauna prin preajmă; muncea

în curte, repara ceva prin casă sau îl ajuta pe Ty la lecţii. Pur şi simplu n-avea cum să fugă de el.

Mai mult decît atît, n-avea cum să fugă de dorinţa lui.

Nu c-ar fi spus ceva nelalocul lui sau i-ar fi făcut cine ştie ce avansuri. Era foarte politicos, iar conversaţiile lor obişnuite se concentrau asupra fermei sau lui Ty. Dar Maggie simţea că dorinţa lui era aproape ceva tangibil. Putea vedea asta în tensiunea din trupul şi din ochii lui atunci cînd o privea. Forţa dorinţei lui îi alimenta propriile ei porniri.

Nu era drept! Fusese dintotdeauna o persoană morală. Pînă acum nici măcar nu se gîndise vreodată să-şi înşele bărbatul. De ce a trebuit să intre Reid Prescott în viaţa ei şi să i-o complice în felul ăsta? De ce a trebuit să apară în uşa ei, aşa de frumos, de bun şi de atrăgător? De ce trebuia să aibă ochii ăia atît de atrăgători cînd zîmbea, mîinile alea care ştiau să facă tot, care se mişcau atît de uşor, făcînd-o să-l privească tot timpul, să şi le închipuie pe trupul ei.

Dacă a trebuit să fie atît de frumos, de ce nu avea, cel puţin, o fire insuportabilă? Un bărbat ca el ar putea fi înfumurat şi îndrăzneţ, ar putea să aibă orice femeie la picioare. N-ar trebui să fie tăcut, amabil şi drăguţ.

Dar el aşa era. Şi inima îi bătea tare în piept de fiecare dată cînd era lîngă ea. Nu se putea abţine să nu ofteze de fiecare dată cînd îi zîmbea. Se purta atît de frumos cu Will. Era îndrăgostită nebuneşte de el! Şi asta nu şi-o putea permite. Ştia că ar suferi mult. Nu s-ar putea niciodată mărita cu el; avea deja un bărbat. Singurul mod în care ar putea fi cu Reid, ar fi ca Will să moară şi Maggie nu şi-ar dori niciodată aşa ceva! Era într-o mare dilemă şi nu ştia pe ce cale să apuce. Nu putea decît să încerce pe cît posibil să-l evite pe Reid, să-şi înfrîneze emoţiile, sperînd, împotriva dorinţei ei, că

totul va trece.

Zilele erau înăbuşitoare. Cireşele se copseseră şi începuseră să cadă. Will şi Ty le adunau, iar Maggie făcea prăjituri, plăcinte şi borcane de dulceaţă pentru iarnă. Legumele erau şi ele coapte şi acum mesele lor erau încărcate de legume proaspete – mazăre, fasole verde, morcovi, roşii. Făceau în fiecare zi, de dimineaţă pînă seara, conserve pentru lunile de iarnă. Din ce le rămînea, Ty şi Will lua în oraş şi vindeau.

În ciuda zilelor atît de obositoare, lui Maggie îi era din ce în ce mai greu să doarmă. Se simţea ca şi cum aştepta să se întîmple ceva, să se schimbe ceva; nu se dădea bătută dar nici nu era în stare să facă ceva. O moleşea căldura asta îngrozitoare, o obosea, dar în acelaşi timp simţea cum creştea în ea o energie ciudată.

Într-o zi, pe la sfîrşitul lui iunie, fusese groaznic de cald. Plouase cu o noapte înainte şi aerul era greu. Nimeni nu făcea mare lucru; Reid nici măcar nu amintea de lecţiile lui Ty, iar băieţii îşi petrecuseră aproape toată după-amiaza pescuind şi bălăcindu-se ca să se mai răcorească.

Maggie ar fi vrut să se ducă şi ea la iaz. I-ar fi plăcut să se arunce în apă doar în cămaşe, aşa cum făcea cînd era mică. Îşi imagina ce bine i-ar face, cum s-ar răcori.

Apoi şi-l imagină pe Reid în apă cu ea şi imediat orice impresie de răcoare dispăru. Se înfierbîntă toată iar sfîrcurile i se întăriră.

Maggie roşi, gîndindu-se cît de departe putea ajunge cu gîndul. În ultimul timp, trupul ei părea să reacţioneze şi la cel mai nevinovat gînd. Se gîndea tot timpul la astfel de lucruri.

Era cald şi Maggie nu era deloc binedispusă. Era iritată, furioasă pe ea însăşi şi arăţăgoasă cu ceilalţi. N-avea chef să facă nici mîncare. Ar arunca acolo ceva

să facă o supă, dar apoi s-ar simţi prost ca Ty, Will şi Reid să-i zică că n-a gătit cum trebuie. Aproape că-i dădură lacrimile; nici ea nu ştia de ce.

Ty se uită la ea iar Will oftă, privind confuz.

– Mamă? întrebă Ty. Ai păţit ceva?

– Nu, sigur că n-am păţit nimic, răspunse ea neliniştită, dar apoi îi păru rău pentru tonul cu care o spusese. O, Ty, dragule, scuză-mă. Nu ştiu ce m-a apucat.

Îi dădură lacrimile.

– E din cauza căldurii, o asigură Reid. Nu-ţi face griji. Toţi ne simţim aşa. Eu nici nu vreau să mănînc ceva cald în seara asta şi cred că Will şi Ty gîndesc la fel.

– Sigur, zise Ty.

Will dădu din cap şi spuse:

– E în ordine. Nu fi supărată.

– Nu sînt supărată!

Era aşa de inocent, ca un copil, în ciuda mărimii lui. Se simţea vinovată faţă de el şi se gîndi că trebuie să fie cea mai rea femeie de pe pămînt că îi trecuse prin cap să-l înşele cu alt bărbat. Nu conta că el oricum n-ar şti şi nu i-ar păsa.

– Mi-e... nu ştiu. Ai dreptate. Sînt sigură că e din cauza căldurii, continuă ea.

Reid se îndreptă către ea şi o luă de mînă. Se uită la el şi văzu că o privea cu căldură şi cu îngrijorare; nu era nici urmă de sexualitate în gestul lui. Dar în momentul în care privirile li se întîlniră, se înfiorară amîndoi.

Se îndepărtară unul de altul şi priviră fiecare în altă parte, dar Maggie nu se putea gîndi decît la el şi la dorinţa din privirea lui. Încercă să-şi aducă aminte ce simţise cu puţin timp înainte – sentimentul de vinovăţie la gîndul că l-ar înşela pe Will – dar acum dorinţa era mai puternică decît acest sentiment. Se întrebă cum ar putea să nu se culce cu Reid.

Sări de pe scaun.

– Eu... mă tem că nu mi-e chiar foame acum... Voi duceţi-vă şi mîncaţi. Eu o să mă întind puţin.

Îl auzi pe Ty în spatele ei întrebînd îngrijorat:

– Ce se-ntîmplă cu ea? A păţit ceva?

– Sînt sigur că-i e bine, îl asigură Reid. E din cauza vremii.

Maggie urcă scările, intră în camera ei, închise uşa şi se aruncă pe pat. Se simţea ca o adolescentă naivă care nu era în stare să-şi controleze emoţiile. Dar de ce se purta aşa, acum, cînd era femeie în toată firea şi avea un copil mare? De ce nu se putea controla?

Dar ştia răspunsul la aceste întrebări: Reid Prescott.

Nu putea să stea prea mult întinsă. Era prea nervoasă, prea tulburată de emoţii. Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, pînă se mai linişti, apoi se duse la fereastră. Se gîndi la ce se întîmplă jos şi se întrebă dacă Reid o fi terminat deja de mîncat. Se întrebă dacă el mai era încă acolo sau plecase deja, dacă putea să se ducă liniştită în bucătărie. Într-un fel, numai gîndul că ar putea fi acolo, în casă cu ea, o făcea să se înfioare.

Maggie se întrebă dacă nu cumva înnebunise.

Sau poate voia o schimbare. Dar era prea devreme pentru aşa ceva. Refuză să se gîndească la ce-ar însemna asta. Nu-şi putea permite.

Începuse să apună soarele. Dar, dintr-odată, cerul fu străfulgerat de o lumină; nu era un fulger.

Maggie privi fascinată; Ty şi Will alergară în bucătărie, încîntaţi de acest fenomen. Will era puţin speriat de lumină, dar fiindcă nu se auzise nici un zgomot, se linişti.

După ce totul trecu, Maggie îi trimise pe băieţi la culcare. După ce termină la bucătărie, urcă şi ea, dar chiar dacă se dezbrăcase, se spălase şi-şi pusese cămaşa de noapte, nu putea merge la culcare.

Îşi desfăcu părul şi încercă să-l pieptene, dar re-

nuntă imediat. Începu iar să se învîrtă prin casă. Dădu la o parte cuverturile şi se aruncă în pat, dar era prea cald ca să poată sta întinsă. Se ridică din nou şi se duse la fereastră, sperînd să găsească o adiere de vînt care s-o răcorească.

Îşi îndreptă privirea spre hambar. Reid Prescott stătea în lumina felinarului; se vedea doar o siluetă întunecată. Dar Maggie putea foarte bine să-şi imagineze trăsăturile lui. Putea să-i vadă pieptul asudat de căldură. Putea să-l vadă cum cerceta cu privirea casa, căutînd-o pe ea.

O străbătu dintr-odată o dorinţă puternică. O putea simţi în piept, în sîni... între picioare, caldă, umedă şi primitivă. Trase aer în piept şi se întoarse, nesigură, către uşă. Se simţea disperată, de parcă ar fi explodat dacă mai rămînea încă un minut în cameră. Se mai uită încă o dată la fereastră, apoi se întoarse şi se grăbi să iasă din dormitor. Răsuflarea îi tremura; coborî grăbită scările şi ieşi în noapte.

Maggie păşi către poarta grădinii şi privi în curte. Reid era încă afară; tresări cînd auzi scîrţîitul porţii. Cînd o văzu, se îndreptă şi merse înainte, fixîndu-i trupul cu privirea. Aproape mecanic, Maggie străbătu curtea spre el. Ceva înăuntrul ei o alarma, dar refuza să asculte; nu voia să se gîndească la altceva. Era prea emoţionată şi nu putea face altceva decît să se grăbească spre bărbatul pe care-l iubea.

Nu şi-au spus nimic. Reid o luă în braţe şi ea se lăsă moale, încolăcindu-şi braţele în jurul gîtului lui. O sărută. Erau învăluiţi de pasiune; Reid o strîngea în braţe, simţindu-i sînii cum îi apăsau pieptul. Îşi apăsă organul în abdomenul ei, căutînd satisfacţia. Apăsarea lui nici n-o surprinsese, nici n-o alarmă pe Maggie; îl dorea aşa. Reid gemu şi Maggie îi zîmbi, la fel de ameţită de dorinţă ca şi el.

Reid îşi înălţă capul, întrerupînd sărutul lor, şi se uită la ea cu ochii aceia negri, licărind; inima îi bătea tare în piept. O luă în braţe şi se îndreptă iute către curte. Maggie stătea nemişcată în braţele lui, cu braţele încolăcite de gîtul lui, cu faţa afundată în umărul lui. Îi putea respira mireasma trupului, îi putea simţi căldura. Trupul îi era invadat de o pasiune adîncă, primitivă.

O purtă prin curte pînă în baraca lui. Închise uşa în urma lor şi o aşeză jos. Maggie simţea cum îi tresaltă abdomenul, simţea cum îi creşte dorinţa.

Reid începu să-i desfacă nasturii de la pulover. Maggie simţea că inima îi sparge pieptul; o invadă o căldură imensă în tot corpul.

Reid ştia că şi ea îl doreşte la fel de mult. Îi scoase puloverul şi îl aruncă pe jos, apoi se înlănţuiră într-un sărut lung, adînc, lipindu-şi trupurile ca şi cum ar fi vrut să le unească într-unul singur. O mîngîie pe spate şi pe şolduri, apăsîndu-i fesele înspre el.

Maggie gemu scurt, apăsîndu-şi buzele şi mai tare. Limba lui era caldă şi înfometată de ea. Mîinile lui îi ajunseră pe sîni. O sărută cu ardoare. Îi exploră cu limba sfîrcurile şi Maggie nu se putu abţine să nu ţipe uşor la aşa o durere plăcută.

Avea încă pe ea cămaşa de noapte. Reid îi apucă unul din sîni, strîngîndu-l prin pînza cămăşii. Sfîrcurile îi tresăltau, rugînd parcă să fie atinse. I le apăsă uşor; Maggie simţi cum i se taie respiraţia. Tremura de plăcere. Simţea cum îi tresare abdomenul şi putea simţi dorinţa între coapsele ei. Îşi lipi picioarele, încercînd să mai atenueze din această durere plăcută, dar această mişcare nu făcu altceva decît s-o cutremure şi mai tare.

Reid simţi asta; îşi coborî mîinile de pe spate, pe fese şi apoi între picioarele ei, frecîndu-i acolo cămaşa de noapte. Umezeala şi căldura ei îl făcură şi pe el să

geamă; îşi mişcă degetele într-un fel care o făcu pe Maggie să ţipe de plăcere. Cu cealaltă mînă îi ridică cămaşa, scoţîndu-i la iveală sînii mari, lucioşi; îi apucă cu gura unul din sfîrcuri. Îi plăcea năsturaşul ăsta mic şi delicat; începu să-l frece cu limba.

Cuprinsă de o plăcere care o sufoca, Maggie se lăsă pe spate, cu respiraţia întretăiată.

– Te rog, gîfîi ea, prea năucită ca să mai poată spune ce dorea. Reid... o... te rog.

Dar el ştia din instinct ce voia şi îi apucă şi mai puternic sînul în gura lui flămîndă.

O trecu un fior prin tot trupul şi scoase un ţipăt scurt, înfingîndu-şi mîinile în umerii lui. Tot ce strînsese în ea de-atîţia ani ieşea acum la iveală. Începu să se mişte convulsiv apoi se lipi fără vlagă de el, suspinînd.

Reid o strînse tare în braţe şi începu s-o sărute pe gît, pe tîmple, şoptindu-i ceva fără de-nţeles. Apoi o aşeză pe pat, îi scoase încet cămaşa de noapte şi îi vîrî o pernă sub ea; începu să-şi scoată şi el hainele, în timp ce-i privea goliciunea. Cînd termină, se aşeză lîngă ea, pe pat.

Maggie îl privi – îi privi mîinile, pieptul, muşchii, îi privi dovada plăcerii, nesatisfăcută încă şi simţi că o trec din nou fiorii. O surprindea că, după ce ea fusese deja satisfăcută o dată, mai simţea încă cum ar fi vrut din nou. Voia să-i dea lui Reid aceeaşi plăcere pe care o primise ea, dar simţea că nici ea nu era încă sătulă. Voia să încerce din nou explozia aceea sălbatică de plăcere.

Începu s-o mîngîie peste tot, şi-n cele mai ascunse colţuri, făcînd-o din nou să se cutremure. O explora peste tot cu mîinile şi cu gura. Maggie îl înlănţui şi ea; începu să-i mîngîie umerii, pieptul, apoi abdomenul. Începu să geamă şi să se mişte convulsiv cînd îl atinse

acolo. El vru să se dea la o parte, dar ea murmură.

– Nu, te rog, fă-o mai departe. Atinge-mă.

Îi atinse organul caid, tare, plin de pasiune. El trase cearceaful şi se aşeză între picioarele ei.

O privi mai întîi în ochi, apoi pătruse în ea adînc. Maggie scoase un ţipăt de satisfacţie; se simţea plină de el. Nu se simţise niciodată atît de bine. O inundă o bucurie imensă, aproape îi dădură lacrimile.

Dar el nu se opri aici. Începu să se mişte în ea, intrînd adînc şi apoi retrăgîndu-se cu mişcări lungi, uşoare. Maggie îşi încolăci mîinile şi picioarele în jurul lui şi începu să se mişte odată cu el. Reid gemu din nou şi ea îşi apăsă mîinile pe spatele lui. Reacţia lui îl făcu parcă să se înfierbînte şi mai tare şi începu să o pătrundă, să intre în ea din ce în ce mai repede şi mai adînc, pînă la punctul culminant al actului lor.

Maggie scoase un ţipăt ascuţit cînd simţi că a ajuns acolo unde voia; Reid se cutremură şi el, simţind aceeaşi descătuşare nebună. Gemu şi el şi se lăsă cu toată greutatea pe ea. Maggie îşi ascunse faţa în umărul lui, oftînd adînc. Apoi, spre propria ei surprindere, simţi cum îi curg lacrimile pe obraji.

– Maggie, zise Reid încet, vădit îngrijorat. Maggie, draga mea, nu plînge. Ce s-a întîmplat? Ţi-am făcut rău?

– Nu, spuse Maggie dînd din cap incapabilă să-şi poată stăpîni lacrimile. Nu; a fost bine.

Reid era încă deasupra ei; se dădu la o parte şi o luă în braţe. Îşi puse capul pe umărul lui şi-şi lăsă în continuare lacrimile să curgă. Nu putea să explice de ce plîngea; era plină de emoţie – fericire amestecată cu plăcere, cu încîntarea actului lor sexual dar şi cu sentimentul de vinovăţie care începuse din nou să nu-i dea pace. Lacrimile păreau a fi singura uşurare.

Reid n-o mai întrebă nimic. Se gîndi că ştie de ce

plîngea: îşi adusese aminte de Will şi se gîndea cum îl înşelaseră. El nu ştia nici o cale s-o scutească de acest sentiment. Şi el se simţea vinovat. O mîngîie pe păr, pe spate. Era tot ce putea să facă. O sărută pe creştetul capului.

– Îmi pare rău, Maggie, îmi pare rău. N-am vrut nici o clipă să te rănesc. Ar fi ultimul lucru la care m-aş gîndi. Te rog, nu mă urî.

– Să te urăsc? zise ea zîmbind şi ştergîndu-şi lacrimile. N-aş putea niciodată să te urăsc. Te iubesc, Reid.

– O, Maggie! suspină el, sărutînd-o din nou pe păr. Nici nu ştii cît de mult mi-am dorit să aud asta de la tine. De săptămîni, poate chiar de luni întregi, poate din primul moment în care te-am văzut aici, cu arma în mînă, atît de frumoasă şi de curajoasă.

Maggie zîmbi.

– Şi eu care credeam atunci că nu era nici urmă de afecţiune în vocea ta, accentuă ea.

El chicoti.

– Nu pot să spun că nu m-ai speriat de moarte atunci. Dar nici nu-ţi dai seama cît m-am gîndit, cît am aşteptat această clipă. Uneori mi-a fost atît de greu să mă abţin să nu te ating.

Maggie îşi puse mîna pe pieptul lui.

– O, Doamne, Reid, ce-o să ne facem?

– Nu ştiu. Te rog, nu-mi cere să plec. Nu-mi cere să renunţ. Nu cred c-aş putea face aşa ceva.

– Nu! zise ea înfiorată. Nu... nu vreau să pleci. N-aş putea suporta asta. Doar că... o, Reid, cum pot să-i fac aşa ceva lui Will. Mă simt îngrozitor. Mă simt aşa de rău să-i fac asta. Sînt rea.

– Dar nu eşti rea. Nici dac-ai încerca n-ai putea fi. Eşti o femeie bună, curajoasă şi cu siguranţă că nu e un păcat să-ţi doreşti şi tu puţină fericire.

Maggie se ridică, rezemîndu-şi capul pe genunchi.

– Dar nu e bine să-ţi încalci jurămintele căsniciei, zise ea. E un păcat. Am jurat în faţa lui Dumnezeu, a familiei şi a tuturor celorlalţi că am să-i fiu credincioasă lui Will. E datoria mea şi nu contează că Will s-a schimbat, că este... incapabil să-mi mai fie soţ. E încă bărbatul meu; m-am legat cu el la bine şi la rău.

– Şi ai înfruntat răul cum nu se putea mai bine, o asigură Reid. Nici o femeie nu putea fi mai credincioasă decît ai fost tu. Dumnezeule, i-ai salvat viaţa. L-ai adus acasă şi-ai avut grijă de el; ai fost răbdătoare şi înţelegătoare; toţi anii ăştia l-ai iubit.

Maggie se întoarse şi-l privi drept în ochi.

– Şi tu crezi c-ar trebui să-mi încalc promisiunile? Că nu-i nimic dacă... dacă-l înşel?

– Ah, Maggie, ştiu că e o încălcare a principiilor tale şi că e dureros pentru o femeie ca tine. Eşti prea responsabilă, prea plină de datorie şi onoare ca să te poţi duce în patul altui bărbat. Dar nu înseamnă că eşti rea dacă te laşi pradă iubirii, dorinţei. Doamne, Maggie, nu eşti făcută să fii o sfîntă.

– Ştiu. Dar dacă continui să mă culc cu tine n-ar mai fi doar o greşeală. Ar fi ceva de neiertat. Ar fi ceva conştient, plănuit, intenţionat. Ar fi un... adulter. Nu pot fi tîrfa ta, oricît de mult te-aş dori!

– Să nu spui asta! spuse Reid pe un ton serios, ridicîndu-se.

O întoarse spre el şi continuă:

– N-o să fii niciodată tîrfa nimănui! Eşti cea mai bună femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– O, Reid! spuse ea cu vocea întretăiată; îi dădură din nou lacrimile. Te iubesc atît de mult. N-am simţit niciodată aşa pentru Will, nu m-am simţit niciodată aşa cu el în pat. Şi de asta mă simt atît de prost! Nu l-am înşelat doar pe el, am înşelat şi dragostea noastră.

– Nu! Te rog, nu spune asta. Te rog, nu te simţi aşa pentru că mă iubeşti – sau pentru că mă iubeşti altfel decît l-ai iubit pe Will. M-am simţit ca şi cum aş fi cucerit lumea cînd mi-ai spus că mă iubeşti.

– Reid... trebuie să plec acum.

– Nu, nu încă, murmură el. Rămîi cu mine.

Îi sărută umărul gol şi o mîngîie.

– Nu pot... Nu e bine! Trebuie să plec şi nu trebuie să se mai întîmple aşa ceva.

– Maggie, nu! zise el începînd s-o sărute pe gît şi pe umeri.

Maggie era şocată de puterea pe care Reid o avea asupra ei, cît de uşor o putea face să freamete de dorinţă. Cum putea să reziste tentaţiei?

– Nu. Nu! spuse ea cu voce stinsă; se smuci de lîngă el şi se dădu jos din pat. Trebuie să plec. Te rog, nu încerca să mă convingi să stau. Reid dacă simţi ceva pentru mine, lasă-mă să plec. Te rog, nu încerca să te mai culci cu mine – nici în noaptea asta, nici altă dată. Nu pot trăi aşa!

Începu să-şi pună cămaşa; lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Maggie...

– Te rog! Vorbesc serios! Promite-mi că n-o să mă mai provoci, că n-o să încerci să mă convingi să mă mai culc cu tine. Nu pot să fac asta. Nu m-aş împăca cu mine însămi. Te rog, promite-mi!

Chipul lui Reid se încordă de durere.

– Maggie, mă ucizi.

– Reid, te rog!

– Bine! Da, da, îţi promit că n-am să mai încerc.

Maggie răsuflă uşurată.

– Mulţumesc. O, Doamne, mulţumesc.

Maggie îşi şterse lacrimile şi se îmbrăcă repede. Se grăbi către uşă, apoi se întoarse şi se uită din nou la

Reid. Era atît de disperat... Ea ştia că ar trebui să plece imediat dar nu putea rezista dorinţei de a-i atinge buzele pentru ultima dată. Se întoarse şi-l sărută. Părul ei îl învălui ca un voal negru. Gurile lor se uniră într-un sărut sălbatic, puternic, disperat. Apoi Maggie se îndepărtă şi-şi duse mîna la buze, ca şi cum ar fi vrut să reţină acolo toate emoţiile pe care le trăise cu Reid. Se întoarse şi fugi către casă.

13

Maggie spera ca noaptea aceea de pasiune pe care o împărţise cu Reid să reducă tensiunea care exista între ei de cîteva săptămîni. La urma urmei, acum, că-şi satisfăcuseră dorinţa, ar putea fi mai bine.

Nu-i luă prea mult să realizeze că fusese naivă să gîndească aşa. De îndată ce Reid intră în bucătărie dimineaţa următoare, atmosfera se încărcă de tensiune. Maggie îl simţi că era acolo, fără măcar să se întoarcă. *Nu putea* să se întoarcă, de teamă că va reacţiona altfel decît cum ar trebui.

Trecu ceva timp pînă să se uite la el. Reid se spăla pe mîini şi privirea ei se îndreptă imediat spre braţele lui. O fascinau atît de mult – lungi, puternice, adevărate braţe de bărbat – dar acum le cunoştea şi mai intim. Se înroşi şi se uită în altă parte.

Cînd se aşezară toţi la masă, Maggie îi evită în continuare privirea. Dar simţea că el o priveşte, o studiază. Simţea c-ar vrea să se uite la el dar se abţinea. Pînă la urmă, spre sfîrşitul mesei, Maggie decise că se purta ca o adolescentă şi îşi îndreptă privirea spre Reid. Simţi cum o trece o căldură înăbuşitoare. Chiar în acel moment se uita şi el la ea; avea ochii plini de dorinţă şi ea ştia foarte bine, chiar dacă Reid n-o spunea, că se gîndea la noaptea lor de dragoste.

Tremurînd, sări de pe scaun şi-şi duse farfuria pe bufet, aruncînd-o cu zgomot.

– N-ar fi mai bine să vă duceţi toţi la treburile voas-

tre? întrebă ea brusc.

– Sigur, mamă, spuse Ty, privind-o uimit.

Will o privea la fel de uimit. Reid nu zise nimic. Se ridică calm şi ieşi din bucătărie.

Cu cît treceau zilele, situaţia nu se îmbunătăţea deloc; dimpotrivă, se înrăutăţea tot mai mult. Maggie era din ce în ce mai iritată, mai furioasă şi mai speriată. Nu-şi putea imagina cum va supravieţui în situaţia asta.

Într-o seară, după cină, Reid rămase la masă de vorbă cu Ty. În timp ce Ty se interesa de *Macbeth,* Reid începu să facă desene imaginare cu degetul pe masă. Maggie îi privea mîinile; simţi cum i se taie respiraţia. Se înroşi iar cînd se uită către Reid, privirile li se întretăiară; ştia că şi el simţise acelaşi fior ca şi ea.

Maggie sări de la masă, împingînd scaunul. Apoi, furioasă, îl îndreptă la loc. Reid se ridică brusc şi ieşi afară.

– Ce se întîmplă? întrebă Ty, uitîndu-se la maică-sa.

Maggie se prefăcu că nu înţelege.

– Ce vrei să spui? zise ea, întorcîndu-se; nu era în stare să se uite la el.

– Te porţi ciudat. Reid la fel. De obicei stă cu mine şi vorbim mult.

Maggie ridică din umeri.

– Probabil vremea asta e de vină. E prea cald şi ştiu că asta îi stresează pe oameni.

– Îţi place de Reid? întrebă dintr-odată Will.

Maggie aproape că înlemni.

– Ce vrei să spui, Will? întrebă ea crispată.

– Mă gîndeam că poate eşti supărată pe el. Mă gîndeam că poate a făcut ceva rău.

– Nu. Bineînţeles că nu. Îmi... place Reid. Sînt doar puţin nervoasă, asta-i tot.

– O, ce bine! Pentru că mie-mi place Reid.

– Da, şi mie, aprobă Ty. E cel mai deştept tip ce care l-am cunoscut vreodată.

– Şi e drăguţ, adăugă Will.

– Da, aşa e, zise Maggie, prefăcîndu-se indiferentă. Toţi îl plăcem.

Se bucură că bărbaţii au întrerupt discuţia şi ieşiră la joacă. Lăsă vasele acolo unde erau şi ieşi afară, pe terasă; se aşeză pe şezlong şi închise ochii.

Ar fi uşor, se gîndi ea, atît de uşor să meargă în patul lui Reid, să lase dragostea lor să-şi urmeze cursul normal. La urma urmei, cine ar şti? Cine ar suferi? Ar fi ca şi cum ar fi măritată; îşi cunoşteau deja atît de bine vieţile unul altuia. Ty şi Will nici n-ar observa ce se-ntîmplă; ar putea să doarmă în camera lui Reid. Nimeni în oraş n-ar şti că ea şi Reid sînt amanţi. Bineînţeles˙ doar dacă n-ar rămîne însărcinată.

Se înfioră la gîndul ăsta.' Unul din motivele pentru care era atît de nervoasă din noaptea cînd făcuseră dragoste; îi era teamă de consecinţele acelui moment de pasiune. Dacă rămîne însărcinată, toată lumea din Pine Creek va şti că nu-i copilul lui Will. S-ar gîndi toţi, bineînţeles, că e vorba despre noul angajat care trăieşte cu ei la fermă. Toţi s-ar întoarce împotriva ei, toţi ar zice că e o tîrfă. Pînă acum au compătimit-o că are un soţ ca Will, dar compătimirea lor va înceta imediat ce vor afla că a călcat strîmb. Răsuflase uşurată cînd văzuse dimineaţa că îi venise ciclul.

Oricum, faptul că o făcuse o dată nu însemna că trebuie să continue s-o facă. Dacă s-ar întoarce în patul lui Reid, s-ar simţi vinovată toată viaţa. Şi chiar dacă ar reuşi să nu rămînă însărcinată, chiar dacă n-ar afla nimeni despre ea şi Reid, Maggie ştia că n-ar putea, n-ar trebui să aibă o relaţie cu Reid. La urma urmei, ea a trebui să ştie. Ei ar trebui să-i pese. N-ar putea să se-npace cu sine dacă şi-ar încălca aşa jurămintele căsătoriei şi datoria sa faţă de Will. S-ar urî, s-ar dispreţui.

După ce se mai linişti, Maggie se ridică şi se întoarse în bucătărie să-şi continuie treaba. Îşi spuse că o să

găsească ea o cale de scăpare. Timpul le va rezolva pe toate.

Dar îşi dădu seama că era absurd. Dorinţa-i creştea pe zi ce trecea, nici gînd să-i treacă. Într-un fel era chiar mai rău acum pentru că ştia deja cît de minunat se simţise în braţele lui Reid, cît de mult îi plăcuseră sărutările şi îmbrăţişările lui. Voia să-l simtă din nou în ea, să-i simtă din nou limba pe pielea ei. Îi venea în minte tot timpul noaptea cînd făcuseră dragoste.

Preotul de la biserica lor spunea întotdeauna că dacă păcătuieşti o dată e foarte uşor să păcătuieşti din nou după aceea. Tentaţia, ar spune el, creşte şi mai mult după ce ai încercat-o o dată. Maggie realizase prea tîrziu cît de adevărate erau cuvintele lui. Dorinţa ei creştea din ce în ce mai mult, încît uneori se gîndea să cedeze.

Se gîndea la el, îi visa, îşi amintea fiecare detaliu al actului lor. Putea, de asemenea, să vadă pe chipul lui că şi el o dorea mai mult ca niciodată. Era tot timpul încordată. Îi era greu să doarmă; o copleşea dorinţa. Cînd se privea în oglindă, îşi putea vedea chipul disperat. Şi Reid arăta la fel.

Într-o zi Reid intrase în bucătărie chiar cînd ea scotea untul din putinei; o văzuse atît de frîntă de oboseală încît începuse, fără să-şi dea seama, să-i maseze spatele. În aceeaşi neştire, Maggie se lăsă în braţele lui. Şi înainte ca ei să-şi dea seama ce se-ntîmplă, buzele lui îi atinseseră deja gîtul, umerii iar ea suspina de plăcere. Îşi dădură seama dintr-odată unde au ajuns şi se îndreptară imediat unul de altul. Maggie se uită la Reid, roşie la faţă.

– Iartă-mă, spuse el răguşit şi ieşi din bucătărie.

În seara aia nu se mai întoarse. Dar Maggie a trebuit să se lupte cu sine tot timpul cinei şi pînă noaptea tîrziu ca să nu se ducă după Reid, la el în baracă.

Altă dată, cînd Maggie se dusese în beci să ia un

ulcior de lapte de-acolo, Reid intrase după ea şi închisese uşa, rămînînd amîndoi în întuneric. O luase în braţe şi o sărutase sălbatic, căutîndu-i gura cu limba, mîngîind-o peste tot. Pînă la urmă se oprise brusc.

– Iartă-mă. Dumnezeule, asta spun tot timpul. Dar uneori mă uit la tine şi te vreau atît de mult; simt că explodez dacă nu te ating sau nu te sărut.

Se oprise într-un geamăt scurt şi se lipise de perete. Apoi continuă:

– La naiba! Nu pot trăi aşa!

– Reid! zise ea cu teamă. Ce tot vorbeşti?

– Nu ştiu! explodă el. Aş vrea să ştiu. Tot ce ştiu e că te iubesc şi nu pot să mai stau departe de tine. Dar nu pot nici să stau lîngă tine şi să nu te ating! Cred că înnebunesc. Cum o să se sfîrşească asta, Maggie? Ce ne facem.

– Nu ştiu!

Îi dădură lacrimile. Îi venea să ţipe de durere şi în acelaşi timp tot ce putea face era să se abţină să i se arunce în braţe lui Reid.

– Nu ştiu! repetă ea.

El ieşise şi Maggie se aşeză jos; nu se mai putea ţine pe picioare. Îşi puse disperată capul pe genunchi şi se gîndi unde-or să ajungă. Înăuntrul sufletului se temea că ştie răspunsul, dar nu îndrăznea să-l privească în faţă. Pentru că ştia, totodată, că şi-ar distruge viaţa.

Tess se decise să-şi vîndă ultimele bijuterii şi cîte ceva din mobilă. Probabil că n-or să ajungă să-şi plătească impozitele, dar trebuie să încerce.

Gideon nu voia s-o vadă cum îşi pierde lucrurile dragi, dar nu putea face nimic. Dar cînd Tess îl întrebă

dacă vrea s-o conducă pînă la Sharps ca să ia trenul spre Little Rock, el zise hotărît:

– N-o să mergi la Little Rock de una singură.

– Dar, Gideon, cum altcumva o să vînd bijuteriile mele şi ale mamei? Little Rock este singurul loc destul de mare unde aş putea să fac asta.

– Nu asta am vrut să spun. Sînt de acord cu ce vrei să faci, dar nici o lady nu poate merge acolo aşa, pur şi simplu, de una singură.

– O să le iau pe mama şi pe Ginny cu mine.

– Dar ai nevoie de protecţie, bombăni el. Ce mare lucru crezi c-ar face mama şi fiica ta dacă se întîmplă ceva? O să mă duc eu în locul vostru cu lucrurile de vînzare.

– Nu, zise ea hotărîtă, privindu-l drept în ochi. Eşti un bărbat foarte drăguţ, Gideon, şi îţi mulţumesc că vrei să mă scuteşti de efort, dar trebuie să mă descurc singură.

– Atunci vin cu tine. Luăm căruţa cea mare pentru mobilă.

Tess se gîndi puţin.

– Bine, Gideon. Mulţumesc, zise ea, dar apoi se opri. Dar nu putem ajunge într-o zi. O să trebuiască să înnoptăm undeva. Nu putem merge doar noi doi, singuri. N-ar fi prea indicat. Sînt sigură că ai fi un domn, n-am vrut să insinuez nimic, dar ştii... oamenii o să vorbească.

Tess simţi cum începe să roşească. Ştia că era ridicol chiar şi să gîndească aşa ceva în legătură cu Gideon. El n-ar încerca niciodată să profite de vreo femeie, cu atît mai puţin de văduva fratelui său. Şi, bineînţeles, oricum nu l-ar interesa Tess; nu-i arătase niciodată nici cel mai mic semn cum c-ar considera-o o femeie atrăgătoare.

Gideon era la fel de jenat ca şi Tess.

– Nu, bineînţeles că nu. N-aş încerca niciodată să...

Îl speria gîndul că Tess ar putea să nu aibă încredere

în el. Oare bănuia ce simţea el pentru ea? Bănuia oare că arde de dorinţă pentru ea? Că o visează în fiecare noapte? Oare se dăduse cumva de gol? Trase aer în piept şi continuă:

– Dar trebuie să avem în vedere reputaţia ta. Avem... nevoie de însoţitori.

Tess se gîndi o clipă.

– O călătorie atît de lungă ar fi prea obositoare pentru mama, zise ea, apoi se lumină dintr-odată. O s-o luăm pe Ginny cu noi! Ar putea veni şi Will cu Ty. Le-ar plăcea să vină. Şi aşa, cu trei rude cu noi, nimeni n-ar încerca măcar să se gîndească că s-ar întîmpla ceva rău.

– Bineînţeles, răsuflă uşurat Gideon.

Cînd Gideon i-a spus lui Maggie despre călătorie, a rămas surprins că nu era bucuroasă deloc că Ty şi Will vor pleca. El credea că va fi încîntată să aibă două zile de linişte. Dar oricît de reţinută ar fi fost, pînă la urmă a acceptat, aşa că într-o zi de luni din luna iulie Gideon îi luă pe Ty şi pe Will de la fermă şi plecară în oraş, unde lăsase căruţa cu mobilele. Apoi, împreună cu Tess şi Ginny porniră către Little Rock.

Copiii şi Will se amuzau de minune în spate; pentru ei călătoria asta era o aventură. Chiar şi Tess era emoţionată. Oricît de neplăcute erau motivele pentru care mergea acolo, o călătorie spre Little Rock nu putea fi decît un eveniment plăcut; nu fusese acolo decît de cîteva ori în viaţa ei. În afară de asta, cel puţin putea face ceva să se apere de Benton Conway şi tot era mai bine decît să stea şi să jelească.

Tess se uită la Gideon, care stătea alături de ea, pe băncuţa din faţă a căruţei; el îi simţi privirea şi întoarse capul către ea. Tess îi zîmbi. Zîmbi şi el dar avea un chip timid şi vulnerabil.

Tess rămase surprinsă. Gideon vulnerabil? Sigur se înşela. Deşi rezervat, Gideon era cel mai puternic, cel

mai ferm bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, unul din aceia căruia îţi vine uşor să-i povesteşti necazurile.

Se uită din nou spre el; privea în gol. Îi studie umerii puternici, pieptul impunător. Nu, nu era nimic vulnerabil la Gideon. Şi totuşi...

Tess se gîndi la ochii lui albaştri, la felul cum străluceau de fiecare dată cînd o vedea pe Ginny, la surîsul lui dulce. Ştia că suferise mult la moartea lui Shelby. Ştia cît de mult îşi iubea familia, cît de legat era de locurile astea. Bineînţeles, un astfel de bărbat poate suferi profund.

Tess se întrebă de ce nu se gîndise la Gideon niciodată aşa înainte. Căutase întotdeauna ajutor la Gideon dar niciodată nu-i oferise. Acum o făcea să se simtă prost că nu-i acordase mai multă atenţie. Se gîndea că poate fuseseră momente cînd avusese nevoie de ea, chiar pur şi simplu să-l asculte şi ea şi poate nu-şi dăduse seama. Tess voia să se revanşeze, dar nici măcar nu ştia de unde să înceapă.

Au înnoptat lîngă un rîu, Gideon fiind tot timpul atent să nu se întîmple ceva rău.

Tess se uită lung la el. Avea braţe puternice, braţe de om muncit, cu palme bătătorite; erau atît de diferite de cele ale lui Shelby. Tess închise ochii şi-şi aduse aminte cum era cînd îi simţea mîinile lui Shelby pe trup, cum o mîngîia. Apoi, nu ştia cum, începu să se gîndească la mîinile lui Gideon. Îşi imagină cum ar fi să le simtă pe pielea ei, cum s-ar simţi s-o mîngîie.

Tess deschise ochii şi respiră adînc. La ce se gîndea? Îşi imagina cum ar fi să o mîngîie cumnatul ei! Simţi că o trec fiorii şi speră ca dacă cumva Gideon se uitase la ea să nu fi observat sau să-şi fi imaginat la ce se gîndea. Era sigură că s-ar fi îngrozit.

Gideon o trata ca pe sora lui. Se gîndea la ea doar ca la văduva lui Shelby. Ca la mama lui Ginny. Nu îl interesa femeia din ea, aşa cum ar fi dorit ea într-un fel.

•

Nu era bine să se gîndească la aşa ceva!

Tess se mai uită o dată la el. Făcuse focul şi le arăta celorlalţi cum să facă mîncare. Zîmbea. Tess îl privi, gîndindu-se de ce nu observase niciodată înainte cît de atrăgătoare îi erau trăsăturile, cît de senzuală gura, cît de puternici îi erau umerii şi braţele.

Lui Tess nu-i venea să creadă că se gîndea la aşa ceva. I se părea nebunesc. Dacă Gideon ar avea măcar idee despre ceea ce gîndeşte ea, cu siguranţă că s-ar simţi umilit. Încercă să-şi alunge gîndurile; întoarse capul şi se uită lung.

Dar îşi dădu seama că odată ce-i intrase această idee în minte, cu greu o mai putea alunga. Gîndindu-se la calităţile fizice ale lui Gideon, Tess realiză că nu se mai putea opri să se gîndească la ele. Tot ce putea face era să se prefacă indiferentă.

După ce mîncară de seară, Gideon acoperi căruţa.

– Uite, voi puteţi dormi aici, spuse el. Nu prea pare să vină ploaia dar nu ştii niciodată. Ty, Will şi cu mine o să dormim acolo, jos, aşa că sîntem aproape dacă aveţi nevoie de ceva.

Se uită la Tess; avea o privire ciudată, încît ea se gîndi că poate se gîndeşte şi el la acelaşi lucru. Poate-i ghicise gîndurile.

Tess simţi că ia foc.

– Bine. Mulţumesc, zise ea repede, apoi se întoarse către Ginny. Haide, draga mea, hai să mergem la rîu să ne spălăm. Imediat se va face ora de culcare.

Tess se simţea ciudat. Nu se mai recunoştea pe sine, iar Gideon i se părea atît de străin.

Cînd se întoarse cu Ginny de la rîu, Tess observă că Gideon le pregătise deja culcuşul. Pentru băieţi aşezase ceva lîngă căruţă, aproape de ele ca să le poată supraveghea. Era un om atît de drăguţ. Se gîndea la toate.

Gideon, Will şi Ty stăteau în jurul focului iar Gideon

le spunea poveşti. Ginny sări şi ea lîngă ei. Tess o certă, chemînd-o s-o pregătească de culcare, dar pînă la urmă renunţă. Fără să se mai gîndească, începu să se pregătească ea; îşi scoase agrafele din păr şi şi-l lăsă pe spate, îşi masă tîmplele, aşa cum făcea întotdeauna atunci cînd era încordată. Apoi ascultă şi ea povestea pe care le-o spunea Gideon copiilor.

Vocea lui Gideon deveni din ce în ce mai joasă, apoi se opri şi deschise ochii să vadă ce s-a-ntîmplat. Gideon o privea; avea o căldură ciudată în privire. Simţi c-o trec fiorii. Shelby o privea adesea aşa. Rămăsese cu peria în aer; părul îi cădea în valuri pe spate.

Îşi dădu seama dintr-o dată că făcea un lucru intim în public; în mod normal nici un bărbat nu vede o femeie pieptîndu-se, decît în intimitatea dormitorului lor. Tess se simţi jenată dar şi emoţionată. Nu ştia ce se-ntîmplă cu ea. Se simţea ca o femeie stricată.

– Haide, Ginny, spuse ea. E ora de culcare.

– Dar, mamă, unchiul Gideon n-a terminat încă!

– Ginny!

– Fă cum îţi spune mama, îi spuse Gideon în şoaptă.

Tess se grăbi către căruţă şi urcă. Cum Gideon trăsese prelata, erau îndeajuns de protejate. Aşa că Tess îşi desfăcu naturii şi-şi scoase puloverul de pe ea. O dezbrăcă şi pe Ginny şi se aşezară pe „patul" moale. Apoi se acoperiră cu păturile pe care le dăduse Gideon.

Îşi spuseră amîndoi rugăciunea de seară. Apoi Tess se uită către Gideon; în acelaş moment se întoarse şi el şi privea spre căruţă. Pentru o clipă Tess avu impresia că se uita la ea; dar bineînţeles că era imposibil, se gîndi ea.

Gideon îşi scoase cizmele şi se întinse pe culcuş, gîndindu-se cum o să petreacă noaptea. N-o să poată dormi deloc, de asta era sigur. Nu va putea dormi cînd ştia că Tess era întinsă doar la cîţiva paşi de el.

Putea să-i desluşească formele, chiar dacă era noapte. Se întrebă dacă mai era încă îmbrăcată sau îşi scosese hainele de drum. Sau poate că nu mai avea nimic pe ea. Oftă şi se întoarse pe partea cealaltă, să nu mai vadă căruţa şi pe Tess.

Dar n-ajuta la nimic; o avea încă în faţa ochilor. Putea să şi-o imagineze dezbrăcată, doar învelită cu pătura; vedea parcă cum îi ieşeau formele în relief prin pătura moale. Se gîndi cum ar fi să-i mîngîie trupul.

Îşi spuse că e nebun să se gîndească la aşa ceva. Tess avea încredere în el, se lăsase în grija lui. Era dezonorant să-i trădeze încrederea, chiar şi numai în gînd. Era dezgustător să se gîndească la aşa ceva, mai ales cu copiii prin preajmă. Dar părea că cu cît încearcă să-şi alunge gîndurile astea, cu atît mai mult îi rămîn în minte, pînă cînd se dădu bătut şi-şi lăsă mintea să meargă şi mai departe.

De-abia după cîteva ore reuşi să adoarmă.

Tot restul călătoriei Tess se simţi jenată lîngă Gideon. Stătea lîngă el în căruţă dar nu găsea nimic să-i spună. În loc să pălăvrăgească ca de obicei, acum nu discutau decît despre căldura şi despre frumuseţea locurilor prin care treceau. A fost ca o uşurare cînd au ajuns, în sîrşit, în Little Rock.

Au tras în oraş la vărul lui Tess, iar dimineaţa următoare l-au lăsat pe Will şi pe copii acasă şi au pleact să

vîndă bijuteriile şi mobila. Tess era fericită să fie cu Gideon. Ea nu avea curaj deloc; îi era frică că fără el nu reuşea. El ştia să se tocmească şi era sigură că lui oricum îi dădeaun un preţ mai bun decît i-ar fi dat ei.

Dar tot nu cîştigaseră îndeajuns cît să-i ajungă pentru impozite. Se temea atît de tare de ce o să se întîmple, dar pînă la urmă se hotărî să-şi lase grijile la o parte pentru un timp încît Ginny, Ty şi Will să se bucure de călătoria asta, aşa că în după-amiaza aia ieşiră toţi în oraş.

Ziua următoare, în drum spre casă, Tess şi Gideon nu scoseseră aproape nici un cuvînt; chiar şi copiii şi Will erau neobişnuit de liniştiţi, probabil prea obosiţi ca să le mai ardă de joacă.

Plecaseră foarte devreme, aşa că n-a mai fost nevoie să înnopteze pe drum; au venit direct pînă în Pine Creek. Cînd au ajuns acasă la Tess, Gideon intră cu ea să-i care bagajul. Ginny alergă s-o caute pe bunica ei ca să-i povestească de toate minunăţiile pe care le văzuse în Little Rock. Tess se întoarse către Gideon.

– Mulţumesc. Nu cred că m-aş fi descurcat fără tine.

– Oricum nu e de ajuns, spuse el trist.

– Ştiu, dădu Tess din cap. Dar e un început. Dacă mai e timp destul, o să fac rost şi de restul.

– Poate, ezită Gideon, apoi scoase din buzunar un portofel. Asta s-ar putea să te ajute oarecum.

Tess se uită mirată. El îi făcu semn cu mîna.

– Hai, deschide-l.

Îl deschise şi găsi înăuntru mai multe monede de argint. Simţi că i se înmoaie genunchii.

– Dar... Gideon, ce e asta?

– Mama şi cu mine am vîndut cîteva lucruri de care nu mai aveam nevoie.

– O, Gideon, nu! Nu trebuia să faceţi asta. Ce aţi vîndut?

– Ceva argintărie şi un ceas de buzunar.

– Sper că nu ceasul tatălui tău, Gideon!

Gideon ridică din umeri şi dădu din cap.

– Ba da. Nu-l purtam decît duminica, aşa că nu-mi era de prea mare folos.

– Dar, Gideon, îţi plăcea ceasul ăla. Ştiu asta. Shelby mi-a spus cît de mult însemna pentru tine, zise ea şi-i dădură lacrimile. Nu te pot lăsa să faci asta.

– Am făcut-o deja, zise el.

Ezită; nu ştiu dacă să-i spună şi restul, dar nu voia s-o lase să se mai îngrijoreze. Pînă la urmă îi zise:

– Cred... că pot să fac rost şi de restul de bani.

Tess rămase blocată.

– Unde? Cum?

– O să vorbesc cu Farquarhar Jones.

– Yankeul? Dar de ce? se miră Tess.

– Într-un timp voia să cumpere nişte pămînt de la mine. Mă duc să văd dacă-l mai interesează şi sper că da.

– Ferma? Gideon, nu! Nu poţi face aşa ceva! N-o să te las!

– Doar o bucată de pămînt...

– Gideon, nu poţi vinde din fermă. Iubeşti prea mult locul ăla. E o parte din tine.

– Dar nici nu pot sta să privesc cum suferi. Oricum nu mai lucrez de mult pămîntul ăla pe care-l vrea Jones.

– Dar ţi-ar putea folosi vreodată. Şi-apoi ferma este moştenirea voastră! Moştenirea lui Ginny, a lui Ty şi a copiilor tăi.

– Dar eu n-am copii. Şi-o să rămînă destul pentru Ginny şi pentru Ty.

– Dar vei avea copii. O să te însori şi o să ai copii şi atunci vei regreta că ai dat o parte din moştenirea lor.

Tess nu ştia de ce o durea sufletul cînd spunea toate astea.

Gideon dădu din cap.

– Nu cred c-o să fie chiar aşa. Ştii ce burlac convins sînt.

– Sînt sigură că există undeva şi jumătatea ta, că o să o întîlneşti şi o să te îndrăgosteşti de ea.

– Tess, las-o baltă! Nu mă poţi convinge. O să vorbesc cu mama şi sînt sigur că o să fie de acord. Nu văd cum altfel putem să te ajutăm să nu-ţi pierzi casa; şi în nici un caz nu vom lăsa să ţi se întîmple aşa ceva. O să fac asta, orice-ar fi.

Tess îl privi. Era încăpăţînat ca toţi cei din familia Tyrrell şi ştia că n-o să-l poată face să se răzgîndească.

– Dar nu te pot lăsa să faci asemenea sacrificii! ţipă ea disperată.

– N-ai de ales. Dacă Jones vrea să cumpere, o să-i vînd bucata asta de pămînt.

– Bine, n-o să mai continui. Nu pot fi la fel de încăpăţînată ca tine.

– Atunci o să-ţi dau banii şi n-o să-ţi pierzi casa.

Tess se uită la el exasperată, apoi se îndepărtă puţin de el şi zise:

– Of, bine! Dacă eşti convins că vrei să-ţi vinzi pămîntul, atunci fă-o! Dar ce o să faci anul viitor, cînd o să trebuiască să plătim iar? Şi anii următori? Ai de gînd să-ţi vinzi ferma bucăţică cu bucăţică pînă nu-ţi mai rămîne nimic?

– O să avem destul timp să-l înfruntăm cumva pe Conway. O să se schimbe vremurile. O să găsesc eu o cale.

Tess îl privi îngrijorată.

– Eşti prea bun şi prea generos uneori. Ştiu cît de mult l-ai iubit pe Shelby, dar n-ar trebui să faci toate astea.

Gideon nu-i putea spune că nu pentru Shelby îşi sacrifica el ferma. Îi era ruşine să recunoască că aproape

nici nu se gîndise la Shelby cît timp se zbătuse să o salveze pe Tess. Pe el Tess îl interesa. Dar nu putea să-i spună asta. Dragostea lui n-ar face decît s-o îngrijoreze şi fără îndoială că situaţia ar deveni şi mai tensionată. Pînă la urmă zise doar atît:

– Trebuia.

– O, Gideon! zise ea, luîndu-l de gît şi îmbrăţişîndu-l.

Gideon simţi că-l trec fiorii. Apoi, o îmbrăţişă şi el. Era moale şi caldă. Gideon închise ochii, înnebunit de plăcere. În acel moment aproape că i se părea firesc s-o îmbrăţişeze; i se părea că este femeia lui, nu a lui Shelby. Ar fi încîntat să-i poată simţi corpul, s-o poată strînge în braţe.

Tess îşi înălţă capul şi-l sărută pe obraz. Gideon se simţi minunat; simţi dintr-odată că-l iau căldurile. Fără să vrea, făcură amîndoi o mişcare bruscă şi buzele lor se atinseră.

Fusese doar pentru o secundă. Apoi Gideon, fără să se mai gîndească, se apropie de ea şi o sărută. Tess se ridică pe vîrful picioarelor şi se lăsă fericită în voia lui. Gideon suspină şi o strînse în braţe.

Se uniră într-un sărut prelung. Buzele li se deschiseră şi dădu drumul dorinţei pe care o strînsese tot timpul călătoriei. Gura lui parcă o devora. Îşi împlîntă mîinile în şoldurile ei.

– Dragă, sînt atît de bucuroasă... Tess! se auzi deodată vocea unei femei.

Înlemniră amîndoi. Gideon îşi ridică puţin privirea şi se uită la mama lui Tess, care stătea în faţa uşii de la bucătărie. Se gîndi la ceea ce tocmai făceau şi simţi cum se topeşte. Îşi luă mîinile de pe Tess şi se dădu la o parte.

– O, Doamne, murmură el.

Se uită întîi la doamna Caldwell, apoi la Tess. Era congestionată la faţă. Mama ei îi surprinsese într-un mo-

ment foarte intim.

– O, Tess. Îmi pare rău, continuă el trecîndu-şi mîna prin păr. Îmi pare rău, fu tot ce putu să spună, apoi se întoarse şi se grăbi să iasă pe uşă, lăsînd-o pe Tess să se uite după el.

– Tess, ce Dumnezeu faci? întrebă Amanda Caldwell îngrozită. Stai aici în mijlocul casei şi te săruţi cu un bărbat! Aşa, ca ultima femeie! Ce naiba, Ginny e sus. Nu trebuie să-ţi spun ce-ar fi văzut dac-ar fi coborît. Cu fratele lui Shelby?!

– O, mamă! Vrei să taci? zise ea, apoi se întoarse şi urcă în fugă scările.

14

După ce Will şi Ty plecaseră spre Little Rock cu Gideon şi cu Tess, Maggie se emoţionă şi mai tare. Nu putea să nu se gîndească că rămăsese singură cu Reid la fermă. Deşi teoretic n-ar fi trebuit să conteze, avînd în vedere hotărîrea pe care o luase, totuşi ideea părea tentantă. Era un fel de libertate care i se oferea, o aură de intimitate, ceva secret. Dar o speria în acelaşi timp ce putea să se întîmple. O speria cînd ştia cît de uşor era să cedeze tentaţiei.

Maggie munci fără nici o tragere de inimă toată dimineaţa. După ce a bătut untul şi l-a lăsat la scurs, rămase în mijlocul camerei, neştiind ce să mai facă. Erau multe lucruri care trebuiau făcute; întotdeauna se găsea ceva de făcut la fermă. Dar acum nu avea nimic special de lucrat.

Se uită pe fereastră. Nu-l vedea nicăieri pe Reid. Se întrebă dacă nu cumva lucra în curte. Oare încerca s-o evite? Să facă tot posibilul să-şi ocupe timpul ca să nu vină la ea?

Pînă la urmă, sătulă de atîtea probleme în legătură cu Reid, Maggie urcă scările să facă curat în dormitoare. Avea mult de lucru şi se hotărî să nu se mai gîndească la Reid. Aşa că-şi suflecă mînecile şi trecu la treabă.

Dar pînă la urmă îşi dădu seama că oricît ar fi frecat şi ar fi lustruit podelele, tot nu putea să-şi alunge gîn-

durile. La un moment dat auzi vocea lui Reid care o striga de jos; Maggie sări imediat.

De-abia acum îşi dăduse seama că soarele era deja sus pe cer. Era ora mesei şi ea nici nu băgase de seamă! Aruncă peria şi cîrpa şi se grăbi să coboare, aranjîndu-şi din mers mînecile.

La capătul scărilor, aproape sări peste Reid, care o aştepta în hol.

– O!

Se opri bursc, apucînd balustrada ca să se ţină. Instinctiv, Reid o apucă de braţ, dar se retrase imediat, de parcă se arsese cu ceva.

– Scuză-mă. Eram îngrijorat...

– Ştiu. Am întîrziat îngrozitor. Am fost ocupată şi am pierdut noţiunea timpului. Îmi cer scuze. O să fac imediat ceva de mîncare.

– Nu-i nimic. Nu-i nevoie să te grăbeşti. Doar că mi-am făcut griji cînd am văzut că nu mă chemi la masă şi apoi am văzut bucătăria goală. Nu ştiu exact ce-am crezut...

– Îţi mulţumesc că mi-ai purtat de grijă, spuse Maggie, încîntată că se gîndise la ea.

Se îndreptă către bucătărie iar Reid păşi în urma ei. Maggie nu îndrăznea să-l privească în ochi de teamă să nu-i întîlnească privirea aceea plină de pasiune. Îşi ocupă timpul gătind, stînd tot timpul cu spatele la Reid, dar cînd îl auzi că se aşează la masă îşi dădu seama că nu-l mai putea evita aşa.

Ştia că o privea şi se întrebă la ce oare se gîndea, ce-ar descoperi în ochii lui dacă s-ar uita brusc la el. Mai bine nu s-ar mai gîndi. Dar cum?

Maggie nu se simţise niciodată aşa de stîngace ca acum. Simţea că emoţia o copleşise şi nu-şi putea alunga gîndurile pasionale. Nu le putea opri. Tot ce putea face era să-şi ignore dorinţele, şi se rugă să fie în stare să

facă asta.

Cînd termină de gătit, se aşeză şi ea la masă. Maggie se uită la Reid, conştientă de intimitatea lor. O privi şi el; ochii îi licăreau şi Maggie, fîstîcită, se uită imediat în altă parte.

Cu toate că muncise mult toată dimineaţa, nu-i era deloc foame. Maggie ciuguli puţin din mîncare, uitîndu-se din cînd în cînd la Reid. Nu-şi lua ochii de la ea; asta făcuse tot timpul mesei.

Nici unul din ei nu ştia ce să facă, ce să spună şi fu ca o uşurare cînd terminară de mîncat. Reid de-abia ieşise din bucătărie, dar Maggie îi simţea deja lipsa. O enerva gîndul ăsta; se întoarse sus şi-şi petrecu toată după-amiaza dereticînd prin camere.

Seara însă, în timp ce pregătea cina, începuse să se facă simţită oboseala. Înainte să-l cheme pe Reid la masă, urcă în camera ei cu un lighean cu apă caldă ca să se spele. Se dezbrăcă pînă la brîu; cînd îşi atinse sînii, sfîrcurile se ridicară ca răspuns la atingerea ei. Maggie se uită în jos la punctele tari, amintindu-şi cum i le dezmierdase Reid. Sfîrcurile i se întăriră şi mai mult şi simţi cum îi tresaltă inima. Se întrebă ce se întîmpla cu ea.

La masă se forţă cît putu să nu-l privească. Cînd au terminat de mîncat, strînse farfuriile; de-abia se abţinu să nu-i spună să rămînă cu ea. Se forţă să nu privească peste umăr cînd îl auzi că se ridică de la masă. Reid făcu cîţiva paşi, apoi ezită o clipă. Maggie rămase blocată, aşteptînd, respirînd cu greu. Era sigură că o să se apropie de ea. Şi ea ar fi vrut asta. Dar, totuşi, se rugă să plece.

Pînă la urmă, îl auzi pe Reid închizînd uşa. Plecase şi era mai bine aşa.

Maggie curăţă bucătăria, apoi se aşeză să cîrpească cîte ceva. Era o căldură înăbuşitoare. Toate uşile

şi ferestrele erau deschise. Zgomotul hipnotic produs de bîzîitul insectelor ar fi trebuit să-i dea o stare de amorţeală, dar ea se simţea complet trează. Puţin mai tîrziu, simţi că o lasă nervii. Nu putea să se gîndească la altceva decît la Reid – şi la patul ei gol. Pînă la urmă lăsă baltă lucrul şi se retrase la ea în cameră. Se schimbă în cămaşa de noapte şi se băgă în pat, dar nu putea adormi.

Noaptea i se păru fără sfîrşit. Maggie se răsuci pe toate părţile. Se ridică de mai multe ori şi se duse la fereastră. Era un întuneric apăsător, toată curtea, copacii, erau cufundate în întuneric. Se întoarse şi se vîrî din nou în pat, luptîndu-se cu sine să nu coboare scările şi să nu iasă în curte aşa cum făcuse deja într-o noapte. N-ar şti nimeni, îşi spuse ea. Cui i-ar păsa?

Dar i-ar păsa ei. N-ar putea să se împace cu sine dacă s-ar lăsa pradă dorinţei.

Dar n-ar putea trăi nici dacă nu ar ceda dorinţei care o măcina. Maggie îşi îngropă faţa în pernă ca să-şi înăbuşe suspinul. De ce trebuia să fie aşa de greu?

Ziua următoare fusese la fel, poate chiar mai rău; atmosfera dintre ei era şi mai tensionată. Oricît de mult ar fi muncit, îi era la fel de greu să doarmă şi în seara următoare. Apoi, în toiul nopţii, auzi un sunet. Se ridică şi ascultă. Se auzi din nou un zgomot, jos, în hol.

Aşteptă cu răsuflarea întretăiată. Auzi paşi pe scară. I se făcu frică; se gîndi că poate intrase vreun hoţ în casă. Dar ştia bine că nu este asta. Ştia că e Reid, că venea la ea. Nu fusese în stare să reziste, la fel cum nu putuse nici ea în noaptea aia, cînd se dusese la el.

O siluetă întunecată apăru în uşă; lui Maggie îi dispăru orice urmă de frică. Cunoştea trăsăturile lui Reid, poziţia corpului; îl cunoscuse atît de bine într-un timp atît de scurt.

Reid se opri o clipă, apoi înaintă din nou spre ea. Îl

privea cu răsuflarea întretăiată, avea gura prea încleştată ca să poată vorbi. Se opri la capul patului şi o privi. Maggie îi întoarse şi ea privirea. Trase pătura şi-i făcu semn să se aşeze lîngă ea.

Ea ştia că de data asta nu mai era o greşeală. De data asta trebuia să înfrunte consecinţele. Trebuia să se înfrunte pe ei înşişi. Nu mai putea fi vorba de inocenţă, de naivitate.

Reid oftă adînc şi într-o secundă fu lîngă ea. Maggie se ridică să-l îmbrăţişeze. Îi putea simţi trupul înfierbîntat; se lipi de el instinctiv. Maggie se simţi inundată de bucurie. Îşi împreunară buzele.

O sărută iar şi iar, murmurîndu-i numele. Maggie îi întoarse sărutul cu aceeaşi fervoare. Pasiunea lor, strînsă de atîtea săptămîni, se dezlănţuia acum; se lăsară amîndoi pe pat. Îşi spuseră tot ce adunaseră de atîta timp în ei, pierduţi în dorinţă. Pentru ei nu mai exista timp, lume, în afară de acest moment, acest loc; nu mai exista nici o realitate în afară de bătaia inimilor şi izbucnirea dorinţei lor.

Au făcut dragoste cu o pasiune sălbatică. Pentru o clipă au fost uniţi într-unul singur, uniţi în gînd, în trup, în inimă; nu se putea spune unde se termina unul şi unde începea celălalt.

Au rămas un timp aşa, înlănţuiţi. Au moţăit puţin, apoi s-au trezit şi au făcut din nou dragoste, de data asta cu toată delicateţea din lume. S-au explorat, s-au gustat şi s-au iubit cu adevărat. Reid îi mîngîie sînii, sărutîndu-i cu ardoare sfîrcurile. Maggie, la rîndul ei, lăsă să-i alunece mîinile pe pielea lui, sărutîndu-i fiecare colţişor. Şi-au controlat dorinţa pînă cînd totul le-a scăpat de sub control şi s-au lăsat cuprinşi de extaz.

După aceea au rămas întinşi unul lîngă celălalt, ea cu capul pe umărul lui, el ţinînd-o în braţe. De data asta nu mai trebuia să se grăbească, nu mai trebuiau să

plece nicăieri şi nu mai aveau de ce să- şi facă griji; noaptea era a lor.

– Te iubesc, murmură Reid pentru prima dată, sărutînd-o pe creştetul capului. N-am cunoscut niciodată pe nimeni care să-mi poată face ce-mi faci tu. Vreau să fiu cu tine în fiecare clipă, în fiecare zi, tot restul vieţii mele.

Maggie simţi că i se taie respiraţia. Asta voia şi ea. Erau un milion de motive pentru care era imposibil, dar refuza să se gîndească la ele. O să fie timp destul după aceea pentru raţiune şi regret, pentru durere şi disperare. Acum doar întoarse capul şi-şi apăsă buzele pe braţul lui.

– Şi eu te iubesc. Din toată inima.

A doua zi, cînd se trezi, Maggie îl văzu pe Reid proptit într-un cot uitîndu-se la ea zîmbind.

Zîmbi şi ea.

– Ce faci?

– Mă uit la tine cum dormi.

Ea ridică dintr-o sprînceană şi zise:

– Nu pare prea interesant.

– Pentru mine e îndeajuns de interesant, spuse el zîmbind senzual, apoi o mîngîie pe obraz.

Lui Maggie i se strînse puţin inima, simţind ce o să urmeze. Ştia că va veni vremea căinţei. Căzuse încă o dată în păcat şi numai ea fusese de vină. Îşi trădase cu bună ştiinţă bărbatul. Putea chiar să fie însărcinată.

Dar îşi alungă toate gîndurile negre. Măcar pentru puţin timp voia să se bucure de iubirea lor, de cea mai neînsemnată clipă de bucurie.

– E bine aşa? Pare plictisitor, zise ea.

– Dacă asta înseamnă plictiseală, atunci mie îmi place.

Îşi trecu limba peste buzele ei; Maggie îl muşcă. Reid gemu scurt.

– Tu, din contră, preferi pericolele, continuă el.

Se aplecă şi o sărută şi se pierdură încă o dată în focul dorinţei.

Cînd, în sfîrşit, se hotărîră să părăsească dormitorul, se purtară normal, ca şi mai înainte. Reid mulse vaca, iar Maggie adună ouăle şi pregăti micul dejun. Apoi plecă în oraş cu căruţa să împartă ouăle, în timp ce Reid se apucă de celelalte treburi. Cînd Maggie se întoarse, îi fu greu să-şi mai vadă la treabă. Se ducea tot timpul la fereastră să se uite după Reid.

Într-un tîrziu, Reid intră în casă prefăcîndu-se că voia să întrebe ceva, dar Maggie bănuia că ştia deja răspunsul. Dar oricum, era fericită să-l vadă. Îi oferi o ceaşcă de cafea şi se aşezară o clipă, uitîndu-se fix unul la celălalt.

Pînă la urmă Reid spuse:

– Nu vreau să te părăsesc.

– Nici eu nu vreau.

– De ce n-am trage chiulul azi?

– De la muncă?

– De la tot.

– Pare interesant, zise Maggie zîmbind.

– Bine. S-o facem atunci.

Maggie împachetă toate cele trebuincioase pentru un picnic şi plecară la iaz. Se aşezară sub un copac şi priviră razele soarelui cum se spărgeau în apă. Au vorbit, au mîncat; au petrecut o după-amiază minunată. Tîrziu, Maggie îşi scoase încălţările şi puloverul şi intră în apă, rîzînd. Nu-şi mai amintea de cînd nu se mai simţise aşa de tînără şi de lipsită de griji; era minunat.

Reid îşi scoase şi el pantofii, îşi suflecă pantalonii şi o urmă; se jucară ca doi copii pînă obosiră. Apoi Reid o

luă în braţe şi o purtă pînă pe pătura de sub copac unde făcură dragoste nebuneşte.

Le fusese destul de uşor să trăiască toată ziua asta împreună, să pretindă că nimeni şi nimic nu mai exista în afară de ei doi. După masa de seară se aşezară pe terasă să stea de vorbă. Păreau ca doi oameni căsătoriţi de cînd lumea.

Era grozav să facă dragoste noaptea, să-şi şoptească promisiuni, să viseze la ce va fi în viitor.

Tîrziu, cînd aproape se crăpa de ziuă, Reid se trezi şi o luă pe Maggie în braţe. Se trezi şi ea; se sărutară şi făcură dragoste cu disperare.

După aceea, ţinînd-o în continuare în braţe, Reid îi spuse pe un ton serios:

– Ştii, am putea merge în Vest. În Texas sau chiar mai departe. Undeva unde nimeni să nu ne cunoască. I-am putea lua pe Ty şi pe Will şi am putea fi o familie. Am putea trăi ca soţ şi soţie. Mi-aş putea vinde casa din Savannah, ca să avem cu ce începe o viaţă nouă.

Pentru o clipă Maggie se lăsă sub vraja acestei propuneri. Ar putea fi soţia lui Reid; nimeni n-ar şti adevărul. Ty şi Will ar fi fericiţi. Ar putea spune că Will este fratele ei şi ar putea fi o familie.

Îşi dorea atît de mult să poată fi adevărat. Voia să creadă că va fi aşa. Îl îmbrăţişă, sărutîndu-l pe obraz.

– Nu putem, Reid. Ştii bine că nu putem, şopti ea. O, Doamne, ce-o să mă fac? Te iubesc atît de mult.

Maggie ştia că orice-ar face, orice-ar fi visat ei acum în întuneric, lumina zilei le va spulbera visurile. Nu-i puteau lua pe Ty şi pe Will şi să dispară. Şi apoi, Maggie nu putea părăsi oraşul Pine Creek. Aici era casa ei, aici îşi avea rădăcinile adînc înfipte în pămînt. Aici era familia ei, prietenii ei. I se părea imposibil să părăsească locurile astea. Şi oricît de departe ar fugi, nu s-ar putea salva. Nu, nopţile astea pe care le trăiseră împreună nu

puteau dura o veşnicie.

– Atunci spune-mi c-o să vii. Te rog, Maggie. Am putea fi fericiţi. Am putea avea un cămin împreună. Will nici nu şi-ar da seama, ar fi chiar încîntat.

– Dar noi ne-am da seama, răspunse Maggie. Nu, nu pot face asta.

Totul se schimbă după această discuţie. Petrecură dimineaţa următoare cu inimile strînse şi de fiecare dată cînd se uitau unul la celălalt nu vedeau decît durere. Nu îndrăzneau să se atingă, să se sărute. Nu-şi spuneau nimic. Dar amîndoi ştiau că feeria pe care o trăiseră împreună luase sfîrşit. Gideon îi va aduce în seara asta acasă pe Ty şi pe Will. Iar ei vor trebui să se obişnuiască cu ideea că totul luase sfîrşit.

Tîrziu, spre seară, se auzi căruţa; Ty şi Will ţopăiau, încîntaţi de călătoria lor. Gideon nu zăbovi prea mult, era prea obosit. Maggie îi ascultă pe Ty şi pe Will cum povesteau ce văzuseră la oraş; se forţă să zîmbească, dar oricum nu auzea mare lucru, gîndul ei era în altă parte. Pînă la urmă Ty şi Will au căzut frînţi.

– Fir-ar să fie, ce obosit sînt, oftă Will.

– Da, s-a făcut ora să mergeţi la culcare, zise Maggie.

Continua să-l privească pe Reid. Era palid şi se uita fix la ea.

– Ai dreptate, zise el. Noapte bună Ty, Will. Noapte bună, Maggie.

Maggie dădu din cap dar nu zise nimic; avea lacrimi în ochi. Îl privi ieşind din cameră. Se ura pe ea însăşi, dar în acel moment Maggie îşi dori să nu se fi dus nicăieri la spital să-l ia pe Will acasă.

După ce spălă vasele, Maggie urcă în camera băieţilor să-i sărute înainte de culcare. Pentru prima oară ezită înainte să-l sărute pe Will. El, bineînţeles, nu-şi dădea seama, dar ea se simţea cumplit de vinovată. Fugi în camera ei, cu lacrimi în ochi.

Totul îi aducea aminte de noaptea trecută. Închise ochii şi rememoră fiecare amănunt. Voia să plîngă, să ţipe. Dar pur şi simplu se aşeză şi privi pe fereastră mult, mult timp.

I se sfîşia inima la gîndul că l-ar putea pierde pe Reid. Dar ştia că aşa nu mai putea trăi. Ştia că avea de făcut un singur lucru dacă voia să nu-şi distrugă viaţa.

Trebuia să-i spună lui Reid să părăsească ferma.

Dimineaţa următoare, la masă, Reid rămase tăcut; nu era în stare să se uite la Maggie. Se întoarse în curte imediat ce termină de mîncat. Ty şi Will se ţineau după el peste tot. Reid se uită la ei, gîndindu-se cum va face să-şi ia rămas bun. Nu era o companie tocmai plăcută; era frămîntat de gînduri. Dar pe băieţi nu avea de ce să se supere; erau prea drăguţi. Nu erau ei de vină pentru situaţia asta. El era de vină.

– Trebuia să fi venit cu noi la Little Rock, spuse Ty entuziasmat, a treia oară de cînd venise acasă. Ţi-ar fi plăcut.

– Sînt mulţi oameni acolo, spuse şi Will. Şi o groază de clădiri!

– Cred că n-ai văzut niciodată aşa clădiri mari! aprobă Ty, făcu o pauză şi continuă: Mă rog, poate ai văzut dar eu n-am văzut niciodată.

– Mă bucur că v-aţi distrat, le zîmbi Reid.

– Mi-a plăcut acolo, continuă Will, dar acasă îmi place mai mult.

Ty nu era sigur că simte acelaşi lucru, dar dădu din cap.

– Da, e bine să te întorci acasă, zise el. Dar mi-ar

plăcea mult să mai mergem acolo.

Reid se uită prin curte.

– Ştiţi ceva, nu am prea mult de lucru astăzi. Vreţi să mergem la iaz cînd termin? Putem să ne facem lecţiile acolo şi după aceea putem pescui.

– Ar fi grozav! strigă Ty. Putem să şi înotăm.

Will se lumină la faţă. Îi plăcea şi să înoate şi să pescuiască şi îi plăcea să stea cu ei cînd făceau lecţii.

L-au ajutat şi ei pe Reid la treabă, apoi şi-au luat cărţile, undiţele şi un coşuleţ cu mîncare şi au pornit către iaz.

Reid se gîndea tot timpul la ziua de dinainte, cînd mersese cu Maggie la apă. Se uită la Will şi se simţi vinovat. Începuse să-l placă, chiar să-l iubească într-un fel. Şi totuşi, uneori îl ura fiindcă era obstacolul care stătea între el şi Maggie. Şi se ura pe el însuşi că simţea asta.

Cînd ajunseră la iaz, Will se pregăti de pescuit, iar Ty scoase mîndru o carte de matematică.

Reid se uită mirat şi-i zise:

– N-am mai văzut-o pînă acum.

Ty dădu din cap.

– Ştiu. Mi-a cumpărat-o unchiul Gideon, de la Little Rock. A găsit-o acolo unde a mers să vîndă mobila mătuşii Tess. Nu e nouă dar e în bună stare. Vezi? Unchiul Gideon zicea că poate o să-mi trebuiască.

– O, da. E cu mult mai bună decît cartea ta veche.

Se aşezară şi începură să o studieze.

Will se aşeză şi el şi aşteptă răbdător ca ei să termine ca să poată începe pescuitul, dar pînă la urmă se plictisi fiindcă Reid şi Ty păreau că n-au de gînd să termine curînd. Se ridică şi se îndreptă către lac, încercînd să arunce cu pietre cît mai departe. Pînă la urmă se hotărî să meargă să înoate; îşi scoase hainele şi se aruncă în apă. Înotă cîteva minute, după care văzu

o rață sălbatică pe apă.

Se apropie cît putu de încet de ea. Pasărea, simțindu-i parcă prezența, zbură puțin mai departe. Will o urmă, dar fără să-și dea seama, intră într-un vîrtej de apă.

Dădu panicat din mîini, scufundîndu-se și ieșind apoi la suprafață. Simțea că picioarele îi fuseseră prinse în ceva. Încerca să se elibereze dar se afunda și mai tare.

Țipa și se agita trăgînd puternic de picior, dar cu cît se zvîrcolea mai tare, cu atît îi era mai greu să se descurce.

15

Ty şi Reid îşi ridicară privirile cînd auziră ţipătul lui Will. Reid îl zări zbătîndu-se în apă. Sări în picioare, îşi aruncă pantofii şi sări în apă.

Ty aproape că încremenise, dar îşi reveni, îşi scoase şi el pantofii şi sări după Reid.

Reid înotă cît putu de repede spre Will şi-l prinse. Îl apucă de gît şi-l scoase la suprafaţă. Dar Will, în panica lui, se zbătea şi mai tare, trăgîndu-l şi pe Reid după el. Reid încerca din răsputeri să-l salveze, dar imediat ce-l scotea la suprafaţă şi lua o gură de aer, Will se cufunda din nou, cu toată greutatea; mişcările lui dezordonate îl trăgeau şi pe Reid la fund.

Ty, ajuns lîngă ei, îl apucă pe Will de o mînă, încercînd să-l tragă şi el.

– Fii atent! îi strigă Reid. Poate să te tragă şi pe tine. S-a prins în ceva! continuă el, explicîndu-i ce se întîmpla cu Will.

Reid încercă să-i scoată piciorul lui Will, dar nu reuşea să-l descurce şi nu-şi dădea seama în ce era prins. Trebuia să-l scoată cît mai repede, pînă nu era prea tîrziu. Trase cu toată puterea.

Reuşise.

Reid îl trase la suprafaţă. Luă o gură de aer şi se uită la el. Îşi pierduse cunoştinţa. Îl apucă pe după umeri ca să-i susţină capul deasupra apei şi începu să înoate. Ty îl ajută şi el.

Îl scoaseră cu greu la mal. Reid se aşeză în ge-

nunchi şi-l întoarse pe Will pe burtă. Îl apăsă pe spate pînă cînd începu să dea afară apă. Tuşi puţin, după care scoase şi mai multă apă. Pînă la urmă deschise ochii şi se uită speriat în jur.

Ty începu să se mai liniştească.

– Mulţumescu-ţi, Doamne! N-a păţit nimic.

Reid dădu din cap şi se aşeză. Will începu să tuşească şi se ridică încet.

– Ty? Reid? Ce-am păţit?

– Ţi-ai prins piciorul probabil în nişte ierburi, îi explică Reid.

– Reid te-a salvat, îi spuse Ty. Te-a scos de-acolo şi te-a adus la mal. Te-a ajutat să respiri din nou.

Will se întoarse către Reid şi-şi întinse mîinile spre el.

– Mulţumesc! Mi-a fost aşa de frică!

– Ştiu, îl îmbrăţişă Reid şi îl bătu uşor pe spate. Dar acum e în regulă. O să fie bine. În afară de faptul că o să trebuiască să-i explicăm lui Maggie cum am ajuns în halul ăsta.

Ty chicoti iar Will dădu mîndru din cap, zicînd:

– Eu am scăpat. Am apucat să-mi scot înainte hainele.

Reid îi zîmbi.

– Haideţi, băieţi, spuse el. Trebuie să ne întoarcem acasă.

În dimineaţa următoare, cînd se sculă, Maggie o porni către terasă; îl găsi acolo pe Reid, stînd cu capul pe genunchi. Privea răsăritul soarelui. Ultima dată cînd îl văzuse pe Reid fusese cu o zi înainte, cînd îi adusese acasă pe Ty şi pe Will; cînd veniseră uzi pînă la piele şi-i povestise cum era Will să se înece. El plecase în timp

ce îl certa pe Will şi-i dădea haine uscate. Bănuise că plecase să se schimbe şi el şi că se va întoarce mai tîrziu, dar nu mai venise înapoi. Nu venise nici măcar la masă. Maggie îl trimisese pe Ty în hambar să-i ducă mîncare şi să vadă dacă-i e bine. Ty se întorsese şi o asigurase că Reid e bine, că era doar obosit după o după-amiază atît de agitată.

Maggie ştia mai bine că voia s-o evite pe ea. Oricum, pentru ea era o uşurare, fiindcă altfel ar fi trebuit să-i spună să plece şi nu prea îi venea uşor. Ştia că trebuia, dar nu avea puterea necesară.

– Reid? Ce faci aici? îi spuse ea.

El se întoarse şi se uită la ea, apoi se ridică.

– Te aşteptam, răspunse el.

Lui Maggie începu să-i fie teamă. Bănuia ce va spune şi ar fi vrut cumva să-l oprească, chiar dacă ştia că momentul acesta era inevitabil.

– Plec, îi zise el pe un ton grav.

Maggie nu spuse nimic. Se aştepta la asta, chiar îşi propusese să înceapă ea să-i spună dar acum o speria de moarte subiectul ăsta. Se uită la el cu ochii mari, speriaţi.

Reid îşi luă pălăria pe care o lăsase jos, rămînînd cu privirea în pămînt.

– M-am gîndit toată ziua de ieri şi noaptea asta. Ieri, cînd Will era să se-nece şi am sărit după el, am făcut-o din instinct – nici măcar n-am stat să mă gîndesc. Dar în timp ce înotam spre el m-am gîndit, dacă nu-l scap, o să moară şi aşa Maggie o să fie liberă. Aşa te puteam avea pentru mine. Tot ce trebuia să fac era să-l las să moară.

O privi disperat, apoi continuă:

– Am fost tentat să fac asta, Maggie. Voiam să înot încet, să nu încerc să-l salvez. Am vrut ca Will să moară. Am vrut să-mi trădez principiile pentru că te doresc atît de mult.

Lui Maggie îi dădură lacrimile.

– O, Reid! Reid...

– Am fost doctor. Am făcut un jurămînt sacru să salvez vieţi. Aproape toată viaţa asta am vrut să fac. Şi iată-mă, deodată, dorindu-mi să moară un om, dorindu-mi să-l las să moară.

– Dar nu l-ai lăsat, zise încet Maggie. L-ai salvat pe Will. L-ai adus acasă.

Reid dădu din cap.

– N-aş fi putut să fac altfel. M-am lăsat de medicină pentru că îmi pierdusem încrederea în mine. I-am neglijat pe toţi cei care aveau încredere în mine şi pe care eu ar fi trebuit să-i protejez – soţia mea, copilul meu, soldaţii. De ce a trebuit să moară ei şi să rămîn eu? Lumea – tot ce înseamnă ea – pentru mine nu mai avea nici un sens. Nu mai puteam crede în nimic – nici în mine, nici în medicină, nici măcar în Dumnezeu. De-asta am început să hoinăresc, să fug. Dar am ajuns la concluzia că degeaba bat drumurile, pentru că de mine vreau să fug.

Făcu o pauză, apoi îşi adună puterile şi continuă:

– Apoi am venit aici. M-am îndrăgostit de tine. Şi tu, tu m-ai făcut să am din nou încredere în mine. M-ai făcut să iubesc din nou, să cred în mine, să am încredere în ceilalţi şi să *simt* din nou. Dragostea ta m-a salvat. Dar n-aş putea să fiu amantul tău, să te iubesc şi să las un alt bărbat să moară. Trebuia să-l salvez pe Will. A trebuit să-l scot afară.

– Ştiu... zise Maggie cu vocea tremurîndă.

Lacrimile îi inundaseră faţa. Nu credea să-l fi iubit vreodată pe Reid mai mult decît îl iubea acum. Acum, cînd trebuia să-l piardă.

– Nu pot să mai stau, continuă Reid, gîtuit de emoţie. Un timp am crezut nebuneşte că aş putea să rămîn, că aş putea să-mi controlez dorinţa. Dar ar fi imposibil. Aş vrea tot timpul să fiu cu tine. Mă doare sufletul cînd mă

gîndesc să plec, cînd mă gîndesc că n-o să te mai văd niciodată sau că n-o să te mai aud rîzînd. Că n-o să te mai aud strigîndu-i seara pe Ty ... şi pe Will. O, Doamne, Maggie...

Atunci nu pleca! ar fi vrut Maggie să strige. Dar ştia că n-ar putea. Că n-ar trebui. Reid trebuia să plece, oricît i-ar fi durut de mult. Trebuia să fie tare şi să-l lase să plece.

– Am încercat să stau lîngă tine fără să te ating, dar nu pot, continuă el. Amîndoi ştim asta. Am zis înainte că o să stăm departe unul de celălalt dar pînă la urmă n-am putut. Nu te pot privi tot timpul şi să nu te doresc. Nu pot trăi aşa de aproape de tine fără să te iubesc din ce în ce mai mult, fără să te vreau. Oricît aş fi promis, oricît de tare aş fi încercat, ştiu că într-o bună zi, mai devreme sau mai tîrziu, n-aş mai fi în stare să mă controlez. De-asta trebuie să plec. Ştii la fel de bine ca mine.

Maggie dădu din cap. O înecau lacrimile. Simţea că se rupe ceva în ea. Dacă Reid ar rămîne, nimic nu i-ar opri să meargă mai departe; deja o făcuseră pînă acum. Dorinţa, dragostea dintre ei erau prea puternice.

Ştia că el avea dreptate. *Trebuia* să plece. Dar i se părea, totuşi, nedrept.

Dacă ar rămîne, l-ar distruge, aşa că, dacă-l iubea, trebuia să-l lase să plece.

Dacă ar rămîne, ea şi-ar trăda toate principiile ei de viaţă. Dar avea nevoie disperată de dragostea lui, ştia că fără el nu s-ar mai simţi întreagă.

– La revedere, şopti ea.

Ar fi vrut să i se arunce în braţe pentru ultima oară, dar îi era teamă că aşa n-ar mai putea să-l lase să plece.

– La revedere.

Maggie ar fi vrut să-i atingă din nou buzele.

– Te iubesc, Maggie. Te voi iubi întotdeauna.

– Şi eu te iubesc. O să-ţi iei la revedere de la Ty şi de ia Will, nu-i aşa? O să le lipseşti atît de mult. Eu...

– O să vorbesc cu ei, răspunse el cu lacrimi în ochii. N-aş pleca fără să-mi iau rămas bun de la ei. Şi eu îi iubesc mult.

Maggie oftă adînc, forţîndu-se să întrebe, de dragul fiului ei:

– Ştii încotro o să te duci? Ty o să vrea să-ţi scrie...

– O să-i scriu eu. Cred c-o să mă întorc în Savannah. Cel puţin pentru o vreme.

Maggie dădu din cap. Se întoarse şi se îndreptă către casă.

– Maggie, stai! Nu pot pleca fără să te mai îmbrăţişez o dată. Te rog.

Maggie se aruncă în braţele lui, plîngînd în hohote. Lacrimile o împiedicau să mai scoată vreun cuvînt. Nu putea decît să-l strîngă tare în braţe, sărutîndu-l înflăcărată, dorindu-şi ca momentul ăsta să dureze tot restul vieţii lor.

Şi el era la fel de răscolit. Oftă şi o sărută adînc. Maggie tremura în braţele lui.

Reid îşi înălţă capul, trăgînd aer în piept.

– O, Doamne.

Maggie se smulse şi fugi în casă. Urcă în fugă scările pînă în camera ei, trînti uşa şi se aruncă pe pat, hohotind.

Auzi la un moment dat paşii lui Reid pe scări; venea, fără îndoială, să vorbească cu Will şi cu Ty. Îl auzi apoi şi cînd ieşi din camera lor şi pentru o clipă fu convinsă că va mai trece şi pe la ea pentru ultima dată. Dar n-a fost aşa.

Simţea că nu se poate opri din plîns. Se ridică şi se întreptă către oglinda de la noptieră. Trebuia să aibă grijă de Will şi de Ty. Probabil că şi ei sufereau, mai ales Ty. Şi lui Will o să-i fie dor de Reid dar Maggie era sigură că el n-ar suferi aşa de mult ca Ty. Poate că era

într-un fel bine pentru el că uita atît de uşor. Cînd cîinele lor, Blackie, fusese omorît, Will plînsese o zi-două, cu inima sfîşiată dar după o săptămînă părea că nici nu-şi mai aducea aminte de animal. Ty, dimpotrivă, a ţinut durerea în el luni întregi, fără să spună ceva, dar ducea întotdeauna flori la moviliţa unde era îngropat cîinele.

Ty suferise atîtea pierderi. I se va rupe sufletul că Reid a plecat. Cel puţin pentru un timp, Reid devenise pentru Ty tatăl care Will nu va putea niciodată să fie. Maggie se simţea cumplit de vinovată că din cauza ei plecase Reid şi că fiul ei va fi trist pentru asta. Dacă s-ar fi comportat altfel, probabil că nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat, iar Ty n-ar fi fost nevoit să treacă prin atîtea.

Maggie respiră adînc. Acum nu mai era nimic de făcut. Învăţase de multă vreme că regretele n-au nici un rost şi trebuia să să mulţumească cu ce are. Ce avea de făcut acum era să-i ajute pe Ty şi pe Will să treacă de momentele astea grele cauzate de plecarea lui Reid.

Se privi în oglindă. Arăta îngrozitor. Avea ochii umflaţi de plîns, părul îi era răvăşit. Nu prea îi păsa că arăta aşa dar ştia că Ty şi Will şi-ar face griji s-o vadă astfel. De dragul lor trebuia să se aranjeze cît de bine putea. Trebuia să fie tare, aşa cum fusese întotdeauna. Trebuia să-şi lase la o parte propriile sentimente şi să meargă înainte.

Maggie înmuie un prosop în apă rece şi-şi şterse faţa. Apoi îşi prinse părul la spate şi-l strînse într-un coc. După aceea se uită din nou în oglindă. Nu arăta grozav, dar cel puţin era mai bine.

Coborî scările şi îşi începu repede treburile, plecă să adune ouăle, după care începu să pregătească micul dejun. Nu-i era deloc foame dar ştia că Ty, oricît ar fi suferit, avea întotdeauna poftă de mîncare. Se simţea sfîrşită; încerca din răsputeri să nu se gîndească prea mult.

După mult timp, Will apăru în dreptul uşii. Stătea şi se uita în gol pînă cînd Maggie îl strigă:

– Bună, Will, zise ea încercînd să zîmbească.

Dar Will nu-i surîse; era prea trist.

– Aş fi vrut ca Reid să fie aici.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi şi de-abia se abţinu să nu izbucnească iar.

– Ştiu, dragule, spuse ea încet.

Întinse mîinile şi el veni în braţele ei, ascunzîndu-şi faţa la umărul ei şi începu să plîngă.

– De ce a plecat? hohoti el.

Maggie nu ştia ce să-i răspundă. Nu-i putea spune adevărul.

– Reid nu ţi-a explicat? întrebă ea.

Will suspină, făcu cîţiva paşi în spate şi-şi şterse ochii cu mînecile.

– Ba da, dar nu înţeleg. A spus doar că trebuie să plece. A spus că nu stă niciodată prea mult într-un loc.

– Aşa sînt unii oameni, îi spuse Maggie cu blîndeţe. Nu se pot stabili undeva. Au nevoie să călătorească mult.

– Mie nu mi-ar plăcea.

– Nu, sînt sigură că nu ţi-ar plăcea. Nici mie nu mi-ar plăcea. Nouă ne vine mai uşor să stăm acasă.

– Dar credeam că lui Reid îi place aici, continuă Will plîngînd. Nu-i plăcea? Nu-i place de noi?

– Ba da, scumpule. Îi place aici şi vă iubeşte mult şi pe tine şi pe Ty.

– Şi pe tine.

Maggie ezită, neştiind ce să spună.

– Trebuie să te fi iubit şi pe tine, insistă Will.

– Da... m-a iubit şi pe mine. N-a plecat fiindcă nu-i plăcea de Ty, de tine sau de mine. Pur şi simplu... aşa trebuia să facă.

– O să se întoarcă? Poate o să i se facă dor de noi

şi o să se întoarcă.

– Nu cred. Sînt sigură c-o să ne ducă dorul dar nu cred c-o să se întoarcă.

Will suspină din nou, se întoarse şi se aşeză la masă. Maggie îşi văzu de bucătăreala ei, sperînd că nu va mai deschide discuţia despre subiectul ăsta.

Ty tot nu se arăta. Maggie ieşi pe terasă şi-l strigă de cîteva ori. Dar tot nu apărea.

Pînă la urmă mîncă cu Will, fără să-l mai aştepte. Începuse să-i fie puţin teamă. Era sigură că Ty era supărat de plecarea lui Reid. Dacă fugise în pădure ca să fie singur şi se rătăcise? Nu. Cunoştea bine pădurea şi era destul de mare şi de deştept ca să găsească drumul înapoi, chiar dacă se afundase prea mult. Dar dacă îi trecuse prin minte să-l urmeze pe Reid? Era foarte tulburată, atît de plecarea lui Reid cît şi de grijile pe care şi le făcea pentru Ty.

Dar pînă la urmă, după cîteva ore bune, apăru şi el. Arăta obosit şi flămînd; avea ochii roşii de plîns. Era tăcut. Nu-şi ceru scuze în nici un fel şi nici nu-şi explică absenţa, chiar dacă se vedea că Maggie era îngrijorată. Dar ea nici n-avea nevoie de explicaţii. Ştia foarte bine ce simţea şi nu era momentul să se supere pe el.

Dimpotrivă, îi zîmbi şi îi întinse o farfurie cu mîncare. Înfulecă tot dar rămase tot tăcut. Maggie nu încercă să vorbească cu el şi nici să-l tragă de limbă. Ea ştia că acum suferă mult. El nu era ca Will, care se lăsa mîngîiat şi alintat atunci cînd era supărat.

Dar atunci cînd Ty se ridică să-şi ducă farfuria la spălat, îi puse mîna pe umăr şi-i zise:

– O, dragule...

Nu era drept ca el să sufere pentru că ea nu putuse să-şi controleze sentimentele. Oricît de nefericită ar fi fost ea, cel puţin era pedeapsa pentru păcatul ei. Dar fusese şi Ty pedepsit. Maggie se simţea vinovată pentru asta.

– De ce a trebuit să plece?! aproape că ţipă el. De ce n-a mai putut să stea?

– Îmi pare rău, dragule, îi zise ea îmbrăţişîndu-l. Îmi pare rău. Şi eu aş fi vrut să fie altfel.

– Şi-atunci de ce nu e? insistă Ty. De ce n-a mai putut Reid să stea aici? Credeam că-i place la noi. Nu părea fericit?

– Da, aşa părea. Şi ştiu că te iubea foarte mult. Tu şi Will trebuie să fiţi siguri că plecarea lui n-are nici o legătură cu voi doi. Pur şi simplu a simţit nevoia să plece, asta-i tot. Nu ţi-a explicat şi ţie asta?

– Ba da. Dar nu-l cred, spuse el privind-o bănuitor.

Maggie se uită mirată la fiul ei. Ar fi trebuit să ştie că Ty era prea logic ca să creadă povestea lui Reid. Era clar că Reid îşi găsise un cămin aici. Fusese fericit. Îi plăcea la fermă şi-i iubea pe Ty, pe Will... şi pe ea.

Ty se încruntă la ea.

– Tu ştii de ce-a plecat, nu-i aşa? De ce nu-mi spui?

– Ty, eu... ştii... se bîlbîi Maggie.

Niciodată n-a ştiut să mintă, mai ales pe cei pe care-i iubea. Dar acum nu putea să-i spună de ce plecase într-adevăr Reid. Era prea mic ca să înţeleagă. Ar fi şocat şi îngrozit dacă ar auzi că mama lui şi bărbatul pe care-l admira atît de mult comiseseră un adulter. Nici nu se aştepta să înţeleagă.

– Din cauza ta a plecat, nu-i aşa? întrebă el răstit.

Maggie încremeni. Cum ar putea oare Ty să bănuiască adevărul?

– Tu eşti de vină! ţipă Ty. Dar de ce... cum... ce i-ai făcut de a fost nevoit să plece?

Maggie îşi dădu seama că, de fapt, Ty nu ştia ce se întîmplase; bănuia doar că e ceva în legătură cu ea. Nu ştia despre infidelitatea ei, despre păcatul ei. Dar reacţia ei cu siguranţă că i-a confirmat băiatului suspiciunea.

– Ty, tu nu înţelegi.

– Nu, nu înţeleg! se dădu el înapoi. Cum ai putut să-l

faci să plece? De ce?

– Nu l-am făcut să plece. Şi mie mi-a spus cum v-a zis şi vouă. Nu puteam să fac nimic.

Dar cuvintele i se opriră aici. Ştia foarte bine că avea ceva – totul – cu plecarea lui Reid.

– Cum ai putut? Îmi plăcea de el! Şi lui îi plăcea de mine! Era... era... mă înţelegea. Vorbea cu mine.

– Dar şi eu pot să fac asta, nu-i aşa? întrebă Maggie, rănită.

– Nu-i acelaşi lucru!

Ştia şi ea că nu era. Reid devenise ca un tată pentru Ty. Ty avea nevoie de un bărbat cu care să vorbească, care să-l ajute în problemele vîrstei lui. O mamă putea să-i asigure dragostea şi tandreţea dar nu-l putea înlocui pe bărbatul de care avea el nevoie.

– O, Ty... şopti ea, cu lacrimi în ochi. Îmi pare rău.

– Ce-ai făcut? Ce i-ai spus? Şi de ce?

– Ty, ar fi mai bine să pleci. Nu poţi înţelege acum. Poate dacă ai fi fost mai mare...

– De ce? Spune-mi de ce-a plecat!

Maggie se uită la el disperată. Nu putea să-l mintă pe Ty; întotdeauna o făcea să-i spună adevărul, cel puţin în aşa fel încît el să-nţeleagă. Dar de data asta era vorba de ceva ce nu putea să îi spună. Era prea mic ca să audă asemenea lucruri. Şi mai mult decît atît, era fiul ei. Nu putea să vorbească faţă de propriul ei fiu despre relaţia dintre ea şi Reid. Ar dispreţui-o dac-ar şti adevărul şi Maggie n-ar putea suporta aşa ceva.

– Dragul meu, de data asta trebuie să ai încredere în mine. Aşa a fost mai bine.

– Mai bine pentru cine? întrebă Ty nervos.

– Pentru noi toţi. Pentru Will şi pentru tine...

– Will şi cu mine! Nu-ţi pasă deloc de mine şi de Will, altfel nu l-ai fi alungat. Noi îl iubeam! Reid era drăguţ cu Will, mai drăguţ decît oricine, chiar şi decît unchiul Gideon! Şi mă învăţa atîtea! El... mi-a spus că

sînt deştept şi că atunci cînd voi fi mare ar fi bine să merg la un colegiu.

Ty se întrerupse să-şi şteargă lacrimile.

– Nu te-ai gîndit deloc la Will şi la mine, continuă el şi pentru prima dată Maggie îi văzu privirea aceea de gheaţă. N-o să te iert niciodată că l-ai alungat. Niciodată!

Se întoarse şi ieşi din casă.

– Ty! ţipă Maggie, dar el merse mai departe.

Maggie rămase o clipă înlemnită, uitîndu-se spre uşă. Apoi se aşeză la masă, îşi puse capul pe genunchi şi, pentru a doua oară în ziua aia, plînse în hohote.

16

Tess era tulburată după ce se întorseseră de la Little Rock. După izbucnirea lui Gideon, ea fugise în cameră, se aruncase pe pat şi-şi acoperise ochii şi urechile ca să nu mai vadă lumea, să nu-şi mai audă bătăile inimii. Nu trăise niciodată aşa ceva, nici chiar cu Shelby.

Ar fi fat orice ca Gideon să mai fi rămas. Ar fi vrut să alerge după el şi să-l roage să se întoarcă, să facă dragoste cu ea. Dar oare era vorba de iubire? Sau fusese doar o dorinţă trupească?

Părea o nebunie. Cum putea ea să fie îndrăgostită de Gideon – după toţi anii ăştia? Era cumnatul ei; părea imposibil. Şi totuşi...Tess se gîndi la Gideon, văzîndu-i deja în faţa ochilor chipul: ochii, gura, nasul. Zîmbi uşor, simţind cum o trec fiorii. Bineînţeles că-l iubea! I se părea doar ciudat cît de mult îi luase să recunoască asta.

Acum îşi aduse aminte cu cîtă nerăbdare aştepta vizitele lui Gideon, cît de mult o bucura să vorbească cu el sau pur şi simplu să petreacă puţin timp cu el, cît de mult se baza pe sprijinul lui. Avea impresia că fusese oarbă pînă acum. De ce nu îşi dăduse seama pînă acum cît de drag îi e Gideon?

Stătea pe pat şi se gîndea la el. Se gîndea la fiecare lucru pe care-l făcuse pentru ea. Îşi aducea aminte fiecare trăsătură a lui, felul în care vorbea, lucrurile pe care le spunea. Nu ştia cînd sau cum se întîmplase, dar cumva se îndrăgostise de el.

Dar oare... el o iubea?

În zilele şi săptămînile care au urmat întrebarea asta îi venea în minte mereu. Uneori era sigură că o iubea. Altfel, de ce-ar fi sărutat-o atît de pătimaş? Îşi aducea aminte acum îi simţea bătăile inimii, cum îi simţea căldura trupului. Aşa o săruta şi Shelby, dar Gideon fusese şi mai înflăcărat.

Dar poate că doar îşi imagina. Ştia că Gideon o plăcea; întotdeauna fusese drăguţ cu ea. Dar asta nu-nsemna neapărat că o iubea. Nu-i adusese niciodată flori, aşa cum făcea Shelby. Nu-i sărutase niciodată mîna, murmurîndu-i că nu poate trăi fără ea.

Şi totuşi... sărutul ăla! Însemnase mai mult decît o mie de cuvinte. Gideon nu era ca Shelby. Era un om tăcut, care mai mult făcea decît vorbea. Era un om care simţea adînc şi adevărat. Cum putea un bărbat ca Gideon s-o îmbrăţişeze, s-o sărute şi să n-o iubească?

Dar dacă o iubea, de ce nu-i spusese niciodată? Nu-i spusese niciodată nimic care măcar s-o facă să bănuiască ceva. Era tăcut, e adevărat, dar nu era mut. De ce nu i-ar fi spus că o iubeşte?

Tess se întreba dacă el, ca şi ea, nu fusese sigur de dragostea lui pînă la călătoria asta. Dar chiar şi aşa, de ce nu i-a spus măcar acum cît de mult o iubeşte.

Dar Gideon nu mai veni pe la ea mult timp. Prima duminică după călătorie, Tess a plecat cu Maggie la ferma familiei Tyrrell; de-abia aştepta să-l vadă pe Gideon din nou. Dar cînd au ajuns, Jo le-a spus că Gideon plecase în oraş să ajute nişte prieteni. Tess simţi cum o cuprinde tristeţea şi de-abia se abţinu să nu plîngă.

În momentul acela era sigură că Gideon n-o iubeşte. Dacă ar fi iubit-o, ar fi aşteptat vizita ei. Dar el fugise de ea, folosind o scuză destul de neîntemeiată. Fără îndoială că regretase sărutul acela impulsiv şi nu voia s-o facă să se aştepte la ceva mai mult decît atît.

De-abia a suportat după-amiaza aceea, încercînd să zîmbească şi să vorbească. Apoi, plecară şi, cînd ajunse acasă, intră în dormitorul ei şi se aruncă pe pat, plîngînd în hohote.

După asta, şi-a propus să nu se mai gîndească la Gideon, pentru că oricum nu va fi nimic între ei vreodată. Dar îi venea greu. Începu iar să se gîndească că poate nu voise s-o evite. Poate că se învinovăţea pe el însuşi şi îi era ruşine. Poate că era tulburat. Sau poate că prietenul său, Johnson, fusese foarte insistent şi poate Gideon îi era dator. Se plimba de colo-colo, spunîndu-şi că era o nebunie să spere, dar îi era imposibil şi să nu se gîndească la toate astea.

Duminica următoare fu fericită să vadă că Gideon rămăsese acasă. Inima începuse să-i bată tare în piept cînd îl zări. Încercă din răsputeri să zîmbească şi să se comporte normal şi, din fericire, Gideon o evitase şi el toată după-amiaza. Aproape că nici nu se uitase la ea şi chiar şi-atunci cînd s-a uitat, nu i-a întîlnit privirea. Vorbea cu ea numai atunci cînd era nevoit. După ce au terminat de mîncat, dispăruse iute în curte.

Tess suportă cu greu după-amiaza. De-abia cu puţin înainte să plece, Gideon veni pe terasă, acolo unde se aşezase ea. Tess se uită la el şi aproape că începu să tremure de emoţie. El n-o privea; se uita în jos.

Într-un tîrziu zise:

– Aş vrea.... aş vrea să vorbim despre ce s-a întîmplat la tine acasă.

Tess aşteptă. Nu ştia ce să spună. Îşi dorea pur şi simplu ca conversaţia asta să se sfîrşească mai repede.

– Îmi pare rău. Voiam să ştii asta. Am greşit. Ştiu că n-o să se mai întîmple. Îţi promit.

Tess simţea că i se sfîşie inima. Nu mai exista nici o speranţă. Gideon credea că sărutul lor nu trebuia să se fi întîmplat şi regreta asta. Însemna că n-o iubea deloc. Altfel de ce i s-ar fi părut c-au greşit? Înseamnă că

fusese doar o dorinţă trupească. El asta credea.

– Nu... nu-i nimic, răspunse ea cu voce scăzută, de-abia reţinîndu-şi lacrimile.

– Ba da, este. Ce s-a întîmplat a fost... nu trebuia să se întîmple. A fost numai vina mea şi îmi cer scuze.

Aşa era Gideon întotdeauna, îşi asuma întrega vină. Era prea bun ca să plaseze vina în seama ei, chiar dacă şi ea îl sărutase cu aceeaşi fervoare. Dar femeile se presupune că sînt mai reţinute, mai capabile să-şi controleze sentimentele.

Tess dădu din cap, fără să-l privească; simţea că dacă începe să vorbească o să izbucnească în plîns. Gideon mai rămase acolo un timp, apoi se întoarse brusc în curte.

În după-amiaza aia, după ce ajunse acasă, Tess rămase mult timp pe terasa de sus, uitîndu-se pe fereastră. Nu se mai simţise niciodată aşa. Se îndrăgostise, în sfîrşit, din nou de un bărbat minunat. Dar el n-o iubea. Era pe cale să-şi piardă casa. Şi nici măcar nu ştia unde o să plece. Unde o să locuiască ea, maică-sa şi Ginny? Ar putea să plece la mătuşa Amanda, dar acolo nu era loc îndeajuns pentru toate trei. Şi Jo, bineînţeles, le-ar spune să vină să locuiască cu ea şi cu Gideon la fermă. În alte condiţii poate s-ar fi dus, chiar dacă i-ar fi fost greu să-i accepte oferta. Dar acum nu credea să mai poată locui în aceeaşi casă cu Gideon, avînd în vedere se simţea pentru el.

Nu avea unde să se ducă. Dar nici nu-l putea lăsa pe Gideon să-şi vîndă din fermă pentru ca ea să-şi poată păstra casa. Îşi iubea prea mult ferma. Nu-l putea lăsa să facă sacrificiul ăsta. Dar cum altfel o să facă rost de bani?

Tess îşi luă capul în mîini. Nu ştia deloc ce să facă.

– Mamă?

Tess întoarse capul şi se uită către fiica ei. Ginny stătea în uşă; avea o privire bizară.

– Mamă, e aici o doamnă care vrea să te vadă. O doamnă ciudată.

– O doamnă ciudată? se miră Tess.

Nu-şi putea imagina cine-ar putea fi. Se ridică şi coborî scările. Simţi că i se taie respiraţia cînd o văzu pe Linette Conway în hol.

– Linette!

– Bună, Tess.

Era atît de elegantă, ca de obicei; Tess nu se simţea tocmai bine faţă de ea. În alte vremuri nici măcar nu s-ar fi gîndit să poarte o rochie aşa de veche ca aceea pe care o avea acum; acum, asta era rochia ei de sărbătoare.

– Nu intri? îi spuse Tess, făcîndu-i semn către salon şi gîndindu-se iute cu ce ar putea-o servi. Vrei să bei ceva? Sau să mănînci?

– Nu, mulţumesc. Nu pot sta mult.

Se aşezară amîndouă, privindu-se reciproc. Se aşternu o tăcere apăsătoare. Pînă la urmă Linette sparse gheaţa.

– Sînt sigură că te întrebi de ce-am venit.

– Ştiu şi eu... se bîlbîi Tess.

Lui Linette îi era greu să vorbească dar continuă:

– Ştiu ce trebuie să simţi faţă de mine pentru că m-am măritat cu Benton.

– N-am înţeles niciodată de ce-ai făcut-o, admise Tess.

Linette zîmbi amar.

– Poate că nu e nimic de înţeles. Uneori oamenii... fac lucruri nebuneşti. Dar nu despre asta e vorba acum. Am venit pentru că nu puteam suporta ca tu să gîndeşti mai rău despre mine decît gîndeşti deja. Nu vreau să crezi că n-am încercat. I-am cerut lui Benton să nu-ţi ia casa. L-am rugat şi l-am implorat, dar... la nici un bun. Benton e convins; vrea casa asta.

Tess văzu licărirea din ochii lui Linette şi se întrebă

dacă erau cumva lacrimi ce vedea.

– I-ai cerut lui Benton să...

– Bineînţeles. Chiar crezi că n-am făcut-o? Părerea ta despre mine e chiar mai proastă decît am crezut. I-am spus chiar din seara cînd Gideon mi-a povestit ce s-a întîmplat.

Tess o privi uimită.

– Ce-ai zis? spuse ea. Ţi-a spus Gideon?

Linette se uită mirată.

– Da. A venit la mine acasă şi mi-a spus ce ţi-a făcut Benton. Mi-a cerut să te ajut.

– Ţi-a... cerut să mă ajuţi?

Tess îşi dădu seama că fusese deplasată, dar fusese prea şocată ca să se poată abţine. Nu şi-ar fi închipuit vreodată că Gideon se va duce la ea să-i ceară ajutor. Cei din familia Tyrrell erau grozav de mîndri şi se ştia bine că n-o mai suportau pe Linette Sanders Conway. Îi venea greu să creadă că-şi lăsase mîndria la o parte de dragul ei. Aproape că-i venea să plîngă de emoţie. De ce-ar fi făcut Gideon asta pentru ea dacă n-o iubea?

– Da. Nu ştiai?

Tess dădu din cap.

– Asta nu mă surprinde, ştiindu-l ce fel de om este, zise Linette.

Tess o privi o clipă. Era încă emoţionată de gestul lui Gideon şi măgulită de îngrijorarea lui Linette. Era ca şi cum ar fi fost din nou prietene adevărate.

– Linette, nu ştiu ce să fac, zise ea cu vocea pierdută. Gideon are de gînd să-şi vîndă din fermă ca să-mi plătească impozitele. Nu-l pot lăsa să facă asta! A făcut şi-aşa atîtea pentru mine; nu-l pot lăsa să facă şi sacrificiul ăsta. Pentru că asta n-o să dureze doar anul ăsta. O să trebuiască să plătesc şi anul viitor şi atunci ce-o să fac?

– Nu ştiu, zise Linette fără s-o privească în ochi. Îmi pare rău.

Era greu de crezut că o femeie atît de drăguţă ca Linette nu era în stare să-şi influenteze soţul. Dar totuşi, dacă Benton îi propusese lui Tess să-i fie amantă, în-

[illegible]

– Eu am ceva economii, spuse dintr-odată Linette. Nu ştiu dacă te-ar ajuta îndeajuns, dar ţi-i dau cu plăcere. Şi Rosemary are ceva bani – sînt sigură că mi i-ar da dacă i-aş cere.

– Ar fi în stare Rosemary să ajute pe altcineva în afară de tatăl ei? întrebă mirată Tess.

– E o fetiţă dulce. Nu vrea să fie împotriva tatălui ei, dar dacă i-aş cere-o, să ştii că ar face asta. E foarte drăguţă.

Tess se uita în gol.

– Aş putea să renunţ la casă dacă ar fi nevoie. Aş suferi foarte mult pentru că ţin la ea. Dar cred c-aş putea. Însă într-un fel nu pot concepe ca el să mi-o ia.

Se simţi dintr-odată vinovată, dîndu-şi seama ce spusese. La urma urmei, Linette era nevasta lui Benton.

– O, Doamne, scuză-mă. N-am vrut, zise ea.

– Nu e nevoie să te scuzi.

– Nu-l pot lăsa pe Gideon să-şi vîndă din fermă şi oricît de recunoscătoare aş fi pentru oferta ta, nu pot lua bani de la tine şi de la Rosemary. Dar trebuie să am grijă de mama şi de Ginny, suspină ea. Nu ştiu deloc ce să fac.

Linette se uită la Tess foarte serioasă.

– Tess... mă gîndeam la ce-a făcut odată unchiul meu. Trebuie să meargă. Poţi renunţa la dreptul de proprietate asupra casei şi aşa Benton n-o mai poate lua, iar voi puteţi locui în continuare aici.

Tess se mai lumină.

– Vorbeşti serios?

Linette dădu din cap.

– Ei? Ţi-ar surînde să renunţi la dreptul de proprietate, dacă asta ar însemna ca tu şi familia ta să puteţi sta aici şi Gideon să-şi păstreze ferma? Şi Benton să nu mai poată face nimic?

Tess dădu din cap încîntată.

– Da, spuse ea hotărîtă. Aş face asta.

Linette chicoti:

– Perfect. Acum, ascultă...

Tess urcă încet scările. Se îmbrăcase cu grijă pentru întîlnirea de la *Ladies Guild;* îşi pusese cea mai bună rochie pe care o avea, una pe care n-o punea nici măcar la biserică şi cerceii cu perle pe care Shelby îi făcuse cadou cînd s-au căsătorit. Gideon insistase să nu-i vîndă.

Se opri în uşa de la terasă. Maică-sa stătea într-un şezlong elegant. Se uită la ea; Tess văzu că are lacrimi în ochi.

– O, mamă... îmi pare rău.

Tess înaintă spre ea, întinzîndu-se s-o îmbrăţişeze. Amanda suspină.

– Tatăl tău a fost atît de mîndru cînd m-a adus aici. M-a purtat în braţe pînă sus.

Tess dădu din cap.

– Da, îmi aduc aminte.

Tess avea doar vreo şapte ani atunci, dar fusese un eveniment important, încît i se imprimase bine în minte.

– Te iubea atît de mult, îi spuse Tess.

I-a trebuit ceva timp pînă a făcut-o pe maică-sa să fie de acord cu planul ei. A trebuit să-i explice de o mie de ori că dacă nu fac asta o să-şi piardă casa de tot. Tess era sigură că lucrul care o făcuse pînă la urmă să accepte era faptul că dacă nu făceau asta, Benton Con-

way le-ar lua casa. Amanda mai suspină o dată, apoi zise că ar face orice pentru ca „ăla" să nu pună mîna pe casa lor. Oricum, chiar şi după ce o convinsese pe maică-sa, Tess tot nu era împăcată şi liniştită pînă nu semna hîrtiile.

– Vrei să mergi cu mine la întîlnirea de la *Ladies Guild?* întrebă Tess.

– O, nu, zise Amanda hotărîtă. M-aş simţi prea umilită.

Tess ridică din umeri şi plecă. Nu era sigură că mama ei era întru totul de acord cu ce voia ea să facă. Chiar şi ei îi era greu să accepte. O să fie atît de trist să vadă camerele schimbate. Dar cel puţin vor fi în stare să-şi păstreze casa – asta conta cel mai mult.

Tess se plimbă puţin prin camerele de sus. Îşi aduse aminte cum obişnuiau să scoată mobila, lăsînd doar cîteva scaune, atunci cînd dădeau cîte o petrecere.

Îşi aduse aminte prima dată cînd îl văzuse pe Shelby aici. Îl admirase ani de-a rîndul, fetiţă fiind, cu mult prea tînără pentru ca el s-o ia în seamă. Dar după aceea a fost dansul ăla cînd ea avea şaisprezece ani. Îşi mai aducea aminte chiar şi-acum privirea lui. Închise ochii şi parcă-l vedea cum venise elegant spre ea, spunîndu-i „Domnişoară Caldwell? Dansaţi?"

Ochii i se umplură de lacrimi. O, cum ar putea să renunţe la casa asta şi la toate amintirile ei dragi?! Era îngrozitor. Îl ura pe Benton Conway pentru ce-i făcuse.

– Tess?

Vocea groasă a lui Gideon o trezi din visare. Deschise ochii şi se uită în jur. Stătea în uşă, uitîndu-se blînd la ea.

– Gideon! Ce faci?

Acum totul i se părea mai uşor, doar pentru că-l văzuse pe el.

– M-am gîndit că poate ai nevoie de un prieten care să te însoţească la întîlnirea de azi.

– Mulţumesc.

Simţea cum i se umezesc ochii, dar îi zîmbi cald. Gideon era bărbatul cel mai drag din lume. Era un prieten bun, adevărat pentru ea, care venea s-o ajute deşi lucrurile fuseseră tensionate între ei în ultimul timp. Se simţea vinovată că-şi dorise s-o iubească. Prietenia lui era rară, nu mulţi oameni se puteau bucura de aşa ceva; ar trebui să se mulţumească cu atît şi să nu-şi dorească mai mult.

– E greu momentul prin care treci.

Tess dădu din cap.

– Îmi aminteam, aşa, unele lucruri.

Gideon se uită la terasă.

– Cum ar fi petrecerea aia, în noaptea cînd Shelby s-a îndrăgostit de tine?

Tess se uită la el mirată.

– Vorbeşti de petrecerea cînd mi-am sărbătorit vîrsta de şaisprezece ani? Erai acolo?

Gideon zîmbi trist.

– Da, împreună cu încă vreo sută de persoane. Dar tu numai pe Shelby l-ai văzut în noaptea aia.

Tess chicoti.

– Cred că ai dreptate.

Gideon făcu un semn către partea cealaltă a holului, spre camera unde se cînta pe vremuri, apoi spuse:

– Şi acolo stătea Marie Sue McHenry cînd şi-a vărsat vin pe ea, la sărbătorirea logodnei tale.

– O, Doamne, ai dreptate. Uitasem complet. Ţin minte că mă supărasem rău atunci, că făcuse atîta vîlvă.

Tess se mai uită o dată în jur.

– N-am să mai fiu niciodată ca înainte, zise ea.

– Nimeni nu poate fi.

Tess dădu din cap.

– Cred că ai dreptate în privinţa asta. Acum, ar fi mai bine să mergem.

Gideon îi întinse braţul într-un fel maiestuos.

– Doamnă Tyrrell? Pot să vă însoţesc?

Tess privi afară, către căruţa lui Gideon.

– O, mulţumesc, stimate domn. Aş fi mai mult decît onorată.

Întîlnirea celor de la Ladies Guild avea loc acasă la Rosemary Conway. Tess simţea că totul e de partea ei; era o ocazie potrivită să-i vorbească lui Conway în faţă.

Gideon o însoţi pe Tess sus, pe scările vilei, pînă la uşa din faţă dar el rămase doar la intrare. Toate femeile s-au întors curioase să vadă cine e.

– A, Tess! zise Mariana Hill, ridicîndu-se s-o întîmpine. Ce bine-mi pare să te văd. Hai, intră. Ai venit să participi la întîlnire, Tess?

– Nu, dar aş vrea să spun ceva clubului dacă-mi este permis, zise ea hotărîtă, dar şi puţin emoţionată.

Gideon se gîndi că nu fusese niciodată aşa de curajoasă ca acum, atît de mîndră. Se întrebă ce-ar spune Shelby dac-ar putea s-o vadă acum. Fata de care fratele lui se îndărgostise devenise acum o femeie puternică.

Se auziră paşi în hol; Gideon se întoarse şi o văzu pe Linette Conway. Se apropie de el şi se uită pe terasă. Un zîmbet discret îi apăru în colţul gurii cînd o văzu pe Tess că se îndreaptă spre mijlocul încăperii.

Tess se apropie de doamna Hill şi îi spuse ceva în şoaptă. Femeia o ascultă, făcînd ochii mari. Apoi zîmbi şi dădu din cap către Tess.

– Doamnelor, doamnelor... Am să-i dau cuvîntul doamnei Tyrrell. Ştiu că nu-i momentul dar sînt sigură că veţi fi de acord să o lăsăm să vorbească cînd o să vedeţi ce are de zis.

Apoi păşi în spate, făcîndu-i loc lui Tess, care începu:

– Sînt sigură că majoritatea voastră cunoaşteţi casa

familiei mele. Şi ştiţi probabil că este cu mult prea mare pentru trei persoane. Mama şi cu mine am decis să facem ceva pentru comunitatea noastră şi în acest scop ne-am hotărît să ajutăm într-un proiect care ştiu că vă interesează.

– Tyrrell!

Gideon auzi o voce în spatele lui, se întoarse şi-l văzu pe scări pe Benton Conway, care se holba la el.

Bărbatul termină de urcat scările, ajungînd pînă lîngă el.

– Ce dracu' faci în casa mea? Linette, ce se întîmplă aici?

Linette ridică din umeri, făcîndu-i loc lîngă ea. Gideon duse un deget la buze şi le făcu semn să facă linişte. Pe terasă, toate femeile o ascultau cu atenţie pe Tess.

– Ce se-ntîmplă, Tyrell? întrebă Conway, de data asta în şoaptă. De ce ai venit aici?

– Am adus-o pe doamna Tyrrell.

– Ce vrea să facă?

Gideon zîmbi şi-i zise:

– De ce nu stai s-o asculţi? Sînt sigur c-o să ţi se pară interesant.

Gideon îşi îndreptă privirea către Tess. Conway nu mai zise nimic. Se uită doar tăios la soţia lui, apoi se întoarse şi privi interesat către Tess.

– Doamnă Hill, începu ea.

Tess îi întinse un document preşedintei întîlnirii, care-i zîmbi. Tess se uită în spate, ştiind că Gideon îi ţine pumnii. Îl zări şi pe Benton Conway şi i se făcu puţin frică, dar după ce se uită din nou spre Gideon, îi reveni curajul. Începu să vorbească clar, cu voce tare.

– Doamnă Hill. Domnişoară Conway. Doamnelor. Ştiu că biblioteca reprezintă un proiect special pentru voi toate. Mai ales Rosemary Conway se zbate mult pentru asta.

Rosemary roşi, privind ruşinată dar şi mîndră.

– Ăsta-i actul casei familiei Caldwell, de pe Main Street, continuă Tess. Mama şi cu mine o donăm pentru Ladies Guild, ca să fie folosită ca viitoare bibliotecă – prima în oraşul nostru.

Se auzi un murmur general în toată încăperea; toate femeile erau încîntate.

Rosemary scoase un ţipăt de bucurie şi sări într-un picior.

– Într-adevăr? O, doamnă Tyrrell, cum aş putea să vă mulţumesc?

Gideon aruncă o privire către Benton. Era blocat, cu privirea aţintită asupra lui Tess.

Se întoarse către Gideon, fără a face vreun efort să-şi ascundă ura.

– La naiba cu tine! Tu i-ai băgat asta în cap, nu-i aşa?

Gideon răspunse:

– Mă tem că n-ai dreptate. Personal, eu eram de părere să folosesc mijloace fizice ca să te fac să te răzgîndeşti.

Conway fierbea de mînie.

– Probabil doamna Tyrrell se crede deşteaptă. Dar să ştii că o să-i pară rău pentru ce-a făcut în seara asta.

Se întoarse şi dispăru imediat.

Gideon îl urmări un moment, apoi îşi îndreptă privirea către Tess. Îl privi şi ea şi îi zîmbi triumfătoare.

17

Maggie se simţea cumplit de îndurerată. Nu-şi închipuise niciodată ce gol imens va lăsa în viaţa ei plecarea lui Reid. Fusese cu ei doar cîteva luni, însă fusese îndeajuns ca să-i devină drag. O speria dragostea imensă pe care i-o purta. Cum o să poată trăi tot restul vieţii cu durerea asta în suflet? Dacă n-o să-i treacă niciodată? Înainte, dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi spus că ar suporta orice, dar acum nu mai era aşa de sigură. Nu credea că o să poată suporta lipsa lui Reid.

Se zbătea din greu să treacă peste aceste momente, nutrind speranţa că într-o zi, cumva, o să fie şi mai bine, că o să fie din nou fericită, că ar putea să înceteze să se mai gîndească la Reid, că n-o să-i mai simtă lipsa. Dar n-o ajuta la nimic; cu fiecare zi îi simţea lipsa din ce în ce mai mult.

Şi ca lucrurile să stea şi mai rău, Ty n-o iertase; era convins că din cauza ei plecase Reid, la care el ţinea foarte mult. Maggie nu vedea nici o modalitate în care să-i explice de ce a trebuit să plece. Nu putea decît să se roage ca timpul să le aranjeze pe toate. Acum situaţia era atît de tensionată între ei...

Îşi mai făcea griji şi că ar fi putut să fi rămas însărcinată şi cu fiecare zi care trecea se îngrijora şi mai tare. Maggie se gîndea deja la situaţia asta. Se gîndea cum ar fi să aibă un copil nelegitim, pe care tot oraşul l-ar blama. Se gîndea la ruşinea care s-ar abate asupra

familiei ei. Dar o emoţiona cumva şi gîndul că ar putea avea copilul lui Reid; măcar l-ar iubi pe el dacă pe Reid nu-l mai avea. Dar, neaşteptat, aproape cu o lună întîrziere, totul se rezolvă... Se ascunse în camera ei şi suspină; nu ştia dacă de tristeţe sau de uşurare.

Venise toamna. Dimineţile erau acum răcăroase iar după-amiezile plăcute. Începuseră să cadă frunzele, îmbrăcînd totul într-un superb covor galben şi cărămiziu. Maggie considerase întotdeauna această vreme răcoroasă şi plăcută ca pe o pregătire pentru iarna nemiloasă.

Era vremea cînd se coceau merele, cînd se culegeau roşiile, ceapa şi dovleceii. Era vremea cînd trebuiau culese nucile.

Oricum, anul ăsta Maggie nu mai simţea acea bucurie, nu mai vedea toată frumuseţea din jurul ei. Cu greu încerca să se arate bine- dispusă faţă de băieţi.

În octombrie Ty primi o scrisoare. Cînd Maggie ridică plicul de la poştă şi văzu scrisul negru de pe ea, ochii îi zburară imediat spre adresa expeditorului. Văzu scris *Reid Prescott* şi inima începu să-i bată cu putere.

Se bucura pentru fiul său. Îi dădu scrisoarea şi-l văzu cum se luminează la faţă.

Deşi ştia că orice fel de contact între ea şi Reid n-ar putea decît să le prelungească dragostea şi durerea, totuşi, Maggie speră ca Ty să citească scrisoarea cu voce tare. Nici gînd. Ty coborîse din căruţă, se aşezase jos, în spatele lui Will şi începuse să citească în gînd. În drum spre casă îi auzea pe amîndoi vorbind doar nu le putea desluşi cuvintele.

Cînd s-au oprit din mers, Maggie îşi călcă pe mîndrie şi-l întrebă pe Ty ce i-a scris Reid.

Ty îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce-ţi pasă? Doar tu l-ai făcut să plece.

Pentru o clipă ochii lui Maggie scînteiară.

– Ty, nu-ţi permit să-mi vorbeşti pe tonul ăsta, zise ea.

Ty tăcu sfidător şi îşi încrucişă braţele, privind în pămînt. Will se uită impacientat înapoi şi interveni între ei.

– Nu eşti obligat să-mi spui ce-ţi scrie Reid. Nu mă bag în corespondenţa ta personală. Dar eşti obligat să-mi acorzi respectul cuvenit. Înţelegi? continuă Maggie.

– Da, am înţeles, replică el îmbufnat şi intră în casă.

Maggie oftă; Will sări s-o ajute să deshame catîrul.

– Ty mi-a spus că Reid a plecat în Sa... of, zise el concentrîndu-se să-şi amintească.

– Savannah? îi sugeră Maggie.

– Da, asta e, se lumină Will. Zice că... face curat prin casă.

– Chiar aşa? Atunci e bine.

Îi dădură lacrimile; se îndreptă spre Will şi-l luă de braţ.

– Mulţumesc, scumpule, continuă ea.

– Asta-i tot ce-mi amintesc, zise Will, privind trist.

– Nu-ţi face griji. Asta e tot ce voiam să ştiu. Drăguţ din partea lui că a scris, nu-i aşa?

Will dădu din cap.

– Aş vrea să se întoarcă, spuse el.

– Şi eu aş vrea, dragule, zise Maggie cu voce stinsă şi-şi şterse lacrimile.

În seara aceea, Maggie îl văzu pe Ty în bucătărie, aplecat peste masă; era sigură că răspunde la scrisoarea lui Reid. Scria destul de des în ultimele cîteva săptămîni, iar Reid îi răspundea întotdeauna. Maggie îl auzea deseori pe Ty spunîndu-i lui Will ce mai scrie Reid şi-i mulţumea în gînd lui Reid că-şi aminteşte de ei. Şi-ar fi dorit din toată inima să primească şi ea cîteva rînduri de la Reid, dar era mai bine aşa. Orice contact cu el n-ar fi putut decît să-i sporească durerea; totuşi,

nu se putea abţine să nu se gîndească dacă Reid nu cumva încetase s-o mai iubească.

Se apropia Crăciunul. Pe Maggie n-o entuziasma deloc venirea sărbătorilor, dar trebuia să se străduiască de dragul băieţilor. Spărsese nucile şi le pusese în cămară ca să le folosească la prăjitura de fructe pe care avea de gînd s-o facă de sărbători. Se ocupă şi de cadourile pentru cei din familie. Cel puţin, se gîndea ea, toată munca asta îi va lăsa doar puţin timp să se gîndească la Reid.

Ca întotdeauna, Maggie, Tess şi copiii mergeau la ferma familiei Tyrrell în fiecare duminică la cină. Obiceiul ăsta i se părea lui Maggie din ce în ce mai obositor. Maică-sa o privea de fiecare dată îngrijorată şi o chestiona la nesfîrşit despre sănătate şi de multe ori privea obosită şi tristă, dîndu-şi silinţa să pară cît mai drăguţă, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar Jo Tyrrell nu era naivă şi o ghicea de fiecare dată.

Maggie ura să-şi mintă mama, dar nici nu putea să-i spună adevărul despre plecarea lui Reid. Josephine Tyrrell era o femeie cu principii morale foarte puternice. Ar fi şocată şi-ar dezaproba-o – chiar ar fi dezamăgită – dacă i-ar cunoaşte păcatul. Toţi ar face la fel, chiar şi Gideon şi Tess. Maggie ştia că n-ar putea suporta una ca asta, mai ales în starea în care era.

– Maggie, te simţi bine? o întrebase Tess într-o dimineaţă, cu două săptămîni înainte de Crăciun, în timp ce se îndreptau spre fermă.

– Bineînţeles că da. De ce? zise Maggie, zîmbind forţat.

– Aşa mi s-a părut... Nu ştiu... pari îngrozitor de obosită şi cam deprimată în ultimele săptămîni. Sau poate

chiar de mai mult timp.

– Sînt obositoare pregătirile pentru Crăciun. Pur şi simplu m-am plictisit făcînd prăjituri, pregătind cadouri şi tot restul. Tu nu?

Tess ridică din umeri şi spuse:

– Într-un fel. Dar nu ca tine. Ceva se-ntîmplă cu tine, ştiu eu.

– Ei, asta-i. Ce să se-ntîmple? încercă ea să se ascundă.

– Nu ştiu. Asta mă-ntreb şi eu, zise Tess cu seriozitate. De la un timp parcă nu mai eşti tu.

Maggie se întoarse brusc spre cumnata ei. Tess o privea îngrijorată. Şi-ar fi dorit să-şi verse necazurile în faţa lui Tess, să-i spună totul despre Reid, despre dragostea pe care i-o purta, despre singurătatea şi durerea pe care le-a lăsat în urma lui. Tess era o bună prietenă şi văduvă, pe deasupra; dacă exista cineva care să ştie ce înseamnă să pierzi un iubit, cu siguranţă ea era.

Dar ceva o împiedica să se destăinuie. Îi era prea ruşine de ea însăşi, era prea speriată de ce va gîndi Tess despre ea. Nici nu voia să se gîndească la dezgustul şi oroarea din ochii prietenei sale. La urma urmei, Tess era văduvă de ani de zile; spre deosebire de Maggie, ea era liberă să iubească alt bărbat dar, deşi rămăsese singură, devotamentul ei faţă de Shelby era prea puternic ca să se mai îndrăgostească vreodată. Oare n-ar condamna necredinţa lui Maggie, considerînd-o imorală şi nedemnă de prietenia ei? De obicei, Tess, nu judeca greşelile altora, dar Maggie nu o văzuse niciodată reacţionînd în faţa unui păcat ca al ei.

– Nu, serios, n-am nimic, spuse Maggie. Hai să discutăm despre lucruri mai interesante. Ce se mai aude cu biblioteca?

– Merge. Vor să dea un fel de petrecere pentru deschidere, luna viitoare. Scot mobila din primul salon şi din camera unde cîntăm şi pun înăuntru rafturi. Rose-

mary are de gînd să atragă cît mai mulţi oameni în bibliotecă. Ştii, am văzut-o de multe ori în ultimul timp. E o fată foarte drăguţă. Îmi place.

– Da, e greu de crezut că e fata lui Benton.

Tess dădu din cap.

– Aşa e. Ea este plăcută, inteligentă şi harnică. Din păcate este greu pentru cineva să se apropie de ea.

Maggie se uită la ea. Ar fi dorit să-i vorbească despre Reid, o chinuia această dorinţă. Dar nu putea. Pînă la urmă scutură din cap liniştită.

– Bine, zise Tess. Nu vreau să-mi bag nasul în treburile altora. Dar dacă vreodată vrei să vorbeşti...

– Ştiu, îi zîmbi Maggie.

Se apropiară de casă. Gideon şi Jo ieşiră să-i întîmpine, apoi intrară toţi în casă. Începuse să le fie frig.

Fusese o duminică obişnuită. Erau din nou împreună. Dar ceva lipsea. Nici Ty şi nici Maggie nu vorbiseră cum făceau de obicei şi nici măcar între ei nu schimbaseră vreun cuvînt. De unde altădată erau atît de apropiaţi încît comunicau chiar şi fără să vorbească, acum erau tot timpul tensionaţi. Asta o sfîşia pe Maggie şi făcea eforturi cumplite să rîdă sau să zîmbească. Se vedea pe chipul ei că o frămînta ceva. Jo îşi făcea griji. Gideon o privi pe Tess, ridicînd din umeri a mirare.

Mai tîrziu, cînd femeile strîngeau masa, Gideon se întoarse spre Ty.

– N-ai vrea să facem o plimbare? zise el.

Will era deja nerăbdător să plece, dar Tess apăru pe neaşteptate şi-i sustrase atenţia.

– Will, vrei să pui tu bidoanele astea sus? Eu n-ajung.

Will se grăbi să o ajute; era totdeauna încîntat cînd putea fi de folos.

Gideon şi Ty se plimbau pe-afară, printre copacii din curtea fermei. Deşi era frig, plimbarea asta părea să le facă bine. Lui Ty îi plăcea să stea cu unchiul lui.

– Ai probleme cu mama ta? întrebă Gideon, din

întîmplare parcă.

– Pentru asta ai vrut să ieşim afară? zise Ty, aruncîndu-i o privire tăioasă.

– Tu ce crezi?

Ty ridică din umeri.

– Nu ştiu. Îmi închipui că o să-mi spui să mă port mai frumos cu mama după tot ce face pentru mine.

– Nu, asta ştii tu foarte bine.

– Aşa mi-a spus şi bunica.

– Păi, bunica este mama mamei tale şi mamele îşi protejează cît pot de bine copiii. Ştii bine ce-ar spune mama ta dacă cineva ar zice ceva rău despre tine.

– Atunci ce vrei să-mi spui?

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit. Am crezut doar că o să ne plimbăm sau că simţi nevoia să vorbeşti cu cineva. Cu un alt bărbat. Uneori nu e bine să spui ce ai pe suflet unei femei, chiar dacă-ţi este rudă apropiată.

– Mă tratează ca pe un copil, izbucni Ty.

– Chiar aşa? Ştii, mă surprinde. Aş fi zis că Maggie îţi acordă prea multe responsabilităţi pentru un bărbat de vîrsta ta.

– Da de unde, spuse Ty uitîndu-se chiorîş. Pot face tot ce-mi cere. Nu asta e problema.

– Atunci cum te tratează ca pe un copil?

– Nu a vrut să-mi spună de ce a plecat Reid, explodă el, luînd o mină hotărîtă şi strîngîndu-şi pumnii în buzunare.

– Poate că nu ştie.

– Ba ştie, răspunse Ty hotărît. Într-un fel din cauza ei s-a întîmplat.

– De unde ştii?

– Aşa cred. N-a vrut să-mi explice. Spunea că n-am nevoie să ştiu, că trebuie să am încredere în ea.

– Poate că nu e bine să ştii.

– N-aş crede, se îmbufnă Ty. Tu ce zici? Ai putea suporta să nu ştii de ce pleacă cineva de la tine?

– Nu. Cred c-aş vrea, admise Gideon. Ştii, Ty, uneori e greu pentru o mamă să realizeze că fiul ei nu mai e un copil şi să-l considere un adult.

– Tu ştii de ce a plecat? întrebă trist Ty.

Gideon dădu din cap.

– Nu. Nu-l cunoşteam prea bine pe Reid şi Maggie nu mi-a spus prea multe despre el. Nu cred să-i fie spus ceva nici mamei sau lui Tess, dacă asta te ajută. E clar că nu vrea să vorbească cu nimeni despre el.

– E vina ei.

– De unde ştii asta?

– Sînt sigur că a spus sau a făcut ceva care l-a determinat să plece.

– De ce?

– Pentru că lui Reid îi plăcea de noi. Mi-a spus-o chiar el. I-a plăcut la noi. Discutam cu el tot felul de lucruri şi mi-a spus că-i place curiozitatea mea. Vorbesc serios.

– Te cred.

Gideon îl privi o clipă. Rămaseră tăcuţi un moment. Gideon se aşeză; luă un beţişor şi începu să-l rupă bucăţele. Se aşeză şi Ty alături de el.

După un timp Gideon spuse:

– Nu înţeleg un lucru, Ty. De ce trebuie să fie unul din voi vinovat pentru plecarea lui Reid? Poate c-a vrut el să plece.

– Nu putea, insistă Ty cu încăpăţînare. N-ar fi putut să ne lase aşa. N-ar fi putut să plece pur şi simplu.

– Nu te-ai gîndit că poate n-a avut practic un motiv să plece, că poate a considerat că e timpul să o ia din loc.

– Trebuie să fie vreun motiv, ţipă Ty, privindu-l în ochi.

– Voiam să spun că poate nu e neapărat ce crezi tu. Nu ştiu care este adevărul, dar unele lucruri pot să le bănuiesc. Nu ştiu dacă l-a alungat Maggie sau a plecat

din proprie iniţiativă, dar pot să-ţi spun un lucru: lui Maggie îi plăcea acest bărbat. Nu cred că voia ca el să plece. Dar uneori ceea ce-ţi doreşti poate să nu fie cel mai bun lucru pentru tine. Poate că asta a trebuit să facă.

– Cum? De ce?

Gideon suspină şi se ridică.

– Ştii, Ty, mama ta este o femeie destul de drăguţă, spuse el privind în gol. Poate că nu-i dăm destulă atenţie pentru că ne-am obişnuit cu ea. Dar este foarte atrăgătoare şi are, pe deasupra, şi-un suflet bun. Orice bărbat se poate îndrăgosti de ea. Nu ştiu dacă asta s-a întîmplat, dar nu m-ar surprinde ca Reid să se fi îndrăgostit de mama ta. Stînd atîta timp în preajma ei, n-ar fi imposibil.

– De mama? Crezi că s-a îndrăgostit de ea? zise Ty şi făcu ochii mari.

Gideon ridică din umeri.

– Ţi-am spus că nu ştiu. Dar e posibil! Se poate ca şi lui Maggie să fi început să-i placă de el. Ştiu că nu este exact ceea ce crezi tu despre mama ta, dar poate fi şi aşa. Şi, cum mama ta este măritată cu Will, Reid şi-a dat seama că iubirea lor n-are nici o şansă, că nu s-ar putea niciodată mărita cu el. Uneori singura femeie pe care şi-o doreşte un bărbat este cea pe care nu o poate avea.

Durerea din glasul lui Gideon era prea mare ca Ty să n-o simtă. Gideon îi simţi privirea şi se uită la el. Apoi oftă şi-l luă pe după gît.

– La naiba, Ty, nu sînt expert în dragoste. Dar un lucru ştiu sigur: nimeni nu te poate iubi mai mult decît mama ta. Orice motiv ar avea, orice ar fi bine sau rău pentru ea, îţi vrea numai binele. Şi ţie şi lui Will. Voi sînteţi singurii de care îi pasă, cei la care s-a gîndit întotdeauna prima dată. Pot să jur asta.

– Da, cred că ai dreptate, zise Ty. Dar nimic nu mai

merge ca lumea.

– Ştiu cum e, aprobă Gideon cu tristeţe. Hai să-ţi spun ceva. De ce nu rămîi la noi cîteva zile? Şi cu Will. Ai vrea? Ne-aţi putea ajuta cu pregătirile pentru Crăciun. Mama o să ne povestească de cînd eram copii, eu, mama ta, Shelby şi Hunter. Îi place să se plîngă de toate necazurile pe care i le-am făcut. Stai doar cîteva zile şi după aia te întorci acasă.

– Mi-ar plăcea, spuse Ty încîntat.

– Bine, atunci am stabilit. Acum, hai să ne întoarcem în casă.

La început Maggie n-a prea vrut să-i lase, dar cînd a văzut cît de încîntaţi erau, a cedat. Era mult timp de cînd nu-l mai văzuse pe Ty atît de bucuros. După asta s-a întors acasă şi-a rămas singură următoarele trei zile.

Părea să-i facă plăcere singurătatea. Nu mai era nevoită să se prefacă fericită şi bine dispusă. Putea să stea liniştită să se uite pe fereastră sau să plîngă noaptea, fără să se mai teamă că Will şi Ty ar putea s-o audă. Şi pentru prima dată a simţit o dorinţă adîncă de eliberare.

Gideon, Ty şi Will ieşiră miercuri dimineaţă din casă, pregătiţi pentru expediţia îndrăzneaţă pe care le-o propusese Gideon. Trebuia s- o ia pe scurtătură prin cîmpiile familiei Tyrrell. Şi apoi prin pădurea de lîngă ferma familiei Whitcomb.

Era ceaţă şi puţin cam răcoare. Se auzea doar ciripitul păsărilor.

Mergeau tăcuţi. Deşi fuseseră deja în pădurea asta de multe ori, într-un fel le era totuşi frică. Le tăia tot elanul gîndul că s-ar putea rătăci în pădurea asta deasă,

printre atîtea animale sălbatice.

Dar după cîteva minute, văzură că ajunseseră aproape de capătul pădurii şi se vedea deja casa lor, începură să se mai liniştească.

Will, care mergea alături de Ty, luă o mină serioasă şi zise:

– Ty...

– Ce e?

– De ce-a plecat Reid?

Tu se uită la el. Pusese întrebarea asta de multe ori. Îi răspunse, totuşi, cu calm:

– Nu prea ştiu.

– Crezi... că a plecat din cauza mea?

Ty se opri şi se uită la el. Era pentru prima dată cînd Will îşi exprima acest gînd. Will se opri şi el şi-l privi trist.

– Din cauza ta? spuse Ty. Doamne fereşte! Ce-ţi veni?

Will ridică din umeri.

– Nu ştiu. Dar uneori – nu ştiu – se uita ciudat la mine.

– Se uita ciudat?

Will se feri să-l privească în ochi. Luă un beţişor şi începu să zgîrme în noroi.

– Nu ştiu. Ca şi cum... ca şi cum ar fi fost supărat. Ca şi cum eu l-aş fi supărat.

Îi dădură lacrimile.

– O, Will, nu... zise Ty apropiindu-se de el. Nu gîndi asta. Sînt sigur că n-a plecat din cauza ta. Domnul Prescott te plăcea. Toţi ştim asta.

– Crezi? se lumină Will. Chiar crezi?

– Sînt sigur. Ştii bine că nu te mint niciodată; nu-i adevărat?

Will dădu din cap.

– Să ştii că nici acum nu te mint. Domnului Prescott îi plăcea de tine. Chiar foarte mult.

– Nu mă minţi? zise Will zîmbind trist. Atunci, de ce a plecat?

– Nu ştiu, răspunse Ty încurcat.

Dintr-odată, Ty înţelese ce voise să spună unchiul lui zilele trecute. Nu voia să-şi exprime gîndurile lui în legătură cu acest subiect faţă de Will, nici măcar nu ştia cum fiindcă Will oricum n-ar fi înţeles. Probabil că asta voise să spună unchiul Gideon atunci cînd îi zisese că mamă-sa nu-i poate explica, pentru că era fiul ei. Acum îşi dădea seama că uneori sînt lucruri pe care nu le poţi spune cuiva, oricît de mult l-ai iubi.

Dar Will nu ceru alte explicaţii.

– Îmi pare rău că nu am fost eu, spuse el simplu. Frînse ramura pe care o avea în mînă în două, apoi făcu la fel cu bucăţile.

– Dar îmi doresc ca el să nu fi plecat, adăugă apoi.

– Şi eu, spuse Ty înghiţind cu greu. Se ridică întinzînd mîna spre tatăl său. Dar cred că nici tu, nici eu nu mai putem face nimic. Să mergem, sau ne apucă seara pînă ajungem acasă.

Will încuviinţă şi-i apucă mîna ridicîndu-se, apoi porniră din nou la vale pe cărare. Will îşi tîra picioarele, ascultînd încîntat foşnetul frunzelor uscate. Ty zîmbi, amintindu-şi cît de mult îi plăcea să facă la fel cînd era mai mic. De fapt, descoperi el, încă îi plăcea. Cu un şut expedie în aer un nor de frunze, şi Will chicoti.

Apoi văzu o piatră, chiar lîngă cărare, plată, netedă, cu o pată rozalie şi se opri.

– Hei, Will, priveşte acolo.

Will se duse nerăbdător la piatră. De cînd îşi amintea Ty, lui Will îi plăceau mineralele. Cei doi se lăsară pe vine, şi Will ridică piatra întorcînd-o cu grijă în mîini.

Atunci Ty azi grohăitul.

Se ridică şi rămase nemişcat. Din umbra copacilor, la cîţiva paşi de ei, un mistreţ îi privea cu ochii săi mici. Doi colţi lungi, curbaţi îi ieşeau din rît. Ty ştia cît de

periculoase erau asemenea animale. Pe lîngă cei doi colţi lungi, aveau dinţi puternici şi ascuţiţi. Cel mai bine era să evite asemenea creaturi, şi Ty avusese totdeauna grijă să se ferească de ele cînd umbla prin pădure. Nu mai văzuse un mistreţ aşa aproape de casă. Dar iarna venise, timpurie şi rece, şi auzise că multe animale îşi părăsiseră ascunzişurile şi căutau hrană în zonele mai apropiate de oameni.

Casa, care cu cîteva momente în urmă părea atît de aproape, părea acum foarte departe. Ty încercă să nu se mişte, sperînd că mistreţul nu le va mai da atenţie şi nu-i va considera două potenţiale prăzi.

Will, simţind că nu e în regulă ceva, din comportamentul lui Ty, îşi ridică privirea. Cînd văzu mistreţul sări în picioare strigînd:

– Fugi, Ty, fugi!

Mistreţul scoase un grohăit puternic şi porni să atace. Ty ţipă cît putu de tare, sperînd că erau destul de aproape de casă pentru a fi auzit de Maggie. Dar mai ştia şi că nu mai conta dacă mama sa îl aude şi vine cu o armă să omoare vierul. Nu avea nici o şansă să scape cu fuga.

Singura speranţă era să se caţere într-un copac. Dar copacii cei mai apropiaţi erau pini, greu de escaladat, cu trunchiuri lungi şi netede, lipsiţi de crengi pînă departe deasupra solului. Alergă spre un stejar dar ştiu că nu va reuşi. Will, cu picioarele sale mai lungi şi mai puternice, avea o şansă; era deja cu cîţiva paşi mai departe. Dar Ty îşi dădu seama că animalul era prea aproape şi copacul prea departe pentru el. Trebuia să încerce să se caţere într-un pin. Sări cît de sus putu şi se agăţă cu braţele şi cu picioarele de cel mai apropiat pin. Disperat, începu să se tîrască pe trunchi în sus ca o omidă, apucîndu-se strîns cu braţele şi genunchii de trunchiul copacului.

Mistreţul izbi copacul chiar sub el, atît de aproape

încît Ty îi simţi răsuflarea fierbinte pe glezne. Copacul se zgudui sub forţa loviturii, şi Ty aproape că se desprinse de el. Alunecă, zgîriind coaja copacului cu unghiile. Scoarţa îi sfîşie tricoul şi pielea, dar el nu simţi durerea. Era prea îngrozit. Dacă nu s-ar fi dat înapoi pentru a-şi lua avînt, mistreţul l-ar fi putut apuca de picioare cu colţii săi ascuţiţi.

– Ty! strigă Will, şi vocea sa suna pe potriva terorii lui Ty.

În disperarea sa, Ty încercă să se caţere mai departe, dar parcă picioarele îi alunecau tot atît de mult în jos, pe cît încerca el să se urce. Mistreţul se repezea din nou; Ty auzea zgomotul copitelor. Privi neputincios atacul fiarei.

Animalul se repezea din nou spre copac. Şi dintr-odată apăru Will, alergînd în întîmpinarea animalului şi rotind o creangă culeasă de pe jos.

– Nu! strigă Will şi lovi cu toată forţa.

– Will, nu! strigă Ty. Opreşte-te!

Creanga ateriză cu zgomot pe ţeasta mistreţului.

– Grăbeşte-te! strigă Will. Urcă! Urcă!

Animalul şovăi sub lovitură şi se dădu puţin înapoi scuturîndu-şi capul. Will îl urmări ridicînd din nou bîta. De această dată lovitura căzu fără efect pe spatele fiarei, şi arma improvizată se rupse.

Will se întoarse şi o luă la fugă, dar mistreţul îşi revenise şi se luă după el. Atît Will, cît şi Ty ştiau că nu va ajunge la copac. Ty privi îngrozit şi neajutorat cum animalul îl ajunse pe Will din urmă şi îl trînti la pămînt dintr-o lovitură.

– Nu! strigă Ty şi dădu drumul trunchiului, sărind pe pămînt. Tată! Nu!

Will se rostogoli şi se zbătu să se ridice deşi sîngele îi ţîşnea din picioarele rănite. Animalul se repezi din nou lovind de această dată şoldul lui Will. Ty ţipa în timp ce alerga spre tatăl său. Se apleca doar pentru a culege

conuri, pietre şi orice altceva ce putea fi aruncat asupra animalului.

Dar animalul nu băgă în seamă conurile şi pietricelele ce loveau pielea groasă. Nu vedea decît prada ce trebuia ucisă, şi atacă din nou, lovind trupul prăbuşit, împungîndu-l, zdrobindu-l sub copite.

– Opreşte-te! Fir-ai să fii, opreşte-te! strigă Ty printre lacrimi şi aruncă o piatră cu toată puterea.

De această dată piatra nimeri cel mai sensibil punct al animalului: rîtul. Fiara scoase un ţipăt de durere, se întoarse, îl văzu pe Ty şi se repezi spre băiat.

18

Maggie punea pîinea la cuptor, cînd auzi strigătele. Neliniştită, deschise uşa din spatele casei şi ascultă. Auzi din nou strigătele de departe, dar nu înţelese ce spuneau. Apoi un strigăt sfredeli aerul, stîrnind ecouri în pădure. Femeia se răsuci şi alergă înăuntru, să ia puşca. Nu ştia ce se întîmplase, dar recunosc ţipătul fiului său, şi ştia că, orice ar fi fost, era ceva serios. Putea fi un animal, sau poate unul din băieţi căzuse şi se rănise, sau poate era altceva, dar ea învăţase de mult că era mai sigur să ia cu ea o armă cînd nu ştia cu ce se va confrunta.

Maggie ţîşni pe poarta din spate şi alergă spre pădure încărcînd arma în fugă. Auzea strigătele lui Will amestecate cu cele ale lui Ty, apoi Ty scoase un ţipăt care îi făcu părul măciucă. Aproape zbură pe potecă la vale.

În faţa ei printre copaci, îl văzu pe Ty. Alerga cît putea de tare, şi, la mai puţin de douăzeci de paşi în urma lui, un mistreţ feroce cu colţii plini de sînge, îl urmărea. Nu mai era timp de gîndire. Instinctiv duse arma la umăr, respiră adînc, ochi şi trase. Mistreţul guiţă şi se prăbuşi.

Picioarele din faţă se împiedicară şi veni în rît. Dar se ridică din nou şi, scuipînd sînge, porni iar pe urma lui Ty.

Maggie reîncărcase rapid arma şi trase din nou. De această dată glonţul lovi în cap. Fiara şovăi, guiţă de durere şi se prăbuşi. Maggie, uşurată, se înmuie.

– Mamă!

Ty alergă la ea cum făcuse de atîtea ori cînd era mic, îşi aruncă braţele în jurul ei şi îşi îngropă faţa în pieptul ei.

– Tata! L-a omorît pe tata!

– Will? În groaza momentului, văzîndu-şi copilul urmărit de fiară, nici nu-şi dăduse seama că Will lipsea. Acum, un nou fior de teamă o străbătu.

– Ce? Unde?"

Ty se smulse de lîngă ea şi alergă arătînd cu mîna, iar ea îl urmă. Îl zări pe Will, o formă inertă zăcînd în frunze. Cînd se apropie văzu frunzele pătate cu roşu ca şi hainele lui Will şi îşi aminti de sîngele de pe rîtul şi colţii mistreţului.

– Will! Vocea îi era pierită.

Îngheţase privindu-l. Pentru o clipă nu reuşi să se mişte, paralizată de teamă de ceea ce va vedea cînd se va apropia mai mult. În acea clipă totul – pămînt, copaci, cer – păru să se învîrtă în jurul ei, şi închise ochii trăgînd adînc aer în piept pentru a se linişti. Apoi păşi înainte.

Will încă respira, dar respiraţia îi era însoţită de un hîrîit ciudat. Pantalonii şi jacheta musteau de sînge iar el se ţinea cu mîinile de burtă. Era în agonie.

Maggie căzu în genunchi lîngă el, jelind.

– Nu, nu...!

Vocea îi era încărcată de durere. Will era la un pas de moarte.

El deschise ochii şi o privi.

– Mags.

Ochii lui de obicei pali, străluceau de durere, şi, în mod ciudat, el arăta ca adevăratul Will, din nou, ca el însusi.

– Ty?

– E bine, îl asigură ea, luîndu-i mîna într-a sa. El o apucă strîns. Ochii îi fură inundaţi de lacrimi.

– L-am salvat.

Pe buzele lui apăru un zîmbet palid şi în ochi i se

citea mîndria. Pentru o clipă arătă ca bărbatul ce fusese odinioară. Apoi lumina din ochi păli şi aceştia se închiseră lin. Gemu uşor şi un bolborosit ciudat se auzi odată cu respiraţia. Trupul lui deveni inert.

– Will? Will?

Panica crescu în Maggie. Nu putea fi adevărat. Nu era posibil ca acesta să fie sfîrşitul.

– Nu, începu ea să plîngă în hohote. Te rog, nu...!

Se lipi de mîna lui, plîngînd. Singurul lucru care îi venea în minte era felul cum o privise el cînd o invitase prima oară la dans. Crezuse că toată durerea ei pentru el trecuse, că-l pierdu-se şi îl jelise cu ani în urmă, cînd îl adusese acasă de pe front cu mintea de copil. Acum, însă, îşi dădu seama că, orice s-ar fi schimbat între ei, îl iubise în toţi aceşti ani. Şi acum îl pierdea din nou.

Ty îi puse o mînă pe umăr, şi ea se întoarse spre el. Copilul era palid şi parcă se matrurizase brusc.

– E... e mort, nu?

Ea încuviinţă din cap, înecată de lacrimi. Ty se lăsă la pămînt alături de ea, şi îşi aruncă braţele în jurul ei, şi se ţinură strîns în braţe cu lacrimile şiroind.

Înmormîntarea lui Will avu loc două zile mai tîrziu. Gideon făcu un sicriu şi îl îngropară în cimitir alături de părinţii lui. Era o vreme umedă şi rece, şi Maggie nu se putea opri din tremurat cînd privea coşciugul coborînd în groapă. Cînd ajunseră acasă Maggie urcă la ea în cameră pentru a-şi da jos vălul şi mănuşile şi a se aranja înainte de venirea musafirilor. Se aşeză pentru o clipă în balansoar şi privi pe geam natura mohorîtă. Se întreba cum se va descurca de acum încolo. Se îndoia că va face faţă de această dată. Era la capătul puterilor.

Uşa se deschise încet. Maggie îşi ridică privirea şi-l văzu pe Ty stînd în prag. Îi făcu semn să se apropie, zîmbind şters. El închise uşa şi se îndreptă spre ea.

– Mamă?

– Da, dragul meu?

O durea sufletul pentru el şi îi luă mîinile într-ale sale, făcîndu-l să i se aşeze în poală. El era mult prea mare, desigur – picioarele aproape că atingeau podeaua, iar ochii lui se întîlneau cu ai ei la acelaşi nivel – dar era bine aşa, ţinîndu-l încă o dată în braţe ca pe vremea cînd era mic. Simţi lacrimile băiatului în păr.

– Mamă, îmi pare rău, şopti el.

– Pentru ce?

– Că am fost rău cu tine. În legătură cu Reid. Iartă-mă!

– Oh, dragul meu... Vocea îi era înecată în lacrimi. Îl strînse mai tare la piept. Te iubesc, spuse ea simplu.

– Şi eu te iubesc, răspunse el.

Plînseră mult unul în braţele celuilalt.

Tot restul zilei mica lor casă fu plină de oameni veniţi să-şi prezinte condoleanţele. Jo se mută la ei o săptămînă ca să aibă grijă de fiica ei şi de casă, apoi Tess preluă această sarcină pentru încă o săptămînă.

Curînd veni Crăciunul. Maggie pregăti mîncăruri deosebite pentru redusa reuniune de familie, dar pe dinăuntru se simţea groaznic. Încercă, de dragul lui Ty, să pună lucrurile într-o lumină mai bună. În noaptea de Crăciun, cînd se întoarseră de la mama ei, ea îi dădu cămaşa pe care i-o făcuse şi jocul nou-nouţ pentru care strînsese ban cu ban.

Cînd Maggie deschise darul lui pentru ea, o vacă de lemn pe care singur o cioplise sub îndrumarea lui Gideon, buzele porniră să-i tremure. Îl luă strîns în braţe, luptîndu-se din răsputeri cu lacrimile ce o podideau.

– Mamă, şopti el cu voce stinsă, de ce ne părăsesc toţi? Îi voi pierde mereu pe cei apropiaţi? Nimeni nu rămîne definitiv?

– O, Ty, nu, nu ne-ai pierdut pe toţi, exclamă Maggie alarmată şi întristată de gîndurile fiului său.

– Dar tata a murit, şi mai înainte Reid a plecat. Şi înainte de asta unchiul Hunter a plecat.

– Dar eu sînt aici, cu tine, Ty. La fel şi bunica şi mătuşa Tess şi Gideon. Tatăl tău nu a murit că a vrut, şi nici Reid nu a avut de ales cînd a plecat. Nici unul dintre ei nu a vrut să te părăsească.

– Ştiu că tata n-a vrut să moară.

Îi era mai uşor să-l numească tată acum cînd natura lui copilăroasă nu mai era evidentă tot timpul.

– Sigur că n-a vrut.

– Dar e greu, şi – oh, nu mai ştiu nici eu. E destul de trist cînd mă gîndesc să oamenii dispar. Azi sînt aici, mîine nu mai sînt. Şi nu poţi face nimic. Nu-i poţi ţine, oricît de mult ai vrea să rămînă.

– Se întîmplă, spuse Maggie şi îl strînse din nou la piept. Îmi pare rău că ţi s-a întîmplat de două ori într-o perioadă aşa de scurtă. Dar nu de fiecare dată cînd iubeşti pe cineva se întîmplă. De cele mai multe ori nici nu e nevoie să se întîmple aşa ceva.

El dădu din cap, dar Maggie ştiu că nu era convins. Plecarea lui Reid şi moartea tatălui său veniseră prea brusc şi prea dur pentru el. Se ruga ca Ty să nu-şi închidă inima de teamă să nu iubească oameni care-l vor părăsi.

Mai tîrziu, după ce Ty plecase la culcare, Maggie deschise cadoul pe care Will îl pregătise pentru ea. Era tot o sculptură în lemn, o imitaţie grosolană a văcuţei cioplite de Ty. Maggie strînse bucata de lemn la piept şi plînse.

Deschiderea noii biblioteci era cel mai mare eveniment social din ultimii ani pentru locuitorii din Pine Creek. Mai multe femei petrecură o groază de timp după Crăciun decorînd parterul casei lui Tess pentru evenimentul din ianuarie. În ziua serbării, servitorii de la Gonway aduseră cutii peste cutii cu alimente şi luară în primire bucătăria, pentru a pregăti mîncarea.

Tess ştia cît de mult îi displăcea lui Benton faptul că biblioteca ocupa casa pe care şi-o dorise atîta doar pentru că voia să fie bine privit în societate, acesta afişa un fals aer de mulţumire în faţa celor de la Liga Femeilor. Datorită implicării fiicei sale el încercase să arate o grijă deosebită, plătind mîncarea şi decoraţiunile. O irita pe Tess aerul lui de binefăcător, dar o mulţumea gîndul că acesta era pe dinăuntru negru de furie din cauza pierderii casei.

Tess se îmbrăcase cu foarte multă grijă pentru eveniment. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să nu arate bine. Nu putea suferi ca lumea să o compătimească pe ea sau pe Amanda sau să ghicească faptul că renunţase la o parte din casă pentru a nu o pierde pe toată. De aceea cheltuise o parte din banii primţi pe ceea ce vînduse în Little Rock şi cumpărase nişte catifea albastră pentru ea şi nişte mătase închisă la culoare pentru mama sa. Amîndouă îşi dedicaseră tot timpul liber confecţionării rochiilor şi Tess decupase cu grijă fîşii de dantelă dintr-o rochie veche de bal pentru a decora gulerele şi tivurile.

Cînd Tess fu îmbrăcată cu rochia, cu părul aranjat şi cu perlele de la Shelby prinse în urechi, fu foarte mulţumită de ceea ce oglinda îi arăta. Cu mănuşile de dantelă în mîini, se îndoia că cineva ar fi ghicit că spălase rufe şi frecase podelele cu o zi înainte.

Tess şi Amanda erau în comitetul de primire cu Rosemary şi preşedinta Ligii Femeilor. Tess observă că, în ciuda indispoziţiei pe care o avusese mai devreme,

mama ei se distra de minune. Purtînd o toaletă de seară nouă şi salutînd cu graţie vechii prieteni şi cunoştinţe, ea arăta ca în urmă cu zece sau cincisprezece ani, la petrecerile pe care ea însăşi le dădea.

Tess era mai puţin încîntată. Îşi pierduse gustul pentru astfel de evenimente sociale.

Cînd bucuria că purta o rochie nouă şi arăta foarte bine se mai potoli, zîmbetul permanent şi saluturile respectuoase, adresate fiecărui invitat nou-sosit, deveniră foarte obositoare. O durea spatele de la frecatul podelelor de ieri şi îi era foame şi sete. Tocmai se gîndea să părăsească comitetul de primire şi să meargă să-şi ia o farfurie şi un pahar de la bufet, cînd intră familia Tyrrell.

Ca de obicei, cînd îl vedea pe Gideon în ultima vreme, inima i se strînse. Nu putea fi în preajma lui fără să se gîndească la dragostea ce i-o purta – şi la faptul că el nu-i răspundea la fel. Gideon părea mereu tot atît de stîngaci pe cît era şi ea.

– Gideon. Mama. Jo.

Tess o sărută pe Jo pe obraz, luîndu-i mîinile şi strîngîndu-i-le într-ale sale. Înclină politicos capul spre Gideon. Jo aruncă o privire plină de înţeles de la Gideon la Tess, dar nu spuse nimic.

– Îmi pare rău că Maggie nu a putut veni, spuse Tess. Dar înţeleg.

– Da, spuse Jo îngrijorată. Moartea lui Will a fost o lovitură puternică. Am încercat să o fac să vină cu noi, dar a spus că nu se simte în stare. Ştii, oamenii se aşteaptă ca ea să se simtă uşurată de moartea lui Will, dar ea îl iubea cu adevărat. Şi suferă.

– Sigur că suferă.

Tess aruncă o privire în spatele celor doi şi strînse din buze. Benton Conway stătea în pragul uşii alături de Linette, palidă şi drăguţă.

Jo se strîmbă.

– El! Speram să nu aibă tupeul de a se arăta pe aici

astă seară.

– Nu fi naivă, replică Tess cu dispreţ ridicînd vocea. Speră ca această petrecere să-i deschidă poarta spre cercul social al Ligii.

– Repede, invită-mă la dans, şopti ea către Gideon. Nu vreau să vorbesc cu el.

Nu dorea nici să rişte demascarea rolului lui Linette în ingeniosul său plan.

– Desigur.

Gideon o luă la braţ şi o conduse pe ringul de dans. După expresia chinuită a feţei s-ar fi zis că merge la moarte nu la dans.

Adevărul e că Gideon considera că ar fi făcut mai uşor faţă unei execuţii. A o ţine pe Tess în braţe în public era un amestec de plăcere şi de suferinţă. Din seara cînd îşi pierduse controlul şi o sărutase, fiecare moment petrecut alături de ea era astfel. Ajungea să-i arunce o singură privire, şi simţea că ia foc.

El se gîndise, înainte de a o săruta, că dorinţele sale erau enorme, dar încă nu ştia nimic din ce îl aştepta. Acum, că îi gustase buzele şi îi simţise trupul lipit de al său, o dorea mult mai mult decît îşi închipuise. Acea sugestie a plăcerii intimităţii nu făcuse decît să pună paie pe focul pasiunii sale. Cînd era în preajma ei nu-şi mai dorea decît să o ia în braţe şi să o sărute din nou. Indiferent de împrejurări sau oricît de nevinovată era conversaţia, mintea îi lua foc şi imaginaţia îi aducea în faţa ochilor imagini cu ea goală în pat cu el.

Nu-şi putea controla fantasmele, dar se simţea ca un ticălos că le avea. Cum se putea gîndi la pasiune, cînd ştia cît o dezamăgise? De cînd o sărutase, chiar şi după ce-şi ceruse iertare, zărea durere şi tristeţe în ochii ei. Ea făcuse totul ca să-l evite, mereu vorbind cu mama lui sau cu Maggie cînd erau împreună. Iar cînd nu putea evita conversaţia cu el, îl trata cu o politeţe dureros de rece. Tess îşi închisese sufletul în faţa lui, îngropase

veselia şi prietenia ce înfloriseră odată între ei.

Nu, dacă era să fie cinstit, el era cel care distrusese acea prietenie; el îi trădase încrederea. Probabil că îl dispreţuia, tolerîndu-l prin preajmă doar pentru că ţinea la Maggie şi la Jo.

Gideon întinse braţele, ea se apropie şi cei doi se alăturară celorlalţi dansatori. Tess era caldă şi minunat de suplă în braţele lui, dar Gideon se lupta cu acest gînd. Îi simţi parfumul şi căldura trupului ei îi arse pielea. Îi privi faţa minunat de albă, cu o uşoară roşeaţă în obraji. Gura fină, cu buzele umede, îl înnebunea. Dorinţa îi luă foc în vene şi el se temu că va începe să tremure.

Tess nu îndrăznea să privească în sus, spre el. Îşi păstra ochii pironiţi în pieptul lui şi încerca să ignore senzaţia caldă fluidă pe care o simţea în pîntec de cînd intrase între braţele lui pe ringul de dans. De ce fusese atît de nesăbuită încît să danseze cu el? Ce va gîndi el? Dacă va considera că îl invită să o curteze? Mai bine rămînea pe loc şi îl înfrunta pe Benton Conway.

Cînd muzica se opri Gideon o conduse curtenitor pînă la locul unde mama ei şi Mariana Hill stăteau de vorbă. Apoi se grăbi să se alăture unui grup de bărbaţi ce discutau în apropierea scării.

Abătută, Tess îl privi îndepărtîndu-se. Abia aşteptase să scape de ea. Era cea mai grăitoare dovadă a faptului că el nu o iubea.

Rosemary se apropie de Tess cu un aer încurcat.

– Scuză-mă, începu ea timid, dar mă tem că nu avem destule farfurii pentru gustări. Doamna Diggs se întreba ce s-a întîmplat cu prăjitura făcută de ea, şi eu nu am servit-o pentru că nu mai aveam pe ce o pune. Mă întrebam, n-ai putea... Se întrerupse, privind la ea întrebător.

– Să-ţi împrumut un platou? Desigur.

– Oh, mulţumesc, oftă Rosemary uşurată. Mă jenam să ţi-o cer, pentru că oricum ai făcut foarte mult pentru

bibliotecă, dar nu voiam să o supăr pe doamna Diggs. Ar fi trebuit să aduc mai multe castroane şi platouri, dar n-am făcut-o.

– N-ai de ce să te necăjeşti, spuse Tess în timp ce o conducea spre bucătărie, nu aveai de unde să ştii că-ţi vor trebui vase în plus.

Tess deschise o servantă şi scoase un platou potrivit pentru prăjitură. Rosemary îi mulţumi luîndu-l apoi se întoarseră către salon. Tess se opri brusc. În uşă stătea Benton Conway.

– A, domnişoară Tyrrell, spuse el, ce surpriză plăcută! Mă tem că nu am reuşit să vă salut cînd am venit.

Tess îşi îndreptă umerii. După cum se ferise de el cînd venise, nu încăpea îndoială că se temea să se găsească faţă-n faţă cu el. Ochii lui, ca şi tonul, aveau ceva ironic, batjocoritor. Tess nu voia ca el să ştie că îi era frică; îi provoca prea multă repulsie ca să se angajeze în discuţii politicoase cu el.

– Bună seara, domnule Conway, spuse ea. Nu putea fi nepoliticoasă de faţă cu fiica lui, dar nici nu avea de gînd să fie prietenoasă.

Ochii lui Conway se aţintiră asupra fetei sale şi spuse brusc:

– Rosemary, du platoul în camera de alături. Vreau să vorbesc între patru ochi cu domnişoara Tyrrell.

Rosemary făcu un pas spre uşă, apoi se opri şi privi nehotărîtă spre Tess. Aceasta se gîndi că spune foarte mult despre Conway faptul că propria fiică a acestuia ezita să o lase singură cu el. Îi zîmbi lui Rosemary, nevrînd să o pună într-o sitauţie delicată faţă de tatăl ei.

– Du-te, vin şi eu imediat.

– Bine. Rosemary părea încă nehotărîtă, şi aruncă o privire spre tatăl ei, iar înainte de a ieşi se mai uită spre Tess.

Cînd uşa se închise în urma ei, chipul lui Benton îşi pierdu urma de politeţe pe care o afişase pînă atunci.

Tess făcu involuntar un pas înapoi la vederea furiei oarbe ce-i schimonosea faţa bărbatului.

– Căţea! mîrîi el, şi înaintă pînă ajunse chiar în faţa ei.

Ochii lui Tess se rotunjiră de mirare. Nimeni în întreaga ei viaţă nu îi vorbise astfel.

Degetele bărbatului se încleştară în jurul încheieturii ei, şi el o tîrî prin bucătărie către uşa din spate. Tess era atît de buimăcită încît ajunse la uşă înainte ca ea să-şi dea seama de aceasta şi să se opună. Se smuci înapoi, dar nu reuşi să se desprindă din strînsoare.

– Domnule Conway! Ce faceţi? şuieră ea indignată.

El deschise uşa şi o smuci atît de tare încît crezu că îi va smulge braţul din umăr. Tess se împletici pînă dincolo de prag. El închise ferm uşa şi porni să coboare în grădină.

– Domnule Conway! îşi ridică ea vocea.

Ultimul lucru pe care îl dorea era ca oamenii din casă să îi vadă, dar acţiunile lui Conway o speriau.

– Dă-mi drumul, ce faci?

– Îţi dau ceea ce meriţi! răspunse el trăgînd-o de-a curmezişul grădinii către tufele şi copăceii ce o mărgineau. Îi aruncă o privire tăioasă. Te crezi mare şi tare, nu? Atît de deşteaptă cît să mă ţii departe de afurisita asta de casă. Ei bine, să-ţi spun eu ceva domnişoară, nu eşti deşteaptă defel.

– N-am spus niciodată că aş fi astfel.

Tess îşi înfipse călcîiele în pămînt şi trase cu toată puterea, dar nu se putea compara cu Conway, şi acesta o tîrî mai departe fără ca ea să se poată împotrivi. Se gîndi să ţipe, dar nu-i venea să creadă că el voia să-i facă rău acolo, în curtea propriei case, cu atîţia oameni înăuntru. Probabil voia doar să-şi descarce furia, iar ea prefera ca asta să se întîmple aşa, fără martori.

– Ţi-am oferit bani buni pe casă, răbufni el trăgînd-o în umbra unei tufe mari. Şi tu ţi-ai bătut joc de mine ca de un gunoi.

Ochii îi luceau în lumina lunii, faţa îi era schimonosită de furie.

Frica lui Tess crescu. Benton părea sălbatic şi necontrolat.

– Dă-mi drumul!

Îşi smuci mîna, încercînd să desfacă menghina degetelor lui cu cealaltă mînă.

– Asta e o nebunie! Nu trebuia să-ţi vînd ţie casa. Dacă ai ajuns bogat şi puternic, asta nu înseamnă că noi, ceilalţi, trebuie să ne plecăm în faţa ta. Nu poţi avea tot ce vrei.

– Sau pe oricine? întrebă el, ridicînd din sprînceană.

Brusc o trase pe Tess spre sine atît de puternic încît aceasta aproape căzu peste el şi îi suci mîna la spate, făcînd-o să ţipe.

– Crezi că nu te pot avea pe tine? Aici şi acum, dacă aşa vreau?

O privi cu poftă, dorinţa şi furia amestecîndu-i-se în ochi.

– Am rămas fără acea casă, mîrîi el, dar te pot avea pe tine.

– Eşti nebun! strigă Tess. Sînt o grămadă de oameni înăuntru. Toţi cei pe care vrei să-i impresionezi, pe care vrei să-i cîştigi. Crezi că ai mai avea vreo şansă, dacă ar afla că ai încercat să mă forţezi?

– Nu vor afla, rînji el. Ce-o să faci? O să strigi pînă vor veni, să te vadă în braţele unui bărbat însurat? Asta, bineînţeles, presupunînd că te-ar auzi. Geamurile sînt închise şi ştii ce casă e asta. Cu muzica şi discuţiile, crezi că ţi-ar auzi cineva ţipetele slabe?

Tess încercă să se depărteze de el, şi bărbatul îi suci mîna atît de tare, că simţi că leşină.

– Opreşte-te! Dă-mi drumul!

– Şi apoi, cui o să-i spui? Eu voi nega totul, şi ştii bine care dintre noi are prieteni printre cei ce aplică legea, nu-i aşa? Eu aş avea un alibi; tu ai avea o reputaţie stricată. Toată lumea ar vorbi de tine, ai fi o pată pentru

numele Tyrrell. Fiica ta ar auzi zvonurile şi ar suferi. Nu, nu cred că ai spune cuiva.

O îndoi pe spate cu degetele înfipte în braţul ei, şi cealaltă mînă îi alunecă peste sîni cu cruzime.

Tess îşi umplu plămînii cu aer şi ţipă cît putu de tare.

Benton o plesni cu putere. Lovitura o ameţi. Simţi că îi curge sînge acolo unde dinţii îi răniseră interiorul buzei. Crezînd că a redus-o la tăcere cu demonstraţia sa de forţă, Benton îşi lăsă mîna să alunece pe partea din faţă a corsetului. Îi frămîntă sînii cu ochii lucind.

– Ah, eşti nărăvaşă, da? Pari delicată, dar ai ceva carne pe tine. Cred că eşti şi gustoasă.

– Tess? Vocea lui Gideon se auzi la poarta din spate a grădinii. Eşti acolo?

Lovitura primită o amuţise doar pentru moment, şi ea îşi revenise. Cînd auzi vocea lui Gideon strigă:

– Gideon! Ajutor!

Rapid, Conway îi puse mîna la gură şi, cînd ea începu să se zbată, îi suci mîna la spate atît de dureros încît o ceaţă roşie i se lăsă pe ochi şi ea se înmuie.

Dar scurtul ei ţipăt fusese suficient pentru a-l face pe Gideon să vină în fugă.

– Tess? Tess! Unde eşti?

Prinse cu coada ochiului o uşoară mişcare în tufe şi se năpusti într-acolo. O văzu pe Tess luptîndu-se cu un bărbat, dar nu reuşi să-şi dea seama cine era acesta. Atacă, lovindu-l pe agresor în cel mai vulnerabil punct vizibil, la rinichi. Cu un icnet de durere, bărbatul îi dădu drumul lui Tess, care alunecă la pămînt. Apoi se întoarse pentru a-l înfrunta pe Gideon.

– Conway!

Furia îl cuprinse pe Gideon, care îşi luă avînt şi îl lovi pe celălalt în burtă, apoi peste faţă. Conway căzu ca un copac doborît.

Dar Gideon era prea pornit ca să se oprească. Îl săltă de guler, îl ţinu în picioare şi îl lovi din nou. Con

way căzu în genunchi şi Gideon îl săltă din nou.

– Nu! Gideon! Tess se clătina pe picioare spre el. Te rog, nu. E terminat, nu vezi? Nu-l mai lovi.

Gideon se opri cu o mînă în gulerul lui Conway şi cu cealaltă pregătită să lovească. Dădu din cap spre ea.

– Îl omor pe ticălos! spuse el cu ură.

– Nu! Te rog!

Tess se agăţă cu disperare de braţul lui. Poate că Gideon era deja în pericol pentru că venise să o salveze. Nu se putea şti ce putea Conway să-i facă prin intermediul prietenilor săi din guvern. L-ar fi putut închide. Dacă Gideon îl omorîse, risca un proces de omucidere din care n-ar fi scăpat cu viaţă. Dar Tess îl cunoştea prea bine pe Tyrrell-i pentru a şti că un asemenea argument nu-l puteau opri pe Gideon.

– Cruţă-l. Pentru mine spuse ea, căutînd argumente. Gîndeşte-te la scandal! Toţi ar afla că m-a atacat.

– Toţi ar trebui să ştie ce gunoi laş şi pervers este! replică el, dar ea văzu că redevenea lucid.

– Dar ştii ce s-ar întreba toţi, dacă m-ai salvat înainte sau după ce...

– La naiba, nimeni n-ar trebui să îndrăznească să spună ceva de tine! explodă Gideon, dar îi dădu drumul lui Conway, care se prăbuşi la picioarele sale.

– Nu te poţi lupta cu toţi, spuse Tess uşor amuzată. Dacă pînă atunci Gideon şi fratele său Shelby îi păruseră complet diferiţi unul de celălalt, acum îşi dădu seama că aveau şi o trăsătură comună: încăpăţînarea cu care îşi apărau punctul de vedere.

– N-ar trebui să-ţi fie ruşine că şarpele ăsta a încercat să-ţi facă rău, insistă el.

– Aşa o fi, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Amîndoi ştim cum s-ar întinde bîrfa. Poate că Benton ar fi umilit, dar eu ar trebui să suport bîrfele şi suspiciunea.

– Nu-l pot lăsa să scape nepedepsit. Ar trebui să înfunde puşcăria.

– Chiar crezi că ar fi găsit vinovat? Un tribunal militar – cu un soldat confederat şi o văduvă confederată depunînd mărturie împotriva prietenului lor?

– Probabil că nu, admise Gideon cu fălcile încleştate.

Privi furios către cel căzut. Apoi oftă resemnat, desfăcîndu-şi pumnii, şi Tess ştiu că reuşise să-l convingă. Gideon se aplecă asupra lui Conway şi-l apucă de păr săltîndu-i capul şi obligîndu-l să-l privească în ochi.

– Te las acum, de dragul lui Tess. Dar dacă te mai apropii de ea o singură dată, ai de-a face cu mine. Te duc în pădure şi te omor încetul cu încetul. Ai înţeles?

Ochii lui Conway se zbătură înnebuniţi dar încuviinţă slab.

– Da, şopti el printre buzele zdrobite şi pline de sînge.

– Bine, rosti el apăsat, apoi şopti cu o voce de gheaţă: Şi dacă-ţi trece prin cap că poţi scăpa de mine, ţine minte că sînt mulţi Tyrrell-i, şi că sîntem un neam foarte unit.

Se ridică şi se întoarse către Tess.

– Hai. Să mergem înăuntru.

Tess încuviinţă şi porni spre casă. Deşi ştia că nu era departe, distanţa i se păru enormă. Picioarele îi tremurau şi ea se împletici. Gideon o susţinu de braţ să nu cadă şi ea scăpă un geamăt de durere.

– Ce-i?

Îi eliberă imediat braţul, cu o expresie de vinovăţie pe chip.

– Ce-am făcut? Iartă-mă!

– Nu-i vina ta, spuse ea dînd din cap. Mă doare mîna. Conway mi-a sucit-o la spate, ca să nu pot să fug.

În lumina palidă aruncată de ferestre, Gideon văzu ceva ce nu observase pînă atunci. Sînge.

– Dumnezeule! Sîngerezi!

Vru să-i atingă faţa, dar se opri de teamă să n-o doară.

– Ce s-a întîmplat? Te-a lovit?

– Cînd am ţipat, dar a meritat: m-ai auzit.

Gideon se încordă şi ochii îi deveniră de gheaţă.

– Ticălosul! Nu trebuia să-l las pe nemernicul ăla să scape aşa uşor.

Se întoarse către locul unde se afla Benton.

– Gideon, nu! Lasă-l!

Îl apucă de braţ ca să-l oprească. Respiră adînc, brusc cuprinsă de ameţeală.

– Eu... eu...

Apoi, fără să vrea, îl opri să se mai întoarcă la Benton în cel mai simplu mod posibil: oftă uşor, pleoapele i se zbătură şi... leşină.

– Tess!

Gideon o prinse şi o ţinu strîns, uitînd orice gînd de răzbunare. O ridică în braţe şi merse cu ea spre casă.

Deschise cu grijă uşa bucătăriei, lucru nu foarte uşor cu ea în braţe, şi cercetă camera cu privirea. Tess nu l-ar fi iertat dacă ar fi fost surprins purtînd-o pe braţe în casă. Zvonul s-ar fi răspîndit cu iuţeala fulgerului.

Din fericire bucătăria era goală, aşa că Gideon deschise uşa şi traversă camera în grabă. Odată ajuns la scara de incendiu, răsuflă uşurat. Doar cei din familia lui Tess o foloseau.

Urcă. Acum, că teama de a fi văzut trecuse, deveni extrem de conştient că o ţinea pe Tess în braţe. Era atît de mică şi de delicată. Simţea că-i fierbe sîngele în vene, cînd se gîndea că Benton o făcuse să sufere. Se încordă la gîndul loviturii nemernicului.

Gideon nu putu să nu observe ce trup fin avea Tess, era mică dar foarte feminină. Capul i se odihnea pe umărul lui şi el îi simţi un sîn apăsîndu-i pieptul. Ştia că dacă şi-ar fi lăsat mîna să alunece l-ar fi atins şi pe celălalt. Se simţi vinovat pentru aceste gînduri.

Nu fusese niciodată la etaj şi nu ştia care era dormitorul ei. Aşa că păşi uşor pe coridor, cercetînd fiecare

cameră. O găsi pe Ginny dormind într-una, cu inelele blonde ale părului împrăştiate pe pernă. O altă cameră era, în mod evident, o cameră de zi. Era mobilată cu o canapea şi cîteva scaune. Cea de-a treia cameră era un dormitor de femeie, cu sticluţe de parfum, perii şi o oglindă pe comodă. O fi camera Amandei? Apoi simţi un uşor parfum de lămîie şi ghergină pe care-l recunoscu ca fiind al lui Tess şi ştiu că era camera ei. Înăuntru, un portret miniatural al lui Shelby îi confirmă presupunerea.

O întinse uşor pe pat. Apoi aprinse o lumînare, iar lumina aurie a acesteia o învălui pe Tess făcînd ca faţa ei să arate şi mai rău. Avea sînge uscat pe buză şi întins pe obraz iar pielea se înroşise şi începea să se învineţească acolo unde o lovise Conway. Gideon era cuprins de milă şi de furie. În acel moment i-ar fi omorît pe Benton. Dar la fel de mult şi-ar fi dorit să-i aline lui Tess durerea.

Aruncă o privire în jur şi zări ligheanul de spălat pe mîini. Turnă în el nişte apă rece şi înmuie în ea o cîrpă. Apoi şterse delicat urmele de sînge de pe faţa lui Tess.

Apa rece o readuse în simţiri, pleoapele i se zbătură si se ridicară. Părea dezorientată.

– Ce...

Încercă să se ridice dar Gideon o opri cu un gest ferm.

– Taci. Stai liniştită. Ai leşinat.

– Am leşinat? Dar...

Memoria începu să-i revină şi se strîmbă de durere cînd se mişcă.

– Acum îmi amintesc. Privi împrejur. Tu m-ai adus aici?

– Da. Nu-ţi face griji, nimeni nu m-a văzut. Zîmbi uşor: reputaţia-ţi este intactă.

– Mulţumesc. Au! Tresări cînd el atinse un loc dureros cu cîrpa.

– Scuză-mă. Încerc să te curăţ.

– Cum de-ai ştiut să vii să mă cauţi?

Gideon se încruntă.

– De fapt, cred că de la Linette.

– Linette? Dar de ce?

– Nu ştiu exact. A venit la mine şi mi-a spus că eşti afară şi probabil ai nevoie de ceva de îmbrăcat. Apoi mi-a dat un şal şi m-a rugat să te caut în spatele casei şi să ţi-l dau. Mi s-a părut cam ciudat, dar... Gideon se uită la ea. Ştia că erai cu Benton?

– Nu ştiu. Rosemary ştia. Era acolo cînd el a venit în bucătărie. Probabil că i-a spus lui Linette. Dar de ce s-a gîndit Linette că...

– Ei, probabil că ea îl cunoaşte pe Benton cel mai bine.

– O, Gideon dar e îngrozitor. Să ştii că soţul tău e... Tess se întrerupse înfiorată.

Fără să se gîndească, Gideon o luă strîns în braţe, aşa tremurîndă. Ea se lipi de el.

– Oh, Gideon, a fost îngrozitor! Am fost aşa speriată! Am crezut... Am crezut că...

– Ştiu.

O luă pe genunghi şi o legănă, căutînd să o încălzească cu propriul său corp, să o învăluie pentru a o proteja.

– Mi-ar plăcea să-l omor pe ticălos. Dacă aş fi ştiut ce ţi-a făcut, l-aş fi...

– Nu! Strigă Tess, şi braţele i se încolăciră instinctiv în jurul lui. Nu, Gideon! Nu trebuie să faci asta. Te implor. Te rog, te rog, nu-i face nimic. E puternic, ţi-ar putea face rău.

– Taci acum, spuse el zîmbind. Crezi că nu ştiu să am grijă de mine însumi cu unul ca Benton Conway?

– E nevoie de mai mult decît forţă şi curaj, Gideon. Benton e rău. Ar găsi el un mod să te bage în închisoare, sînt sigură. Te rog, nu încerca să lichidezi conturile cu el.

– Tess.

– Te rog! Ce s-ar întîmpla cu noi dacă tu ai fi trimis la puşcărie? Sau dacă ar pune pe cineva să te omoare. E în stare de aşa ceva, să ştii. Şi eu ce m-aş face? Sau Ginny? Sau mama şi Maggie?

Tess insistă pentru a-l opri pe Gideon să se ducă să se răzbune pentru dezonoarea adusă numelui de Tyrrell. El nu se temea pentru bine însuşi, dar n-ar fi făcut nimic ce i-ar fi pus în pericol familia.

– Avem nevoie de tine, Gideon. Nu te poţi lăsa luat de valul răzbunării şi să ne laşi pe noi neprotejate. Atunci ar învinge Benton. Ar fi liber să facă ce vrea oricăreia dintre noi.

Tess îşi lăsă capul pe spate şi-l privi. Ochii lui albaştri aruncau flăcări şi maxilarele-i erau încleştate.

– Te rog, Gideon.

– Bine, răspunse el îndoit.

– Promiţi?

– Da, îţi promit.

Tess ştia că îi fusese greu să promită. Dar ştia că Gideon nu şi-ar fi călcat cuvîntul. Îşi puse capul pe pieptul lui musculos, zîmbind.

– Mulţumesc, spuse ea încet.

Respiraţia ei îi mîngîia lui Gideon gîtul, iar el nu-şi putea ascunde tremurul ce-l cuprinse. Închise ochii să-şi controleze dorinţa ce pusese stăpînire pe el. Era dureros de bine să o ţină astfel în braţe pe Tess. Simţi că se încordează şi se rugă ca ea să nu simtă asta prin hainele ce îi despărţeau. Ştia că ar fi trebuit să o aşeze la loc în pat sau s-ar fi dat imediat de gol. Dar nu se putea hotărî să o facă, trebuia să o mai ţină în braţe puţin.

Tess se sprijini de pieptul lui, simţindu-se bine învăluită în căldura şi forţa ce alungaseră deja aproape orice grijă. Era atît de uşor să uite de loviturile lui Benton cînd se afla în braţele lui Gideon. Se simţea în siguranţă, era bine. Ar fi stat acolo o veşnicie. Dacă el ar fi iubit-o...

Oftă uşor şi îşi frecă obrazul de cămaşa lui. Gideon

scoase un sunet ciudat iar braţele i se strînseră brusc în jurul ei. Tess îi aruncă o privire. El se uita la ea cu gura întredeschisă. Avea foc în priviri. Bursc inima ei bătu mai repede şi simţi cum coapsele îi sînt fierbinţi. Gideon o dorea.

Tess înghiţi. Încet ea îşi puse mîna pe pieptul lui puternic. Tremura pe dinăuntru. Tess îşi aminti de mîna lui Benton pe sînii ei, de gura lui pe a sa şi îşi dori ca Gideon să o sărute şi să o atingă şi să şteargă acele amintiri, înlocuindu-le cu o dorinţă arzătoare. Probabil că gîndurile i se citeau în priviri, căci el oftă şi ochii i se aprinseră mai tare.

– Gideon.... spuse ea. Întinse mîna, îi mîngîie cu un deget buzele, bucurîndu-se de dogoarea pielii şi de moliciunea buzelor.

– Tess.

Vocea îi tremura. Îi prinse uşor degetul cu dinţii şi i-l sărută, apoi gura îi coborî spre palmă. Îi şopti din nou numele.

Respiraţia lui o ardea, trimiţîndu-i fiori de-a lungul braţului. Tess se mişcă puţin la el pe genunchi şi bărbatul gemu uşor.

– Nu mă tenta, Tess, spuse el cu o voce gravă şi chinuită. Sînt şi eu om. Nu mă pot opri să...

Tess se înălţă şi îşi apăsă buzele peste ale lui. Braţele ce o înconjurau deveniră de oţel, buzele lui cerîndu-le pe ale ei. Apoi limba lui începu să-i caute şi să-i mîngîie fiecare cotlon al gurii, o întinse pe spate strivind-o sub trupul său puternic.

Gideon gemu. Toată pasiunea reţinută atîta timp năvăli în el, copleşind raţiunea. Era pierdut în mireasma buzelor ei, în moliciunea îmbietoare a trupului de femeie.

Tess era la fel de înfierbîntată, uitase de Benton şi de lovitură. Era plină de dorinţă şi dorinţa era unicul lucru pe care îl simţea. Tînjea după atingerea lui Gideon, după tăria lui.

În cele din urmă mîna lui îi alunecă pe trup, fierbinte chiar şi prin haine, şi se opri pe sîn. Degetele i-l cuprinseră tandru, făcînd ca dorinţa să crească în ea. Gemu şi se răsuci cînd degetul lui mare trecu peste sfîrc, mîngîindu-l şi presîndu-l prin rochie. Urî strînsoarea hainelor; voia să-i simtă corpul gol pe al ei şi dorinţa o înnebuni. Îl sărută şi mai apăsat, înfigîndu-i degetele în spate. Gura îi fu acoperită, devorată de a lui. Degetele lui trecură la nasturii rochiei, ca apoi – în sfîrşit – să-i dea jos corsetul şi să o poată mîngîia prin cămaşă.

Dorinţa trecu prin Gideon ca un trăsnet şi el se cutremură, simţind că va exploda. Sînii ei erau minunat de calzi şi de catifelaţi sub mîna lui aspră, iar sfîrcurile extrem de sensibile la atingerea lui. Era prea mult pentru el. O dorea, dorea să o aibă cît mai curînd, trebuia să o aibă. Începu să tragă de rochie.

– Nu, Gideon, aşteaptă, gîfîi ea, deschizînd nasturii din spate ai rochiei pentru a-l ajuta. Dar vorbele ei îl loviră făcîndu-l să se oprească.

– O, Doamne! gemu el.

Se ridică şi-şi trecu mîinile prin păr.

– Isuse, Tess, îmi pare rău. N-am vrut să... Eu nu sînt... Se răsuci urîndu-se. Înjură cu sete.

– Şi totuşi, eu sînt ca el, nu? Încerc să te am doar pentru că te doresc, fără să mă gîndesc la ce simţi tu. Îţi jur, însă, că n-am vrut. Mi-am ... Mi-am pierdut controlul.

– Nu, Gideon, aşteaptă! Aşteaptă! N-am vrut să... Nu pleca! Nu mă lăsa aşa! Te rog...

Suspină amar. Gideon se întoarse şi o privi. Avea ochii întunecaţi, plini de dezgust pentru el însuşi.

– Te rog, şopti ea din nou. Te rog, nu pleca. Rămîi. Ştiu că nu mă iubeşti, dar nu-mi pasă. Vreau doar să rămîi. Fă dragoste cu mine. Respira precipitat. Acordă-mi doar noaptea aceasta. Promit că nu ţi-o voi arunca niciodată în faţă. Nu-ţi voi cere nimic altceva.

Gideon o privea uluit. Se simţea de parcă ar fi în-

nebunit.

– Ce? Ce-ai spus?

– Rămîi cu mine. Tess se ridică în genunchi şi întinse mîinile spre el. Te rog! Ştiu că mă vrei.

– Sigur că te doresc! Doamne, Tess, dar asta e problema; spuse el venind lîngă ea. Te doresc prea mult.

Ea îşi plimbă mîinile pe braţele lui în sus.

– Nu, nu mă poţi dori prea mult.

Zîmbea, şi nu-şi putea lua ochii de la gura ei umedă şi moale şi roşie de la sărutările lui.

– Tess, gemu el, mă chinui. Nu pot... Nu pot sta aici cu tine fără să te am. Şi refuz să fiu asemenea lui Conway.

– Nu eşti deloc ca el. Mîinile începură să-i descheie nasturii cămăşii unul cîte unul. Te vreau, Gideon. Vreau să faci dragoste cu mine.

– Tess. O privea incapabil să se exprime. Tu nu poţi spune... Tu nu ştii ce spui.

– Ba da.

Se întinse şi-i sărută uşor bărbia apoi obrajii, gîtul.

– Nu, opreşte-te, spuse el, gîndindu-se că dacă ea s-ar opri, ar muri.

– Nu pot. Vino în pat. Îl sărută la baza gîtului. Nu-ţi cer să mă iubeşti. Îţi cer doar această noapte. Nu pot...

– Să nu te iubesc?! Mintea i se zbătea într-o mare de pasiune. Dar eu te iubesc Tess! Te iubesc de ani de zile. Cum aş putea să nu te iubesc?

Tess se opri şi se trase puţin înapoi privindu-l.

– Ce?

– Te iubesc! Chiar nu ştii?!

Tess scutură din cap în tăcere.

– Dar în ziua cînd te-am sărutat, trebuia să-ţi fi dat seama.

– N-ai spus că mă iubeşti, protestă Tess. Ţi-ai cerut scuze că ai făcut-o. Ai spus că a fost o greşeală.

– Era.

Îşi trecu mîna peste faţă, încercînd să se dezmeticească.

– Tess, te-am sărutat fără să mă gîndesc la ce simţeai tu, exact ca şi în seara asta. Eram.... eram.... ezită el, apoi arătă spre pat. Îmi uram propria pornire, propria mea dorinţă. Şi asta era greşit. Nu ţimeam cont de ce voiai şi ce simţeai tu.

– Voiam să mă săruţi! strigă ea. Asta voiam. Te iubesc! Atunci cînd m-ai sărutat, am ştiut... Mi-am dat seama că... Dar tu te-ai retras. Mi-ai spus că n-ar fi trebuit să se întîmple.

Pentru o clipă, amîndoi se priviră cu groază. Apoi Gideon pufni şi amîndoi începură dintr-odată să rîdă. Gideon o trase la pieptul său şi se prăbuşiră împreună pe pat.

– Oh, Tess. Tess. Oare am înnebunit?

Împrăştie sărutări pe faţa şi pe gîtul ei, sărutînd-o în timp ce se rostogoleau pe pat. În cele din urmă se opriră. Gideon se ridică într-un cot şi o privi adînc. Rîsul îi se stinse.

– Te iubesc, spuse el liniştit.

– Te iubesc, răspunse ea.

El se apleacă şi o sărută.

– O, Tess, am fost un prost.

– Şi eu.

Ea scutură din cap, apoi un zîmbet uşor, seducător i se aşeză pe buze şi-şi întinse molatic mîinile deasupra capului.

– Păi... Nu crezi că ar trebui să recuperăm timpul pierdut?

Coapsele lui Gideon luară foc. Lumea păru să se învîrtă cu el într-un mod minunat. Era derutat şi uimit şi nebun de fericire – şi tremura de dorinţă. Dar era hotărît să nu o facă să sufere în vreun fel.

– Vreau să-mi fii soţie.

– Bine.

Tess zîmbi şăgalnic, se întinse şi îi băgă mîinile în păr.

– Vreau să mă mărit cu tine.

– Dar asta... Tess, nu vreau să regreţi nimic legat de noi doi. Nu vreau să fie vreun scandal care să te rănească.

– Nu am de gînd să spun lumii ce vom face în seara asta. Dar tu? Şi ne putem căsători cînd vrei tu. Se ridică privindu-l serios. Dar acum tot ce vreau e să facem dragoste. Vreau să fiu cu tine, să te cunosc. Vreau să fii al meu.

Gideon abia mai putea gîndi. Simţea că ia foc.

– Sînt al tău, spuse întinzîndu-se şi sărutînd-o. Şi-şi dădu seama că ţine paradisul în mîini şi că ar fi fost nebun să-l lase să scape.

Se ridică rapid şi încuie uşa. Chipul lui Tes se însenină cînd el se întoarse spre pat.

Începu să se dezbrace, privind-o tot timpul. Tess îi întoarse privirea la fel de insistent, iar respiraţia i se iuţi pe măsură ce trupul lui suplu şi musculos i se dezvăluia treptat. Tess începu şi ea să se dezbrace, dar avea mult mai multe haine de dat jos şi Gideon, minunat de gol, veni să o ajute. Ea alunecă din pat pentru a se mişca mai repede, conştientă de privirea lui fierbinte ce nu o părăsea. O excita să-i vadă chipul inundat de dorinţă şi privirea ce cu greu se mişca de la lenjeria ei.

În cele din urmă el îi dezgoli sînii şi ultimele haine părăsiră pielea ei, iar ea se găsi goală alături de bărbatul iubit. Ochii lui Gideon coborîră încet pe corpul delicat al femeii. Buzele îi fremătau şi în ochi avea flăcări. Lui Tess îi plăcea cum o privea, dar îi plăcea şi mai mult atingerea mîinilor lui. Se apropie de el pînă cînd trupurile li se atinseră. Gideon îşi încrucişă palmele deschise pe spatele ei, apoi le coborî încet pînă ajunse la curba dulce a şoldurilor. Degetele i se înfipseră în fesele ro-

tunde şi el o trase apăsat spre sine. Tess tresări la atingerea bărbăţiei lui de pîntec. Închise ochii şi se frecă de el, mîngîindu-l cu întregul ei corp.

Gideon o ridică şi o întinse pe pat apoi se întinse şi el alături de ea. O mîngîie tandru, explorîndu-i întregul corp ca şi cum ar fi dorit-o de ani de zile. Buzele urmară mîinile în această explorare, aţîţîndu-i dorinţa cu sărutări lungi şi delicate, pînă cînd Tess începu să gîfîie şi să se zvîrcolească.

– Te rog, murmură ea, te rog!

Şi atunci o pătrunse, alinînd durerea din amîndoi. Încet, foarte încet, începu să pulseze deasupra ei, ducînd-o pe cele mai înalte trepte ale dorinţei pînă cînd Tess scoase un strigăt şi se rostogoli în dulcea, neagra uitare a pasiunii. Gideon o urmă cu un geamăt şi totul dispăru pentru ei.

19

Lunile de iarnă erau lungi şi grele pentru Maggie. Încercă să se alăture fericirii lui Tess în perioada pregătirilor de nuntă, dar îi fu greu. Slăbise şi îşi pierduse culoarea din obraji. Se gîndea la Will şi se gîndea la Reid, şi puţine gînduri erau fericite. Will făcuse parte din viaţa ei atîţia ani – de fapt, chiar de cînd se ştia – şi era ca şi cum o bună parte din lumea ei ar fi dispărut dintr-odată. Îl iubise întîi ca soţ, apoi ca pe un copil şi îi era îngrozitor de dor de el. Dar, oarecum, se simţea şi vinovată, căci simţea şi uşurare, eliberare de griji şi ruşine.

Se simţea ca o ticăloasă pentru aceste gînduri. Mai mult, îl trădase înainte ca el să moară. Încălcase legămîntul căsătoriei, oferind dragoste unui alt bărbat.

Şi îi mai era dor de Reid. Chiar şi după atîtea luni şi cu soţul îngropat, dragostea ei pentru Reid ardea neobosită. Erau momente cînd îşi amintea cum făcuseră dragoste şi atunci dorinţa o răscolea din nou. În acele momente se simţea ruşinată şi se considera o depravată.

Ideea că era liberă i se strecura încet printre gînduri. Putea să se mărite cu Reid, putea să-l iubească fără restricţii. Îi trecu prin cap să-i scrie la adresa pe care el i-o dăduse lui Ty, dar alungă imediat acest gînd. I se părea îngrozitor să gîndească astfel, de parcă s-ar fi bucurat de moartea lui Will, de parcă ar fi aşteptat să i

se-ntîmple ceva acestuia ca ea să se mărite cu Reid.

În plus, ideea de a lua legătura cu Reid o speria. Dacă nu-i va răspunde? Dacă nu-i va păsa că e liberă să se mărite? Dacă în aceste luni îi trecuse dragostea pentru ea şi o considera o dragoste trecută, o pasiune de moment?

Lui Maggie şi Ty nu le lipseau vizitatorii. Tess venea des şi o căutaseră şi mai multe femei de la biserică. Şi Jo şi Gideon o vizitau, căci acum era cea mai liberă perioadă la fermă. Şi totuşi Maggie era singură.

Într-o seară, pe la sfîşitul lui ianuarie, o trezi un ciocănit în uşă. Se ridică privind uşor ameţită împrejur. Apoi îşi dădu seama că aţipise în fotoliul în care se aşezase după masă. În poală avea un ciorap de-al lui Ty, cîrpit şi cu acul înfipt în ţesătură.

Nu-şi dădu seama ce o trezise pînă nu auzi din nou ciocănitul.

– Vin imediat, strigă ea aranjîndu-şi rochia şi părul.

Cînd se îndreptă spre uşă, văzu că Ty coborîse şi stătea nesigur în hol. Era încruntat dar avea şi un uşor licăr de speranţă în ochi. Maggie ştia ce gîndea fiul său. Era tîrziu pentru o vizită – putea fi periculos pentru ei să deschidă uşa – şi totuşi... Inima îi tresări cînd se gîndi că putea fi Reid.

Întinse mîna spre clanţă, apoi ezită şi întrebă:

– Cine e?

– Maggie? Sînt eu, Hunter.

– Hunter?

Chipul lui Maggie se lumină şi se grăbi să descuie uşa apoi o deschise larg.

Era într-adevăr fratele ei. Stătea în prag cu faţa în umbră dar Maggie l-ar fi recunoscut oricînd, indiferent de lumină.

– Hunter!

I se aruncă de gît. Lacrimi de bucurie începură să-i

ude fața.

– O, Hunter, Hunter! Eşti aici!

El o îmbrățişă uşor jenat apoi fu tras de ea în hol.

– Vino să te văd mai bine.

Hunter îşi scoase pălăria. Era un bărbat frumos, cu pomeții proeminenți şi cu ochii verzi şi vioi. Avea părul negru ca noaptea şi era foarte bronzat. Era înalt, suplu şi musculos. Nu se schimbase în ultimii cîțiva ani în această privință. În jurul gurii apăruseră, însă, nişte riduri, la fel şi la ochi, iar pirivirea îi era rece şi dură. Ea sperase că, în timpul cît fusese plecat, grija din ochi să i se fi atenuat, dar era evident că, dimpotrivă, devenise mai profundă. Din cauza închisorii yankeilor şi a unei logodnice necredincioase, era evident că Hunter cel vesel şi poznaş nu mai exista.

– Hai, intră. Ty, vino să-ți vezi unchiul! Stai să-ți iau haina.

Hunter îşi dădu jos paltonul şi i-l întinse. Privirea lui Maggie îi alunecă la şold, unde era prinsă o curea lată cu gloanțe şi un pistol băgat în toc.

– Hunter, tresări ea.

– Ce-i? Îi urmări privirea şi dădu din umeri. A, asta? Atinse uşor mînerul armei. Nu-ți face griji. Nu m-am întors să împuşc pe nimeni.

Părea nepotrivit, chiar periculos acolo, în holul rustic, cu hainele sale aspre, cu barba nerasă de vreo două zile şi cu arma la şold. Dintr-odată nu mai păru deloc asemănător cu fratele pe care ea îl cunoştea. Aruncă o privire spre Ty, care se uita la el cu ochii mari.

Hunter îşi desfăcu centura şi o agăță în cuier, punîndu-şi pălăria deasupra.

– Iartă-mă. N-am vrut să te sperii, Mags.

– Ce faci cu arma?

El înălță din umeri.

– Lucrurile stau altfel în Vest. Nu ştii niciodată ce te

aşteaptă.

Privi chipul şocat al lui Maggie şi zîmbi şters.

– Nu-ţi face griji, n-am devenit mercenar.

– Mercenar? Ce-i acela?

– Un ucigaş plătit, ştii tu. De obicei îşi ţin tocul pistolului legat şi de picior, ca să poate scoate arma mai repede.

– Prin ce fel de locuri ai umblat? N-am auzit în viaţa mea aşa ceva. Hunter...

– Haide, Maggie, nu-i un loc chiar aşa de rău. E doar diferit. Cu timpul, te obişnuieşti.

– Nu-mi doresc aşa ceva, replică ea acru.

– Aceeaşi bătrînă, Mags, şopti Hunter folosind alintul pe care doar el şi Will îl foloseau.

Faţa i se îmblînzise şi el o privi cu drag şi pentru o clipă deveni iar acel Hunter care fusese.

– Mi-era că ţi-ai pierdut formalismul.

– Niciodată, zîmbi Maggie. Oh, iartă-mă Hunter. Doar că... Cred că mă aştept ca oamenii să nu se schimbe. Pari atît de diferit faţă de cum te ştiam, e ceva de speriat.

– Uneori e de speriat să fiu eu însumi, spuse el mîhnit.

– Oh, tu!

Maggie îl înghionti în glumă, apoi se întoarse spre Ty. Acesta stătea în continuare la baza scării privindu-l pe Hunter în tăcere.

– Ty, vino să-ţi vezi unchiul.

– Salut Ty, spuse Hunter şi îi întinse băiatului mîna. A trecut ceva timp de cînd nu ne-am mai văzut. Îţi mai aminteşti de mine?

– Da, domnule, încuviinţă Ty.

Hunter ridică din sprîncene.

– Măi să fie, Mags, l-ai învăţat ceva despre bunele maniere. Mai bine decît a reuşit mama cu mine.

– Ei, nu toţi sîntem atît de greu de educat, spuse

Maggie în glumă. Ţie foame? Ţi-aş putea încropi o cină.

– Glumeşti? După o săptămînă de umblat, crezi că aş putea refuza o masă ca lumea?

– Bine, haide în bucătărie.

– Aş băga întîi calul în grajd. Bineînţeles dacă mă laşi să stau aici în noaptea asta.

– Desigur! replică ea indignată. Mai şi întrebi! Poţi dormi în... în camera lui Will.

Chipul lui Hunter deveni serios şi spuse grav:

– Mi-a scris mama despre Will. Îmi pare rău.

– Ştiu.

– Eşti în regulă?

– Îmi trece. Mi-a fost greu, recunoscu ea.

– Of, surioară, parcă nimic nu este cum ar trebui, nu-i aşa?

Hunter o trase lîngă el.

Maggie îşi sprijini capul de pieptul lui. Era bine să simtă că o sprijină cu forţa lui, să simtă mirosul aspru de piele, cai şi transpiraţie. Îi venea să plîngă. Se stăpîni şi-i mai dădu un ghiont.

– Haide. O să-ţi pun de cină.

Cît timp Hunter desşăuă calul şi-l duse în grajd, Maggie merse în bucătărie şi reaprinse cărbunii din sobă. Mai băgă nişte vreascuri şi puse la încălzit o oală cu fasole, aruncînd firimiturile rămase de la cină în foc. Ty aduse unt şi lapte din bucătăria de vară, iar Maggie scoase un borcan de compot de cireşe ca desert. În scurt timp, pe masă apăru o cină copioasă.

Hunter intră pe uşa din spate şi merse să se spele. Cizmele îi bocăneau greoaie pe podeaua din lemn şi pintenii îi sunau. Maggie se gîndi îngrijorată la ceea ce puteau face acei pinteni mobilei şi fu uşurată cînd Hunter îi scoase înainte de a se aşeza la masă.

El se aruncă asupra mîncării ca un om mort de foame. Maggie stătea la masă în faţa lui şi sorbea dintr-o ceaşcă

de cafea. Ty mînca cel de-al doilea desert.

– Ty! Exclamă Maggie cu reproş.

– Dar, mamă... trebuie să-i ţin companie unchiului Hunter, nu? Spuse el încruntîndu-se.

Hunter încuviinţă. Maggie îi aruncă o privire tăioasă.

– Te rog să nu-l încurajezi, spuse ea dar zîmbea. Mă rog, imediat ce termini compotul te duci la culcare. De mult timp trebuia să fii în pat.

– Ah, mamă!

– Nu glumesc.

În scurt timp, Maggie reuşi să-l trimită pe Ty la culcare. Apoi se aşeză din nou la masă cu Hunter. Se priviră cîteva clipe în tăcere, apoi îl întrebă:

– Ai fost pe la fermă? Mama ştie că eşti aici?

– Nu, răspunse el. Era prea tîrziu, n-am vrut să o trezesc. Mă voi duce mîine să-i văd, pe ea şi pe Gideon...

– Hunter.

– Ce-i?

– Te-ai întors definitiv?

El ridică din umeri.

– Nu ştiu. M-am gîndit să încerc pentru o vreme. Cînd mama mi-a scris despre Will m-am gîndit că ţi-ar prinde bine o mînă de ajutor pe-aici. M-am gîndit să stau aici, să cresc cîţiva cai. Nu sînt un fermier ca Gideon, dar pot să cresc cai. Am adus o mică herghelie cu mine, nu mulţi, doar trei iepe şi armăsarul meu, dar destui pentru început. Aş putea cumpăra mînji.

– Sună grozav! Sînt multe păşuni în zonă pentru că în ultimii ani nu am lucrat pămîntul decît pentru o mică grădină.

– Şi Gideon m-ar lăsa probabil să folosesc pajiştea de lîngă pămîntul lui Will, adică al tău. Făcu o pauză. Dar nu ştiu dacă voi rămîne definitiv, Maggie. Eu... eu nu sînt aşa cum eram. Nu reuşesc să stau mai mult într-un loc. De cînd am fost în închisoare nu mai pot să

mă simt legat de un loc.

– Ştiu, zîmbi ea trist, cu lacrimi în ochi. Dar sînt fericită că măcar te gîndeşti la asta. Mă bucur că eşti aici, indiferent cît vei rămîne.

– Mulţumesc.

Hunter întinse mîna şi o acoperi pe a ei.

– Eşti cea mai bună, Mags. Orice s-ar întîmpla, voi şti că eşti mereu alături de mine.

– Desigur doar sînt sora ta.

– Mda, şi Gideon mi-e frate dar asta nu-l împiedică să se certe cu mine pentru orice aş face.

Maggie dădu din umeri.

– Aşa e el, Hunter. Dar tu ştii că te iubeşte. Îşi face doar griji pentru noi toţi.

– Ştiu, ştiu. Dar mă oboseşte felul cum o arată.

O tăcere calmă se lăsă între ei doi, apoi Hunter o întrebă moale:

– Tu eşti în regulă?

– Da. Cred. A fost greu. Mi-e dor de Will.

– Sigur că ţi-e.

– Nu era la fel ca atunci cînd ne-am căsătorit, dar eu încă îl iubeam. Ştiu că oamenii au intenţii bune, dar uneori spun lucruri de genul: „E mai bine aşa". Cum se pot gîndi că e mai bine că Will a murit? Chiar cred că, spunînd aşa ceva, mă fac să mă simt mai bine?

– Probabil că-i face pe ei să se simtă mai bine. Hunter făcu o pauză apoi întrebă: Crezi în rai?

Maggie îl privi mirată. Hunter nu era genul de om care să vorbească despre religie.

– Da. Dar e ciudat că mă întrebi. Unde vrei să ajungi?

– Poate oamenii spun că e mai bine aşa pentru că Will e mai fericit în rai. Ştii că nu sînt bisericos, dar poate Will e într-un loc unde nu se simte dezorientat sau pierdut, unde nimeni nu rîde de el şi nu îi spune prost. Dacă e din nou el însuşi? Nu ar fi mai bine? Nu

te-ar face şi pe tine fericită?

– Ai dreptate, oftă Maggie şi după luni de zile îşi simţi inima mai uşoară. Will ar fi mai fericit aşa. Ştii, a fost ciudat... Pentru o clipă, chiar înainte să moară, Will a fost iarăşi el însuşi. S-a sacrificat ca să-l salveze pe Ty, ca un tată adevărat, şi avea ceva în ochi – o mîndrie, o satisfacţie care erau în mod clar de adult. Cred că, într-un mod ciudat, era fericit. Ea ridică din umeri. Poate că la asta ar fi trebuit să mă gîndesc: că Will şi-a găsit liniştea şi fericirea în cele din urmă, regăsindu-se. În schimb eu m-am gîndit că l-am pierdut, m-am gîndit la durerea mea. Cred că am fost egoistă.

– Nu egoistă; normală, naturală. Cînd pierzi pe cineva, la asta te gîndeşti, la durerea pe care o simţi.

Maggie se uită în ochii fratelui său şi zări o umbră, care spunea că el cunoscuse acea tristeţe, acea durere, că o încercase pe propria piele.

O durea sufletul pentru el, totuşi pentru prima dată Maggie simţi că cineva îi înţelege suferinţa ascunsă.

Niciodată nu le putuse spune mamei, lui Gideon sau lui Tess ce se întîmplase între ea şi Reid Prescott. Erau prea buni, prea nobili şi aşteptau acelaşi lucru de la ceilalţi. Cu Hunter era altă poveste. Văzuse multe în viaţă şi aşteptările lui de la ceilalţi nu erau pretenţioase. El ar fi putut înţelege cum e să iubeşti pe cineva atît de mult încît să treci peste bun simţ, peste tărie, peste virtute.

– Dar asta nu e tot, spuse ea moale.

– Ce vrei să spui? Hunter o privi încurcat.

– Eu... ezită ea. Toţi îmi spun cît de bună am fost cu Will. Eu... mă simt vinovată cînd îi aud.

Hunter îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Nu ai fost bună cu Will? Haide, Maggie. Nimeni n-ar fi putut fi mai răbdătoare şi mai...

– Nu i-am fost credincioasă, izbucni Maggie. Am...

am fost cu un alt bărbat.

Îşi coborî privirile, oprindu-le la mîini. Le ţinea încleştate pe masă. Respiră adînc, apoi îi povesti ce fusese între ea şi Reid Prescott. Cînd termină se lăsă o tăcere grea.

Apoi Hunter spuse moale:

– Oh, Maggie! Îmi pare rău. Cred că ai trecut prin clipe foarte grele, spuse el acoperindu-i mîinile cu ale sale.

Maggie începu să plîngă în tăcere, cu umerii tresărind şi cu faţa udă de lacrimi. Hunter ocoli masa şi o ridică din scaun, luînd-o în braţe şi strîngînd-o.

– L-am trădat! Oftă ea. I-am fost necredincioasă, iar acum e mort! Nu mai pot să-mi răscumpăr greşeala. Nu mai pot să îndrept lucrurile.

Hunter o legănă puţin, liniştind-o.

– Nu-i nimic, Maggie, e totul în ordine.

– Cum să fie în ordine? Doamne, mă simt atît de vinovată! Nimeni nu ştie. Toţi cred că am fost atît de bună cu el, dar ei nu ştiu.

Se retrase din braţele lui, ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji.

– Nu contează ce ştiu ceilalţi. Nici ce gîndesc ei. Tu ai fost bună cu Will, şi nimic din ce ai făcut nu a schimbat acest fapt. Ai avut grijă de el. L-ai ajutat. Ce Dumnezeu, Maggie, nici nu ar fi fost viu dacă n-ai fi fost tu. Tu nu ştii asta?

– Ba da, dar asta nu-mi răscumpără greşeala.

– Nu ştiu dacă îţi ţine cineva contul. Viaţa ta a decurs aşa cum a decurs. Nu a fost bine, nu a fost drept ce s-a-ntîmplat cu Will. Nu a fost drept ca tu să trebuiască să suporţi acea povară ani de zile. Dar aşa a fost să fie şi tu ai făcut tot ce-ai putut. Deci ce mai contează că ai fost şi tu o dată slabă? Ce mai contează că ai cedat unui implus pur uman? Crezi că nu putea fi mai rău?

– N-nu...

– Puteai să fii crudă cu Will, Maggie. Puteai să-l ignori. Puteai să te plîngi că era o povară teribilă. Dar tu n-ai făcut nimic din toate astea. Ai fost bună şi iubitoare cu el. Nimic nu poate schimba asta. Şi Will n-a ştiut de Reid. Nu a suferit pentru ceva ce ai făcut.

– Şi asta îmi scuză purtarea? întrebă Maggie cu dispreţ.

– Probabil că un predicator nu ar spune asta, dar, la naiba, mie mi se pare că ai avut un motiv valabil să faci ceea ce ai făcut. Oricum, fapta ta nu te transformă într-un om rău. Şi în mod cert nu din cauza ta a murit Will!

– Ştiu asta. Doar că...

– Crezi că ar trebui să fii perfectă.

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuie. Te cunosc foarte bine. Ai fost întotdeauna aşa. Niciodată n-ai ştiut cînd să renunţi. Şi niciodată n-ai suportat să greşeşti.

– Oh, vorbeşti de parcă aş fi o infatuată pedantă.

Hunter ridică din umeri.

– Păi nu eşti. Eşti cea mai bună şi mai puternică femeie din cîte cunosc – în afară de mama desigur. Dar eşti şi tu un om. Îţi e îngăduit să greşeşti, ca şi nouă. Crezi că Dumnezeu nu te-ar ierta pentru un pas greşit?

– Ai dreptate.

– Atunci, iartă-te şi tu, Maggie.

Ea îl privi intens în ochi, apoi zîmbi şi veni să-l îmbrăţişeze.

– O, Hunter, eşti cel mai bun frate pe care l-a avut vreodată o fată.

Hunter zîmbi şi o strînse puternic la piept.

– Sigur că sînt, şi să nu cumva să uiţi asta vreodată.

– N-o să uit. Îi dădu drumul. Mă bucur că te-ai întors.

– Şi eu.

– Hai, te conduc la tine în cameră. Cred că eşti

destul de obosit.

– Da. Am luat-o din loc devreme azi-dimineaţă.

Hunter îşi luă geanta şeii, pe care o adusese înăuntru, şi şi-o aruncă pe umăr. Apoi o urmă pe Maggie pe scări în sus. Ea arătă spre uşa camerei lui Will şi-i dădu lumînarea.

– Noapte bună, spuse ea blînd şi porni spre camera sa.

– Maggie...

Ea se întoarse spre el.

– Ă... te mai vezi cu Linette?

– Da. Adică.. o văd la magazin, sau aşa, în treacăt, dar n-am stat de vorbă cu ea. Noi două nu ne mai învîrtim în aceeaşi societate.

– Cum e? Hunter privi cu mare interes podeaua.

– Tot frumoasă.

Ea clătină din cap şi gura îi deveni o linie subţire, continuă amar:

– Cred şi eu. Cînd îţi pasă doar de tine însăţi, cred că e uşor să te menţii tînără şi frumoasă.

Pe Maggie o durea sufletul pentru fratele ei. Era evident că el nu şi-o putea scoate pe Linette din minte. Şi, indiferent dacă o ura sau o iubea, cum ar fi putut găsi altă femeie, o femeie mai bună, dacă încă era prins de cea care-l trădase.

– Oh, Hunter...

Maggie făcu un pas spre el, dorindu-şi să îl poate ajuta aşa cum şi el o ajutase.

– Lasă. Sînt în regulă.

Şi el o luă din loc, evitîndu-i compasiunea, cu faţa împietrită şi ochii ca marmura.

Gideon tocmai se întorsese cu mama sa de la slujba de dimineaţă, de la bisericuţa de la răscruce, cînd auzi zgomotul copitelor. Curios, ieşi din grajd şi privi în lungul drumului.

Soarele se ridica din spatele călăreţului, şi îi luă cîteva clipe pînă să îl recunoască. Rămase cu gura căscată de uimire, apoi scoase un chiot şi alergă în casă.

– Mamă, strigă el. Mamă, vino repede afară!

Faţa mirată a mamei lui apăru la fereastra bucătăriei.

– Ce-i?

– E Hunter! Vine Hunter!

– Mulţumescu-ţi Doamne!

Jo dispăru de la fereastră şi se repezi la uşă. Gideon alergă pînă în faţa casei.

Hunter îşi struni calul şi descălecă, cu un zîmbet pe faţă.

– Gideon!

– Hunter!

Pentru o clipă se priviră jenaţi, zîmbind. Apoi se îmbrăţişară bărbăteşte, bătîndu-se pe spate.

Jo, cu toţi anii pe care-i avea, aproape zbură pe uşă afară şi pe scări în jos.

– Hunter! Hunter!

Alerga cu mîinile întinse spre el şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

Hunter făcu un pas înapoi, se întoarse şi o prinse în braţe, ţinînd-o strîns.

– Mamă!

Închise ochii şi Gideon îl văzu înghiţind cu greu apoi el însuşi se întoarse pentru a-şi şterge ochii cu dosul palmei.

Jo se trase puţin, încă ţinîndu-l de braţe şi îl privi cercetător.

– Oh, Hunter, eşti atît de slab! Nu ţi-au dat să mănînci acolo?

Zîmbetul lui strălucea alb pe fondul pielii puternic bronzate.

– Nu ca tine, mamă.

– Se vede treaba că aşa e, spuse ea cu mîndrie şi îl luă din nou de braţ. Nu-mi vine să cred că te-ai întors în sfîrşit.

– Păi... cînd mi-ai scris despre Will m-am gîndit că era cazul să vin.

– Aşa e. Jo îi aruncă o privire serioasă. Maggie are nevoie de tine chiar acum. Are nevoie de noi toţi, dar cel mai mult de tine, aşa cred.

Ea zîmbi şi îşi petrecu braţele pe după cei doi fii ai săi.

– Va fi atît de bine cu toţi copiii acasă!

„Cu excepţia lui Shelby", se gîndi Gideon cu tristeţe, „El nu se va mai întoarce niciodată". Dar nu spuse nimic cu voce tare. O lăsă pe Jo să se bucure.

– Ai văzut-o pe Maggie? întrebă Jo în timp ce intrau în casă.

– Da, am stat la ea peste noapte. S-a dus la biserică, dar mi-a spus să-ţi zic că va ieşi cu Tess mai tîrziu.

– Tu, din cîte înţeleg, n-ai simţit nevoia să mergi la biserică? întrebă ea privindu-l aspru.

Hunter, care altădată i-ar fi răspuns cu un zîmbet nevinovat şi o replică trăsnită, de data asta spuse simplu:

– Nu. Şi cred că nici biserica nu are mare nevoie de mine.

– Aici te înşeli. Jo dădu din mînă spre salon. Voi bărbaţii mergeţi să staţi jos. Trebuie să văd de cartofi, altfel se ard. Şi nu pot să pun aşa ceva pe masa de bun venit, nu?

Cei doi fraţi intrară în salon şi Hunter aruncă o privire împrejur.

– Ei, se pare că nu s-a schimbat mare lucru.

Gideon dădu din umeri. Dintr-odată nu mai ştia ce

să spună. Acum că bucuria venirii fratelui său se mai domolise, îşi dădu seama că acesta îi era străin. Îşi băgă mîinile în buzuare şi se foi stingherit. Într-un tîrziu întrebă:

– Ei, de data asta rămîi?

– Pentru o vreme.

– Mama crede că ai venit definitiv.

– Eu n-am spus asta. Hunter îşi întoarse privirea spre el. Asta vrea ea să creadă.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Gideon oftă şi se aşeză în balansoar. Hunter ridică dintr-o sprînceană.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Nu ar fi trebuit să-mi fac iluzii. Dar pentru o vreme am crezut că ai devenit mai responsabil acolo, în Vest.

– Nu era nevoie, răspunse Hunter aspru. Eşti tu responsabil pentru noi toţi la un loc.

– La naiba, Hunter, eşti bărbat acum. Gideon se ridică în picioare. Ai o mamă şi o soră care au nevoie de ajutor. Şi mai e ferma. Nu mă pot ocupa singur de toate. A trebuit să las aproape jumătate din pămînt nelucrat anul acesta, pentru că n-am avut timp să-l cultiv.

– Eu nu sînt fermier Gideon, răspunse Hunter implacabil. Ar trebui să ştii asta, mi-ai spus-o de multe ori.

– N-am spus că n-ai fi fermier. Am spus că ai fi un bun fermier dacă...

– „Dacă ţi-ai da silinţa", îi luă Hunter vorba din gură.

Cei doi fraţi se priviră în ochi. Apoi Huner se dădu la o parte, clătinînd din cap.

– Ah, la naiba, Gideon, abia sîntem împreună de cinci minute şi deja ne certăm. Nici nu pricep de ce vrei să rămîn. Niciodată nu sîntem de acord asupra unui lucru.

– Nu e adevărat.

Hunter îl privi cu subînţeles, şi amîndoi începură să chicotească.

– Bine, spuse Gideon, recunosc că nu ne prea înţelegem. Îl privi pe Hunter deschis. Eşti fratele meu şi te iubesc, dar nimeni nu mă poate scoate din sărite aşa cum faci tu. Shel mă mai înfuria uneori, dar tu – tu eşti un maestru. Mai ştii cînd ai pus-o pe Maggie să mă ţină de vorbă cu poveşti în timp ce tu-mi puneai broaşte în pat?

Un zîmbet se întinse pe faţa lui Hunter.

– Cum aş putea uita? Am crezut că o să mă alergi pînă peste graniţă.

– Probabil că aş fi făcut-o dacă nu m-aş fi gîndit că mama m-ar omorî pentru asta.

Amîndoi tăcură. Hunter merse la fereastră şi rămase acolo, privind afară. Gideon se aşeză din nou, privindu-l şi întrebîndu-se ce-l punea pe fratele său în mişcare. Hunter nu îi semănase niciodată. Semăna mai mult cu Shelby, dar cu o mai mare poftă de rele. Disperat de stilul neglijent al fratelui său, Gideon încercase să-l facă să se îndrepte, dar Hunter abia dacă îi dăduse atenţie. Însă, în ciuda tuturor nepotrivirilor, cei doi se iubeau fără să o spună, fiind uniţi prin legături puternice.

– Uneori, murmură Hunter, uneori îmi lipseşte locul acesta. Îmi amintesc cum arată, cum miroase, cum e aerul dimineaţa cînd te trezeşti. M-am gîndit să mă întorc definitiv, să stau la Maggie şi să cresc cai. Nu sînt însă sigur că pot.

– Cai? Vorbeşti serios?

– Ştii cît de mult mi-au plăcut întotdeauna. Mă pricep la cai, Gid, nu la fermă.

Gideon se uită la el gînditor.

– Nu pare o idee rea. La naiba, Hunter, nu vreau să te fac să lucrezi la fermă tot restul vieţii dacă nu-ţi place. Cred că ştii asta. Tot ce-mi doresc e să fii cu noi. Vreau

să fii... mulţumit.

– Nu sînt sigur că voi fi vreodată astfel.

– Vrei să foloseşti pajiştea de lîngă pămîntul lui Will? Ştii bine că eşti binevenit să o faci. Pămîntul acela e al tău cît e şi al meu.

– Mulţumesc. Poate că o să o fac dacă herghelia devine destul de mare. Am adus doar cîteva iepe cu mine. Trebuie să construiesc ţarcuri mai mari la Maggie.

– Ştii că te voi ajuta.

– Ştiu.

Gideon ezită.

– Cred că ai putea fi fericit aici. Sper să-ţi dai silinţa.

– Nu-mi place să fiu legat de un loc...

– Legat de un loc? Sau acolo unde e Linette Conway?

– Asta a fost demult.

– A fost? Nu mi se pare. Toată lumea spune că din cauza ei eşti mereu departe.

Ochii lui Hunter scînteiară.

– N-aş fugi niciodată de o femeie.

– Ştiu că nu eşti laş. Dar femeile pot face un bărbat să acţioneze ciudat.

Hunter ridică din umeri cu faţa dură, cu buzele strînse într-o linie amară.

– Linette nu mai înseamnă nimic pentru mine.

– Mă bucur.

Gideon mai adăugă în gînd că nu îl crede. Orice ar fi simţit Hunter pentru Linette Conway, în mod cert nu era indiferenţă.

Trecu un moment de tăcere jenantă pînă cînd Hunter reuşi să zîmbească forţat şi să spună:

– Dacă tot vorbim de femeile care-i fac pe bărbaţi să facă lucruri ciudate, am auzit că te însori.

– Da. Peste două săptămîni. Un zîmbet larg se întinse pe faţa lui Gideon. Nici nu-mi vine să cred.

– Păreai un burlac sadea.

Gideon ridică din umeri.

– Cred că Tess ar putea face să se răzgîndească chiar şi pe cel mai înrăit burlac.

Cu o indiferenţă studiată, Hunter întrebă:

– Ce s-a-ntîmplat cu ea şi Benton Conway? Maggie nu a fost prea explicită.

– Ţi-a spus despre asta? Ştia? I-a spus Tess? Sprîncenele i se înălţară de mirare.

Hunter păru încurcat.

– Probabil.

– Ei bine, e adevărat. Benton a încercat să... Gideon se opri şi ochii i se întunecară de mînie. A încercat să o forţeze. Eu...

– Ce? sări Hunter uimit. Maggie nu mi-a spus nimic despre asta. Mi-a spus doar că Benton a încercat să-i ia lui Tess casa, sau cam aşa ceva. Şi că Linette venise cu o idee cum să o salveze.

– Oh! Gideon avea un aspect vinovat. O, Doamne, cred că tot ceea ce a făcut Conway m-a preocupat atît, încît am crezut că despre asta vorbeşti. Ar fi trebuit să ştiu că Tess nu va spune nimănui nimic.

Privi în lături evident jenat.

– Nu voi spune nimănui despre asta, promise Hunter. Nici lui Maggie, nici altcuiva.

– Mulţumesc. Tess n-ar vrea să se afle. Oftă. De aceea nu pot să fac nimic în ceea ce-l priveşte pe Conway. Dar mă îmbolnăveşte gîndul că scapă nepedepsit pentru că a lovit-o, şi...

– A dat în ea! exclamă el cu ochii scînteind de furie.

Gideon îşi strînse pumnii.

– Încerca să o violeze. Ea i s-a împotrivit. Am vrut să-l omor pe ticălos, dar Tess s-a temut că lumea se va întreba de ce. Ar fi ieşit bîrfe despre cît de departe merseseră lucrurile între ei. Şi se temea că, dacă-l va mai ameninţa, mă va băga la închisoare cu ajutorul

oamenilor săi din guvern.

– Nu m-ar mira.

– Era atît de necăjită, încît i-am promis să nu mă mai apropii de el.

Clătină din cap cu regret. Hunter se încruntă şi rînji sinistru.

– Se poate, frăţioare. Dar eu n-am promis nimic, nu-i aşa?

Gideon îl privi surprins. Apoi şi el se relaxă.

– Ei, păi ai dreptate, frăţioare. Tu, în mod cert, nu ai promis absolut nimic.

20

Era seara tîrziu cînd Hunter plecă de la ferma lui Maggie şi călări pînă în oraş. Avea la el pistolul prins la şold şi un cuţit alături.

Maggie îl văzuse chiar înainte de a ieşi şi ochii i se măriseră alarmaţi.

– Hunter! Ce faci?

– Nu ştiam că eşti trează, spuse el.

– Te furişai afară?

– Megs, eu nu sînt Ty, eu n-am nevoie să mă furişez pentru a pleca.

– Dar de ce ţi-ai luat şi aia? Ochii îi alunecaseră pe tocul armei.

– Întotdeauna îmi place să fiu în siguranţă cînd merg într-un oraş străin.

– Pine Creek?! Dar ai trăit aici toată viaţa.

– Acum mi-e străin. Nu-ţi face griji, nu am de gînd să împuşc pe nimeni.

– Şi unde mergi în oraş?

El oftă.

– Dacă vrei neapărat să ştii, îi fac o vizită lui Benton Conway.

– Hunter! Nu! De ce?

Zîmbetul lui era subţire şi în mod cert nu era plăcut.

– Voi avea doar o mică discuţie cu el.

– Despre ce?

– Despre familia mea. Şi despre manierele lui.

– Hunter...

– Nu-ţi mai face atîtea griji. O să faci riduri.
– Lasă gluma. Cum să nu-mi fac griji cînd tu te duci la Benton Conway cu arma la tine? Nici nu ştiu dacă mîine dimineaţă vei fi aici sau la puşcărie!
– Voi fi aici. Poţi fi sigură de asta. Acum du-te la culcare şi uită de toate astea, spuse el atingînd-o uşor peste nas.
– Aşa ceva nu se poate, mormăise ea morocănos.
Hunter zîmbise şi plecase.
Acum se apropia de destinaţie. Cînd ajunse lîngă proprietatea lui Conway descălecă şi-şi legă calul apoi se strecură în grădină spre casă. Locul era întunecat, în afară de o fereastră de la etaj şi una într-o cameră de pe colţ, la parter.
Hunter urcă în tăcere scările pînă pe verandă şi se apropie de fereastra luminată. Zîmbi uşor cînd îl văzu pe Benton Conway aplecat deasupra biroului.
Ferestrele erau decuiate iar Hunter deschise pur şi simplu şi intră în casă.
– Salut, Conway.
Benton tresări, scăpă din mînă creionul şi se întoarse brusc. Păli cînd îl văzu pe Hunter Tyrrell în cameră. Deschise gura dar nu spuse nimic.
– În locul tău aş fi mai atent cu ferestrele astea deschise. Nu ştii niciodată cine poate intra aşa. Şi un om ca tine trebuie să aibă mulţi duşmani, zic eu.
– Ce naiba cauţi aici?
Benton se răsti şi o parte din culoare îi reveni în faţă. Ochii îi alunecară spre un sertar al biroului.
– Dacă ai o armă acolo, mai bine uită de ea. Vocea lui Hunter era calmă şi sigură. Te-aş putea împuşca de trei ori pînă să o scoţi. Asta e un avantaj pe care îl am faţă de tine, Conway; în timp ce tu îi înşelai aici pe oameni şi le luai banii, eu am învăţat cîte ceva despre omorît.
– Nu fi absurd, răspunse Benton lăsîndu-se înapoi

pe scaun. De ce aş încerca să te împuşc? Nu am nimic cu tine. Cîştigătorul nu poartă pică învinsului, nu-i aşa?

Hunter îşi ridică un colţ al gurii.

– Asta numai dacă consideri căsătoria ta cu Linette o victorie; personal cred că m-ai scăpat de o grămadă de necazuri.

– Nu sînt prost, Tyrrell, zîmbi Conway ironic. Toată lumea ştie că ai fugit pentru că nu suportai să te afli în acelaşi oraş cu ea. Nu prea sună a nepăsare.

– Mi-a păsat odată. Linette e o femeie frumoasă. Dar, desigur, tu deja ştii asta. De ce altceva te-ai fi zbătut atîta să o iei de nevastă? Dar asta a fost de mult, Conway.

– Şi vrei să spui că nu-ţi mai e în sînge?

– Nici în sînge, nici în inimă sau în orice altceva.

– Minţi.

Hunter ridică din umeri.

– Crezi ce vrei.

Ocoli biroul lui Benton şi se sprijini de el cu picioarele întinse. Era la mai puţin de un pas de Conway şi apropierea mărea contrastul dintre ei. În timp ce Benton era palid şi moale, flasc din cauza vieţii sedentare, Hunter era suplu şi puternic ca o liană, asprit de forţele naturii. În hainele lui din Vest şi cu arma la şold, părea fioros şi deplasat în biroul a bogătaşului.

– Totuşi, ştii, spuse el încet, privindu-l pe Conway în ochi, cred că o femeie ca Linette s-a cam săturat să fie măritată cu un amărît ca tine. Nu cred că mi-ar lua mult să o conving să încerce şi patul altui bărbat. Totdeauna a fost o fire năvalnică, spuse el cu zîmbetul unui om care ştie ce spune. Ce zici, Conway? E Linette satisfăcută în patul tău? Sau îi lipsesc serile pe care le petrecea cu mine pe malul rîului?

– Ce naiba vrei? mîrîi Benton.

– Mă întreb doar cum ţi-ar sta cu coarne?

– Ticălosule? Să nu te apropii de soţia mea, ţipă el

cu fața roșie ca racul și sărind în picioare.

– Așa o să fac, Conway. Atîta timp cît tu nu te apropii de Tess.

– Ce?

– Am auzit ce s-a-ntîmplat în grădina din spatele casei lui Caldwell. Eu, personal mă gîndeam să-ți facem o vizită, eu și Gideon, să-ți arătăm că procedezi greșit. Știi, odată, la o fermă unde lucram, unul dintre zilieri a făcut greșeala de a o viola pe fata fermierului. Acel fermier l-a legat de gardul ocolului vitelor și l-a făcut zob cu biciul. Apoi l-a lăsat pradă muștelor cîteva zile. M-am gîndit că ar fi o lecție bună pentru tine.

Benton păli și se strînse în scaun.

– Eu... eu n-am violat-o pe Tess.

– Doar pentru că a apărut Gideon și te-a oprit. Oricum ești norocos pentru că Gideon nu a fost de acord cu ideea mea. S-a gîndit că ar apărea cam multe bîrfe despre doamna Tyrrell. Așa că eu am renunțat. Privirile lui Hunter îl sfredeliră pe Conway. Am renunțat deocamdată dar dacă mai încerci așa ceva am să te caut. Și îți promit că am să te găsesc.

– Am prieteni în guvern. Dacă doar mă atingi îi voi pune pe urma ta.

– Nu mai pui pe nimeni la nimic dacă ești mort.

Ochii lui Benton se măriră și Hunter rîse sinistru.

– Exact. Ține minte, Conway, că nu semăn deloc cu fratele meu mai mare. Gideon e un om onorabil. E genul de om care întîi te cheamă afară și abia apoi te bate zdravăn. Dar eu... m-aș strecura în casă ca acum și te-aș spinteca dintr-o mișcare.

Scoase cuțitul din teacă și îl ținu în lumină.

– E drăguț, nu? L-am cumpărat în Texas. E un obiect foarte popular pe-acolo. Mai silențios decît o armă de foc.

Fața lui Benton era albă și transpira, dar bravă pentru a-și ascunde frica.

– Dacă m-ai omorî te-ar băga în puşcărie în cîteva ore şi te-ar spînzura.

Hunter clătină compătimitor din cap.

– Iar greşeşti, Benton, crezîndu-mă la fel cu ceilalţi Tyrrell-i. Crezi că aş fi în vreun fel credincios locului ăstuia. Dar să ştii că n-aş rămîne prin preajmă, ca prietenii tăi să mă vîneze. Te-aş tăia şi aş şterge-o, şi nimeni nu m-ar mai găsi. Nu pricepi? Nu mi-ar lua mai mult de un minut să te trimit la Creator, şi sînt obişnuit să trăiesc pe drumuri. Aşa că nimic nu mă opreşte. Vezi? Gîndeşte-te la asta cînd îţi mai dă prin cap să te atingi de doamna Tyrrell sau de vreun membru al familiei mele.

Merse încet pînă la uşă şi o deschise, apoi se întoarse spre Benton.

– Noapte bună, acum.

Hunter închise uşa în urma sa. Merse prin hol spre uşă, nepăsător acum la zgomotul pe care cizmele îl făceau pe podeaua de lemn.

Auzi o uşoară mişcare şi se întoarse rapid. Lumina din hol era slabă, era o singură lumînare aprinsă într-un candelabru, şi îi trebui o clipă să-şi dea seama cine era la jumătatea scărilor.

Mîna ei se afla pe balustradă. Halatul de casă din satin era desfăcut, lăsînd să se vadă o cămaşă de noapte decorată cu delicate panglici roz. Părul ei castaniu-roşcat îi cădea liber pe umerii rotunzi. Trăsăturile nu îi erau clare în lumina slabă, dar Hunter le cunoştea destul de bine pentru a şi le imagina: gura largă, dulce ca mierea, ochii mari albaştri, chipul delicat.

– Bună seara, Linette.

– Hunter! Vocea ei era şoptită. Ce... ce faci aici?

– M-am întors în Pine Creek, spuse el.

– Oh!

Ochii ei păreau uriaşi în lumina slabă.

– Am avut ceva de vorbit cu soţul tău.

Linette îl privi mirată. Amîndoi ştiau că Benton Con-

way era ultimul om cu care Hunter ar fi stat la poveşti. Pentru o clipă se priviră fără să spună nimic. Apoi Hunter porni spre uşă.

Înainte de a ieşi, se întoarse spre ea şi o întrebă:

– Spune-mi, Linette, merită? Compensează banii faptul că trebuie să suporţi mîinile libidinosului ăluia pe trup?

Linette păli, dar îl înfruntă deschis.

– Dacă aş avea de ales aş face la fel.

Ochii lui Hunter scînteiară dar nu mai spuse nimic. Se întoarse şi ieşi trîntind uşa. Merse pînă la locul unde-şi lăsase calul, încălecă şi îşi înfipse călcîiele în el. Animalul se repezi înainte galopînd pe strada pustie.

Nunta lui Tess şi a lui Gideon fu mică şi liniştită. Avu loc la casa lui Caldwell şi de faţă fură doar membrii celor două familii.

Maggie se gîndi că nu mai văzuse o mireasă atît de frumoasă şi inima îi se umplu de căldură şi de speranţă pentru cei doi. Dacă cineva merita fericirea, aceştia erau Tess şi Gideon.

Totuşi, privindu-i, nu putu, să nu-i invidieze puţin. Se vedea pe sine în faţa pastorului împreună cu Reid, jurîndu-şi credinţă pînă la moarte şi unindu-şi vieţile. Se gîndise de multe ori să-i scrie dar se abţinuse. În mod cert Ty îi scrisese despre moartea lui Will şi dacă Reid ar fi vrut să se întoarcă la ea ar fi făcut-o. Poate că, departe de ea, el descoperise că nu o iubea cu adevărat.

Dar acum privindu-i pe Tess şi pe Gideon se mustra în gînd. Dacă Ty nu-i spusese lui Reid? Sau dacă Reid s-a gîndit că dacă l-ar fi vrut înapoi i-ar fi scris? Să lase soarta să o lipsească de fericirea pe care Tess şi Gideon o găsiseră?

Ezitase pentru că se simţea vinovată, vinovată pentru

că încălcase legămintele căsătoriei, că îl trădase pe Will. Se temuse că dragostea ei era un lucru rău, că pedeapsa pentru dragostea ce i-o purta lui Reid era să fie mereu departe de el.

Dar acum, văzînd fața strălucind de fericire a lui Tess, știu că acea iubire nu putea fi un păcat. Poate că tot ceea ce ea și Reid făcuseră fusese un păcat dar nu și sentimentele lor. Dragostea era singurul lucru bun, adevărat în viață; era ceea ce dădea înțeles celorlalte lucruri, ceea ce-i făcea pe oameni să meargă înainte.

Se hotărî să-i scrie lui Reid chiar în acea seară. Îi va scrie că Will a murit, și îi va spune ce simte, cît de dor îi era de el. Și apoi, dincolo de mîndrie, îl va ruga să se întoarcă.

Maggie își plecă ochii cînd pastorul rosti o rugăciune pentru noul cuplu. Cînd aceasta se termină și pastorul îi spuse lui Gideon să sărute mireasa, privirea ei fu atrasă de o mișcare în pragul ușii.

Inima păru să i se oprească. Acolo era un bărbat. Pentru o clipă crezu că are vedenii, că era o plăsmuire a gîndurilor ei. Dar nu, acolo era Reid Prescott în carne și oase, cu pălăria în mînă. O privea direct și pe față i se puteau citi nesiguranța și speranța.

– Reid... suspină Maggie fericită. Reid!

Uitînd totul – familia, pastorul, mirii – aruncă florile pe care le avea în mînă și alergă spre el.

– Maggie!

El o întîmpină la jumătatea drumului cu brațele deschise și ea i se aruncă în brațe.

Toți cei prezenți se întoarseră să îi privească, dar pentru Maggie și Reid nu mai existau decît ei doi. Se țineau strîns în brațe și Reid îi acoperea părul și fața cu sărutări, murmurîndu-i iar și iar numele.

– Te iubesc. O, Maggie, mi-ai lipsit atît!

Maggie nu putu decît să rîdă și să plîngă, cu fața parcă luminată de un soare interior. În cele din urmă se

dezmeticiră destul cît să-şi dea seama că erau în mijlocul unei cununii, că erau centrul atenţiei tuturor.

Tremurînd, Maggie făcu un pas înapoi şi Reid îi dădu drumul cu părere de rău. Incapabili să se despartă complet, se ţineau de mîini şi priveau timid împrejur.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse Maggie celor doi proaspeţi căsătoriţi, ştergîndu-şi lacrimile de pe faţă. Tess îi zîmbi simplu şi îi trimise o sărutare din palmă. Ty se apropie cu paşi mari să-i strîngă mîna lui Reid şi-i spuse ca între barbaţi:

– De ce nu o iei la plimbare, Reid? Ne vedem mai tîrziu acasă.

Cînd Maggie aruncă o privire la feţele mirate dar zîmbitoare ce îi înconjurau, Reid o trase afară, fără un cuvînt. Şi, ţinîndu-se de mînă, porniră spre casă.

Maggie nu-şi putea lua ochii de la Reid. Simţea că nu se va mai sătura privindu-l. Nici nu era obişnuită să-l vadă îmbrăcat astfel, cu o cămaşă albă scrobită, cu butoni strălucitori şi cu un sacou elegant. Costumul îi stătea mai bine, se gîndi ea, decît hainele de lucru cu care îl văzuse îmbrăcat pînă atunci.

– Eşti chiar mai frumoasă decît te ştiam, spuse el. Vreau să te sărut.

Maggie simţi că i se înmoaie genunchii.

– Eu nu te voi opri, zise ea serios.

El se opri şi o sărută lung, ameţitor. Cînd în cele din urmă îi eliberă buzele ea îşi simţi genunchii ca de ceară şi se sprijini de el.

– O, Reid, murmură ea. De unde ai ştiut? De ce te-ai întors?

– Ty mi-a scris şi mi-a spus despre Will. Am vrut să vin la tine imediat, ştiam că suferi. Dar m-am gîndit că poate ai nevoie de timp pentru tine însăţi, fără insistenţele mele. Şi aveam cîteva lucruri de lămurit. Făcu o pauză. Îmi pare rău pentru Will.

Maggie dădu din cap cu lacrimi în ochi.

– Îmi lipseşte.

– Şi mie mi-a lipsit.

Se luară de mînă şi porniră din nou.

– Am început din nou să practic medicina, spuse Reid după un timp.

– Serios? Ochii lui Maggie se luminară. O, Reid, e minunat!

– Mă gîndeam eu că aşa vei spune; cînd am ajuns la mine acasă în Savannah nu eram prea hotărît ce voiam să fac. Am început să mă uit prin cărţile mele de medicină, la început pentru a găsi informaţii despre rănile la cap.

Maggie îl privi surprinsă.

– Ca a lui Will?

– Da. Tot timpul cît am fost aici mi-am dorit să ştiu mai mult, sperînd că se putea face ceva pentru a-l ajuta. Îşi scutură capul, amintindu-şi. Oricum, odată ce am început să citesc m-am trezit că mă implicam din ce în ce mai tare. La un moment dat mi-am zis: „Ce caut eu aici, citind fără a fi folositor?" Aşa că mi-am deschis din nou cabinetul. El o privi cu drag. Aveai dreptate desigur. Orice greşeli aş fi făcut, locul meu e acolo. Asta 'ar trebui să fac. Ceea ce vreau, să fac.

– Atunci... te întorci acolo?

Maggie simţi o gheară în stomac.

– Nu, am vîndut casa şi cabinetul din Savannah. Acesta a fost un alt motiv al întîrzierii întoarcerii mele aici.

– Întoarcerea ta aici? repetă Maggie, inima zbătîndu-i-se nebuneşte în piept.

– Da. Am de gînd să mă stabilesc în Pine Creek. M-am gîndit că ar fi binevenit aici un doctor.

– Vei trăi aici?

Întrebarea ei era un strigăt de bucurie.

– Da, desigur. Unde altundeva aş putea trăi decît unde eşti şi tu? Se opri şi o privi intens. Vreau să-mi fii soţie, Maggie. Ultimele luni fără tine au fost pentru mine

un iad. Te-am dorit atît de mult că am crezut că voi înnebuni. Nici nu mai ştiu de cîte ori ţi-am scris şi am rupt scrisorile. Nimic din ceea ce aşterneam pe hîrtie nu putea exprima ceea ce simţeam pentru tine; ştiam că trebuie să te las să-ţi vezi de viaţa ta. Dar n-am putut. Iar eu nu pot avea o viaţă fără tine. Mărită-te cu mine, Maggie. Te rog, spune că vrei.

– O, Reid, te iubesc atît de mult, zise Maggie privindu-l cu lacrimi în ochi.

– Atunci spune că eşti de acord. Spune că vom fi împreună pînă la sfîrşitul zilelor.

– Da. O, da, te vreau de bărbat. Oricînd, oriunde. Te iubesc.

El o luă de mînă şi porniră din nou.

– Atunci hai să mergem acasă, Maggie, zise el.

– Da, răspunse ea, privindu-l plină de iubire şi faţa-i era numai zîmbet. Să mergem acasă.

SFÎRŞIT